

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Αλήθεια, η τύχη του ανθρώπου βρίσκεται στα χέρια του και την αφήνει να του ξεγλιστρήσει, μόνο και μόνο από τη δειλία του... Αυτό πια πρέπει να το πάρουμε σαν αξίωμα».

Φ. Ντοστογιέφσκι

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 36

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2017

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

εφημερίδα δρόμου

και αν ο χειμώνας είν' βαρύς
δώσ' μου φιλή μαχαίρι
και άμα δειλιάσω να μου πεις
άνοιξη θα έρθει, να μου πεις
θα ρθει και καλοκαίρι...

Ελισσαίος Βλάχος

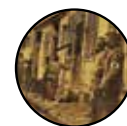
**Συνέντευξη με ένα μέλος των ομάδων
αλληλεγγύης στους πρόσφυγες που
δραστηριοποιούνται στη Χίο**

σελ. 12

**Ο Αγωγός DAPL
και οι συγκρούσεις στο Standing Rock**

Ρεπορτάζ από τον αγώνα των Σιoux στη Βόρεια Ντακότα
σελ. 22

**Θεσσαλονίκη, ερωτική πόλη
ή αλλιώς... το μεγαλύτερο
μπουρδέλο των βαλκανίων**

Ιστορική περιήγηση σε μια γειτονιά με λίγο διαφορετική
ιστορία από ό,τι όλη η υπόλοιπη Θεσσαλονίκη...
οπισθόφυλλο

Κυκλοφορεί σύντομα

Μια εκ των έσω περιγραφή των γεγονό-
των απο το 2011 μέχρι σήμερα...

Η
Επανάσταση
στη
Ροζάβα

Δημοκρατική αυτονομία και γυναικεία απελευθέρωση
στο Συριακό Κουρδιστάν

Εκδόσεις Άπατρις

apatris.info

**Ένθετο αφιέρωμα:
ελληνικός εμφύλιος**

«Συνέντευξη με τον Στέργιο Κατσάρο
«Λαϊκά δικαστήρια και Ε.Α.Μ

Το «παράδοξο» της παραπάνω πρότασης καθόλου δεν απέχει απ' την πραγματικότητα, όσο παραδοξο και αν φαίνεται. Θα μπορούσε βέβαια να τεθεί και σαν ερώτηση: 2+2=5;

Αναμένοντας τις νέες εργασιακές μεταρρυθμίσεις, οι συζητήσεις για τις επόμενες εκλογές φουντώνουν. Οι ίδιοι προβληματισμοί πέφτουν ξανά στο τραπέζι για πολλοστή φορά. Ενώ σχεδιάζεται, δηλαδή, ακόμα μεγαλύτερη υποβάθμιση των ζών μας, τόνοι σκέψης αναλώνονται στο δίπολο «ΣΥΡΙΖΑ ή ΝΔ;» ή -πιο «λαϊκά»- «Αριστερά ή Δεξιά, τι να δοκιμάσουμε αυτή τη φορά;».

Μα δεν είναι ξεκάθαρο;

Τα αφεντικά μας υπάρχουν ως τέτοια, ακριβώς επειδή κερδίζουν. Και κερδίζουν ασχέτως από το αν είναι δεξιά ή αριστερά.

Το κράτος, υπό την αριστερή -άρα και ανθρωπιστική(-) κυβέρνησή του απαγάγει τον χρόνο για των Μαζιώτη-Ρούπα και επιδιώκει να απελάσει απεργό πείνας. Το κράτος

έχει συνέχεια· το κράτος έχει βάθος· ανεξαρτηता από την ηγεσία του.

Μήπως τώρα είναι αρκετά ξεκάθαρο;

Όσο οι κοινωνικές σχέσεις δεν μετασχηματίζονται ουσιαστικά, τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει, ή -για να το θέσουμε και πάλι «λαϊκά»- γευτήκαμε το κράτος και τον καπιταλισμό και μπουχτήσαμε!

Μπορεί η «αλήθεια» που ζούμε να φαντάζει «παράδοξη», τα ερωτήματα που έχουμε να θεσουμε όμως είναι πέρα για πέρα απλά· είναι πέρα για πέρα ρεαλιστικά:

Είμαστε έτοιμοι να πάρουμε τις ζωές μας στα χέρια μας;

Είμαστε έτοιμες για ριζικές αλλαγές στις σχέσεις και την καθημερινότητά μας;

Στην τελική, είμαστε έτοιμοι να στείλουμε στο διάολο κράτος και αφεντικά;

Κεντρικό για τον υποκατώτατο μισθό: σελ. 18

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

Περί φωτιάς και άλλων δαιμονίων

σελ. 7

Θάνατος στον Θάνατο

σελ. 8

Υβριδικό δημοτικό συμβούλιο Αμαρίου

σελ. 10

Ταξίδι στην Παλαιστίνη: Δυτική Όχθη

σελ. 20

Κάτω οι Νέοι Εργολάβοι

σελ. 24

Αντιεξουσιαστική Ομάδα Γυναικών

σελ. 30

Ανταπόκριση από το Antifa League

στη Ραφήνα

σελ. 32

editorial

Σκηνές στα χιόνια, πλήττεται η εικόνα της χώρας, άνθρωποι παγωμένοι στα χιόνια, η κυβέρνηση κάνει ό,τι μπορεί, δε χωράνε άλλοι, και εμείς όμως τι φταίμε, πλήττεται ο τουρισμός, τρία εκατομμύρια φτωχοί στο κέντρο της αθήνας, σκυφτά βήματα, ούτε αυτοί χωράνε, καταθλίψεις, μιζέρια, ανεργία, ανάπτυξη, πάλι πλήττεται ο τουρισμός, το δυο χιλιάδες δέκα οχτώ η Ελλάδα θα βγει από το τούνελ, όχι δεν θα βγει, τετρακόσια ογδόντα ευρώ μισθός, έλα μωρέ τώρα εμείς θα αλλάξουμε τον κόσμο, υπάλληλος πέταξε τους άστεγους στο κρύο επειδή τελείωσε η βάρδιά του, έρχονται καλύτερες μέρες, στη χού-

ντα ήταν καλύτερα, ο σώρρας θα πληρώσει το χρέος, όχι εμείς πρέπει να το πληρώσουμε, ούτε τετρακόσια ογδόντα ευρώ μισθός, στην αμερική βγήκε ο τράμπ φταίνε οι μαλάκες που δεν ψηφίσαν χίλαρι, ποντίκια στο προσφυγικό καμπ της μαλακάσας, δεν οδηγούσε τελικά ο παντελίδης το μοιραίο αυτοκίνητο, γιατί δεν τους κλείνουν φυλακή καλύτερα θα είναι για όλους, πάνω απ' όλα ψυχραιμία, έρχονται καλύτερες μέρες λίγη υπομονή ακόμα χρειάζεται, παντρεύτηκε η ελένη μενεγάκη, ξαναπαντρεύτηκε η ελένη μενεγάκη, ουρά στον οαέδ, ο πασκ να είναι καλά και όλοι οι άλλοι να πάνε να γαμηθούνε, η δική μου σειρά είναι, οι λαθραίοι μας παίρνουν τις δουλειές, ο εξάχρονος δεν ανακρίθηκε ποτέ, κάνουμε ότι είναι καλύτερο για τον τόπο, υπάρχει παγκόσμια συνομοσία εναντίον τις Ελλάδας, θα βγούμε από την κρίση το δύο χιλιάδες είκοσι, λάθος το τρεις χιλιάδες είκοσι ήθελα να πω, τελευταίες πληροφορίες

από τον αστυνομικό μας συντάκτη, άνθρωποι παγωμένοι στο κρύο, επαναλαμβάνουμε ότι ο εξάχρονος δεν υπέστη κανενός είδους ανάκριση, λίγες θυσίες ακόμα, πρέπει να είμαστε ευέλικτοι, να πάει καλά ο τουρισμός και θα ανασάνει η οικονομία, αυξάνονται οι περιπτώσεις μεταναστών που εκδίδονται για να τα βγάλουν πέρα, νέοι φόροι φωτιά, έρχεται η αξιολόγηση, οι δανειστές είναι φίλοι μας, αρνούνται οι ξενοδόχοι της χίου να στεγάσουν πρόσφυγες, έκοψαν το ρεύμα σε νεφροπαθή, χώρισε πασίγνωστο ζευγάρι της σόουμπιζ, μας ψεκάζουν σίγουρα, τετρακόσιοι άμαχοι νεκροί από νέους βομβαρδισμούς στη συρία, ευτυχώς που εμείς δεν έχουμε πόλεμο

Όταν πάρεις θέση,
χιλίες φορές τη μέρα θα καταλαβαίνεις ότι βρίσκεσαι
στο σωστό στρατόπεδο.

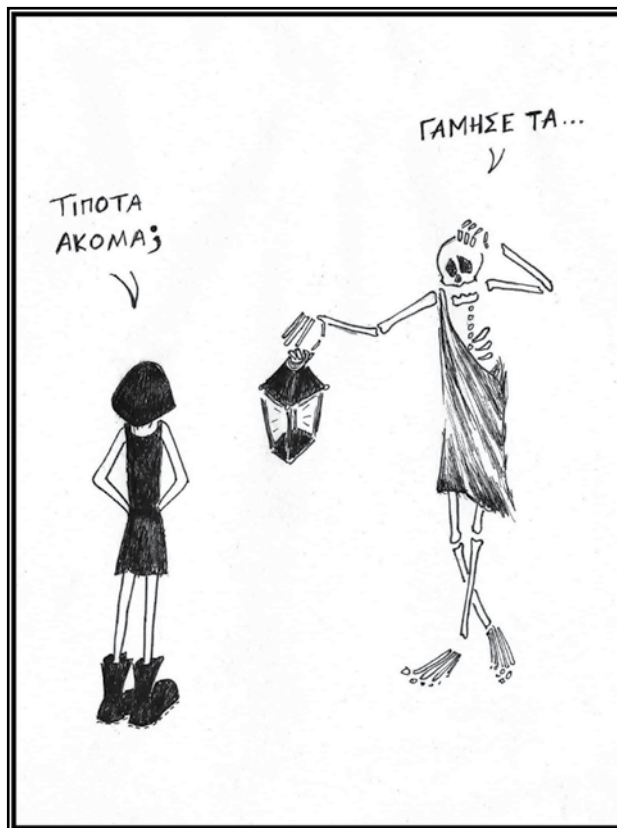
Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Οι λαοί όσο μακριά και αν βρίσκονται, ενώνονται σε κοινές αξίες και προτάγματα. Οι αρχές της δικαιοσύνης και της αλληλεγγύης μας ενώνουν όσο μακριά και αν βρίσκόμαστε. Ο Φιντέλ ενέπνευσε όχι μόνο τους λαούς της Λατινικής Αμερικής αλλά και την επαναστατική φλόγα σε όλο τον κόσμο».

Αλέξης Τσίπρας, πρωθυπουργός της Ελλάδας!

Χωρίς καμία απολύτως αιδώ.

Επί του πιεστηρίου

Τα κωλόπαιδα της εξουσίας

Υπάρχει μία οικογένεια που αρέσκεται να βασανίζει τους ανθρώπους από πολύ παλιά.

Η Στύγα (στυγέω: μισώ), κόρη του Έρεβους και της Νυκτός, κατοικούσε βαθειά μέσα στη γη, ανάμεσα στους νεκρούς, στον Άδη. Μία χθόνια θεότητα που ξέρναγε ένα βρομερό ποτάμι που όποιος έπινε από αυτό έμενε για πάντα χωρίς φωνή. Όταν οι θεοί τη χρειάστηκαν για να νικήσουν σε μια μάχη για την εξουσία του κόσμου, δέχτηκε να βοηθήσει με την προϋπόθεση ότι θα διοριζόταν στο δημόσιο τα κωλόπαιδα της. Έτσι, ο Κράτος και η Βία έγιναν από τότε οι επίσημοι βασανιστές της εξουσίας. Τα άλλα δυο σκατόπαιδα της, η Σκύλλα και η Έχιδνα, προτίμησαν παρεμφερή επαγγέλματα - security στον ιδιωτικό τομέα.

Από τη Θεογονία μέχρι και σήμερα η εξουσία πάντα επιβάλλεται στους ανθρώπους με το μίσος, το κράτος και τη βία.

Ο Προμηθέας που έκλεψε τη φωτιά από τους θεούς ήταν ο πρώτος που τιμωρήθηκε από το κράτος και τη βία. Από τότε η φωτιά δεν καίει τους εξεγερμένους αλλά καίει μέσα τους.

Ας το θυμούνται αυτό τα κωλόπαιδα της
εξουσίας...

Στην Πόλα, την Κωνσταντίνα, τον Βίκτωρα
Λάμπρο, τον Νίκο...

ΑΠΑΤΡΙΣ

εφημερίδα δρόμου

υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
apatris@espiv.net

Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια,
ελεύθερους χώρους

Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα
της εφημερίδας, να συμβάλλετε
στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο
κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.

ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση,
η αναπαραγωγή, ολική, μερική
ή περιληπτική ή κατά παράφραση
ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου
της εφημερίδας με οποιονδήποτε τρόπο,
ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό,
ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη
γραφτή άδεια του εκδότη.

* *
η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
διανέμεται
πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς
και πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.
* *

Η Απατρίς είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζοντίου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων κατανεμημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισοτιμία των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικιλόμορφες τοπικές παρεμβάσεις. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με tiráž 15.000 φύλλα.

Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.

Δικτυακός τόπος: apatris.info

Ψηφιακή έκδοση: https://issuu.com/apatris_news

■ Και μπήκαν χρόνοι δίσεκτοι και μήνες οργισμένοι... πριν 30 χρόνια (Οκτώβριος-Νοέμβριος-Δεκέμβριος 1986)

«Είναι βλάκας όποιος λέει μυστικά στο τηλέφωνο. Τώρα, η παρακολούθηση είναι πολύ πιο εύκολη από την εποχή μου».

Θεοφάνης Τόμπρας,
γενικός διευθυντής του ΟΤΕ
και πρώην υπάλληλος της ΚΥΠ

Στην Ισλανδία, τη χώρα του ατέλειωτου παγετώνα, συναντιούνται οι Ρίγκαν και Γκορμπατσόφ για να αποφασίσουν τον πυρηνικό αφοπλισμό, αλλά οι πάγοι δε λιώνουν ανάμεσα τους. Σε πιο ζεστά κλίματα, η CIA παραδέχεται τελικά ότι πουλούσε όπλα στο Ιράν για να χρηματοδοτεί τους παρακρατικούς Κόντρας στη Νικαράγουα. Θεωρεί, όμως, ανοησίες τα καινούρια δημοσιεύματα που την εμπλέκουν στην πώληση αφγανικού οπίου και χασίς για τη χρηματοδότηση των τζιχαντιστών. Κρυστάλλους έχει πιάσει και η νεολαία σε Ευρώπη και Αμερική όπου η ηρωίνη εμφανίζει αλματώδη αύξηση, όπως και η πώληση των προφυλακτικών. Η νεολαία του τέλους των '80s, με το φόβο του AIDS, απορρίπτει την κληρονομιά του ελεύθερου έρωτα και των κινημάτων αμφισβήτησης και αρχίζει να απομονώνεται και να συντηρητικοποιείται. Μόνο η Αλβανία, μετά τον θάνατο του Χότζα (Απρίλιος 1985), ανακαλύπτει ότι υπάρχουν και άλλες χώρες και εγκαινιάζει τη πρώτη αεροπορική σύνδεση με το εξωτερικό.

Οι έλληνες της Αμερικής έρχονται πρώτοι στο κατά κεφαλήν εισόδημα της χώρας, αλλά ο υπουργός τουρισμού της Ελλάδας διαμαρτύρεται ότι δεν επισκέπτονται τη χώρα μας με τους πλούσιους φίλους τους απεναντίας στις παραλίες συνωστίζονται μόνο φτωχοτουρίστες, που δεν πληρώνουν καν για δωμάτιο, αφού μένουν σε σκηνές. Για να καλοπιάσει τους αμερικάνους, ο υπουργός εσωτερικών διαψεύδει τις φήμες ότι το άγαλμα του Τρούμαν που καταστράφηκε από βόμβα του Επαναστατικού Λαϊκού Αγώνα (ΕΛΑ) δεν θα επανατοποθετηθεί στην Αθήνα.

Δεν είναι καλή εποχή να επισκεφτείς την Αθήνα, αφού ο Λεπέν αποφάσισε ότι θέλει να ξανάρθει. Το Δεκέμβρη του 1984 είχε καεί η Αθήνα και έτσι δεν μπόρεσε να τη δει. Η κυβέρνηση, με το φόβο των επεισοδίων, δε δίνει τελικά άδεια για τη διεξαγωγή του συνεδρίου των νεοφασιστών. Η πόλη όμως αλλάζει κι αρχίζει η πεζοδρόμηση της Ερμού και άλλων δρόμων του κέντρου μαζί με τη πιλοτική εφαρμογή του «μονά-ζυγά» στο δακτύλιο. Νέος δήμαρχος Αθηναίων εκλέγεται στο δεύτερο γύρο ο Έβερετ. Ο ΕΛΑ τον υποδέχεται με βόμβα στο δημαρχείο και οι Επαναστατικοί Πυρήνες υποδέχονται τα έργα εξωραϊσμού

της πόλης με εμπρησμό καταστημάτων στο Μοναστηράκι. Οι νίκες των υποψηφίων δημάρχων της Ν.Δ. σε όλες τις πόλεις οδηγούν την κυβέρνηση ΠΑΣΟΚ σε ανασχηματισμό.

Ο υπουργός Δημοσίας Τάξεως Αντώνης Δροσογιάννης γλιτώνει από τον ανασχηματισμό, αν και ο «στρατηγός» έκανε το λάθος να μην αφήσει τους αναρχικούς μετά το τέλος της πορείας για τη 17 Νοέμβρη να κλειστούν στα Εξάρχεια, κι έτσι έγιναν ταραχές σε Ομόνοια και Βικτώρια. Αναγνωρίστηκαν και αναζητούνται οι 4 αναρχικοί που ξυλοκόπησαν και αφόπλισαν ασφαλίτες μετά το τέλος της πορείας. Είχε προηγηθεί τη προηγούμενη μέρα το έτησιο μνημόσυνο Καλτεζά στο νεκροταφείο Ζωγράφου με εκατοντάδες αναρχικούς να τραγουδάνε Άσμο: «Δεν πα να μας χτυπάν με όλμους και κανόνια...». Πολυάριθμα τα μπλοκ των αναρχικών σε Χανιά, Καβάλα και Αθήνα. Σώζεται το τελευταίο πάρκο στα Πατήσια με τη κατάληψη της βίλας Δρακοπούλου από 50 άτομα στα Πατήσια που υπογράφουν ως «Επιτροπή Πατησιωτών κατοίκων για τη Κοινωνική Αυτοάμυνα». Ταυτόχρονα, στην άλλη άκρη της Ελλάδας, στην Κέρκυρα, οι φοιτητές λύνουν μόνοι τους το πρόβλημα με τα ακριβά ενοίκια με κατάληψη στις εστίες.

Η ακρίβεια θα αυξηθεί με την εφαρμογή του ΦΠΑ από 1/1/1987 σε όλα τα προϊόντα. Για να διασκεδάσει τις αντιδράσεις ο υπουργός Εθνικής Οικονομίας με εγκύκλιο αναφέρει ότι θα είναι μόνο 16% στα βασικά είδη, 18% σε όλα τα άλλα και 36% στα προϊόντα πολυτελείας. Ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ και ΠΑΣΚΕ Γ. Ραυτόπουλος, επαυξάνει και προτείνει ριζική αναδιάρθρωση του συνδικαλισμού και να ανοίξει η συζήτηση για τις μαζικές απολύσεις, όπως και για τις αποζημιώσεις που αναγκάζονται να δίνουν τα αφεντικά στους απολυμένους. Ταυτόχρονα, αρχίζει η κόντρα του υπουργού Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων Αντώνη Τρίτση με την Εκκλησία της Ελλάδος για τη φορολόγηση της εκκλησιαστικής παρουσίας. Τελειώνει η καταγραφή της, και τα κτήματα εκτός πόλεων και οικισμών – που δεν έχει τελειώσει η απογραφή – είναι 830.857 στρέμματα.

Η τεράστια έκταση της εκκλησιαστικής περιουσίας συγκρίνεται μόνο με το πεδίο εμβέλειας των παράνομων ραδιοσταθμών, οι οποίοι έχουν κατακλύσει την Ελλάδα, όπως αναφέρει ο υπουργός Συγκοινωνιών. Με σοσιαλιστική φρασεολογία αναφέρει ότι οι εφοπλιστές δεν πληρώνουν τηλέφωνο και επικοινωνούν μέσα από τα βραχέα, αλλά και η νεολαία ακούει ξενόφερτη μουσική και όχι Θεοδωράκη και άλλα αγνά ελληνικά επαναστατικά τραγούδια. Η ΚΥΠ προτείνει, επειδή οι ραδιοπειρατές έχουν

τσιλιαδόρους που εντοπίζουν τα βανάκια με τα ραδιογωνιόμετρα, να ενεργοποιήσει το δίκτυο των ρουφιάνων της για τον εντοπισμό των «ανατρεπτικών» πομπών.

Σε «ανατρεπτικούς αναρχικούς» οπαδούς οφείλεται σύμφωνα με τον υφυπουργό Αθλητισμού και η βία στα γήπεδα, μετά τον δεύτερο νεκρό οπαδό του 1986 στον αγώνα ΠΑΟΚ-Λάρισα. Οι πρόεδροι των ομάδων θα δώσουν εξηγήσεις για τις «ανοιχτές» Θύρες, ξεκινώντας από τη παλιότερη Θύρα 13 του Παναθηναϊκού (έτος ίδρύσεως 1968) η οποία έχει καταφέρει με προσωπική ενασχόληση του προέδρου να εκδιώξει τους αναρχικούς. Θα ακολουθήσει η Θύρα 7 του Ολυμπιακού (έτος ίδρύσεως 1972) με τον πρόεδρο της ομάδας να απολογείται ότι το προσπαθεί, αλλά υπάρχουν ακόμα θύλακες και η Θύρα 21 η οποία ναι μεν τα κατάφερε, αλλά έφυγαν όλοι οι οπαδοί και ίδρυσαν την Original 21. Ο υφυπουργός λέει ότι θα μελετήσει την αυστηρότερη αγγλική νομοθεσία, που οδήγησε στη φυλακή τους αναρχικούς χούλιγκαν μετά τους 39 νεκρούς στον αγώνα Γιουβέντους-Λίβερπουλ στο Χέιζελ το 1985.

Αλλά στην Ελλάδα οι φυλακές δεν δέχονται καινούριους κρατούμενους, αφού οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι κατεβαίνουν σε απεργία μετά την άφιξη και του βου κρατούμενου με AIDS. Ζητάνε να διασφαλιστεί η υγεία τους με τη κατασκευή πτέρυγας απομόνωσης των αρρώστων. Για κάποιες άλλες φυλακές, αυτές της Κέρκυρας, σε συνέντευξη τύπου στα γραφεία του δικηγορικού συλλόγου Αθηνών, γίνονται σοβαρές καταγγελίες για την τρομοκρατία

που ασκεί ο διευθυντής Ιωσήφ Κόλλας. Ο υπουργός Δικαιοσύνης Απόστολος Καλκαμάνης, στο περιθώριο της συνέντευξης για τη σύλληψη του Ρωχάμη και τις φήμες ότι υπήρξε συμφωνία για να παραδοθεί, θα χαρακτηρίσει τις καταγγελίες ως γελοιότητες και θα καταλήξει τονίζοντας ότι οι φυλακές δεν είναι κάτεργα.

Έναν τιμωρό του εγκλήματος, στο «Κόμπρα» με τον Σιλβέστερ Σταλόνε, συνωστίζονται για να δούνε οι θεατές στον πρώτο σινεμά που έφερε ντόλμπι στέρεο στην Ελλάδα. Στο βορρά, στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης, δεν ακούστηκε ο ήχος της ταινίας «Νοκ Άουτ» του Παύλου Τάσιου, που κέρδισε πολλά βραβεία αλλά τα γιουχαρίσματα των θεατών. Νευριασμένος ο σκηνοθέτης θα απαντήσει ότι είναι πτώματα και αργοπεθαίνουν στο γκέτο του φεστιβάλ. Και ενώ η ΕΡΤ-2 ανακοινώνει ότι θα προβάλει την επιτυχημένη σειρά «Βόρειοι και Νότιοι», στην Καλαμάτα δεν έχουν φτάσει ποτέ τα λεφτά για τους νεκρούς του σεισμού, από τη μεγάλη συναυλία αλληλεγγύης που οργάνωσε ο Νταλάρας. Με χορούς και με τραγούδια, η Ελλάδα υποδέχεται το 1987.

■ Χρόνοι δίσεκτοι

■ Πες ό,τι θες για μένα, μα λέγε σωστά το όνομά μου: Κατάληψη Τερμίτα

Σύμφωνα με πληροφορίες τοπικών φυλλάδων (εφημερίδα Θεσσαλία, κλπ), το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας αιτείται από την Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων δάνειο ύψους 50.000.000 ευρώ για την ανέγερση δύο κτιρίων σε ένα οικοδομικό τετράγωνο έκτασης 11 στρεμμάτων στην συνοικία των Παλαιών στο Βόλο. Αυτό που 'ξεχνάει' να αναφέρει ο συντάκτης είναι ότι ο συγκεκριμένος χώρος έχει και πολύ συγκεκριμένα ονόματα και λειτουργίες: είναι η Κατάληψη Τερμίτα και η Κατάληψη Liberta. Αυτό που δηλαδή περνάει με ψιλά γράμματα, είναι ότι η Ανώνυμη Εταιρία του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας βάζει στο μάτι προς καταστολή και αξιοποίηση όχι απλά μερικά ντουβάρια, αλλά ζωντανές κοινότητες που εδώ και χρόνια λειτουργούν εκεί, ταυτόχρονα με άλλες αντιεξουσιαστικές δομές της πόλης που χαράσσουν το πεδίο του αγώνα.

Από την πλευρά μας, το αντιλαμβανόμαστε σαν κήρυξη πολέμου και οφείλουμε μερικές εξηγήσεις για το τί ακριβώς είμαστε εμείς και τι είναι ο λύκος με μανδύα προβάτου που λέγεται πανεπιστήμιο.

Κι αυτό για να καταστεί σαφές ο ρόλος που βαράει η κάθε πλευρά σε αυτή τη διαμάχη, που χωρίς να υπολογίζει που θα φτάσει ξεκίνησε ο πρύτανης Πετράκος και το Γραφείο Αξιοποίησης της Ακίνητης Περιουσίας του ΠΘ.

Ο καλύτερος τρόπος για να πολεμήσεις τον αντίπαλο σου είναι να αρνηθείς την ύπαρξη του και την ταυτότητα του. Όταν αυτό είναι αδύνατο, όπως θα συνειδητοποιήσει σύντομα ο Πετράκος και η παρέα του, η λύση είναι η λάσπη και οι συκοφαντίες τις οποίες αναμένουμε. Ενάντια σε ότι είναι πιθανό να ακουστεί, προτείνουμε σε όποιον/α θέλει να γνωρίσει τι είμαστε να διαβάσει τα κείμενά μας (όπως και το παρόν) ή ακόμη καλύτερα να περάσει μια βόλτα από την οδό Κιλκίς 7. Δεν δαγκώνουμε αδιακρίτως.

Η Τερμίτα λοιπόν, είναι από το 2011 μέχρι σήμερα μια κατάληψη για την στέγαση των αναγκών και των επιθυμιών μας. Σύμφωνα με τους καθιερωμένους καταληψιακούς όρους είναι και κατάληψη στέγης, αλλά και ανοικτός αυτοοργανωμένος χώρος όπου διοργανώνονται εκδηλώσεις, συζητήσεις, φεστιβάλ, συναυλίες, συνελεύσεις κ.ο.κ. συντελώντας παράλληλα με τις υπόλοιπες δομές και διαδικασίες το κινηματικό τώρα της πόλης. Τα παραπάνω, φυσικά, κινούνται στο πεδίο της αντίστασης σε κάθε μορφή εξουσίας, της αυτοοργάνωσης κάθε πτυχής της καθημερινής ζωής, με την ομορφιά της αναρχίας παρά με την βαρεμάρα των ακαδημαϊκών κύκλων.

Η κύρια ζωντανή σφαίρα είναι αυτές/αυτοί που μένουν στο σπίτι. Το σπίτι αυτό έχει φιλοξενήσει έναν πλούτο ταυτοτήτων, από αυτές που περισσεύουν και ενοχλούν την Ελλάδα, την ορθοδοξία, την πατριαρχία, τον καπιταλισμό και τον γενικευμένο κομπορρισμό. Έχουμε συγκατοικήσει μετανάστες, εργαζόμενες, άνεργοι, έκφυλες, φεμινιστές, αναρχικές, αντιφασίστες, τρελοί, σκύλες, γάτοι, όχι με αυστηρό ταυτοτικό διαχωρισμό και γενικά το πείραμα σύνδεσής μας πάει καλά. Η εσωτερική ζωή του

σπιτιού δεν είναι ξέχωρη από την πολιτική στάση της κατάληψης. Εκεί δοκιμάζονται στην πράξη οι συντροφικές σχέσεις, η αντι-ιεραρχία και η αποδόμηση των κυρίαρχων σχέσεων εκμετάλλευσης. Επίσης, από μόνη της η επιλογή να απαλλαγείς από το ενοίκιο και λοιπά πάγια έξοδα, αποτελεί απαλλοτρίωση χώρου και χρόνου από το κεφάλαιο και μια μερική απεξάρτηση από την αλλοτριωμένη εργασία.

Πέρα από στέγη αναγκών και επιθυμιών, η Τερμίτα είναι ορμητήριο αρνήσεων στη βαρβαρότητα του εξουσιαστικού κόσμου και χώρος αυτοθεσμίσεων στο βαθμό που κάθε φορά παίρνουμε τη ζωή μας στα χέρια μας. Στον χώρο αυτό έχουμε συζητήσει την στάση μας απέναντι σε πολλά ζητήματα που είτε είναι αόρατα στον κυρίαρχο δημόσιο λόγο, είτε παρουσιάζονται αλλοιωμένα από τους φακούς του θεάματος και των ΜΜΕ (ο πόλεμος και ο милитарισμός, η πολιτική γύρω από την διατροφή και την εκμετάλλευση φύσης και ζώων, ο φασισμός, η ψυχική υγεία και ψυχιατρική καταστολή, η έμφυλη βία και η κακοποίηση, οι φυλακές και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, η υποτίμηση της εργασίας και ο ταξικός ανταγωνισμός, κ.α.

Εκεί που το πανεπιστήμιο μπορεί να προσφέρει μόνο μια απατηλή κριτική της υπάρχουσας κοινωνίας, μια κατάληψη είναι ένα εργαλείο - πείραμα για την ανατροπή της στην πράξη.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ Α.Ε

Φανταζόμαστε ότι πολλοί θα σκεφτούν πως βάζουμε το ατομικό μας συμφέρον πάνω από το συμφέρον εκατοντάδων φοιτητών/τριών. Αυτό στηρίζεται σε μια λογική που εκλαμβάνει το πανεπιστήμιο σαν μια δομή πρόνοιας/προνοιακού κράτους, θεωρεί την επιστήμη ουδέτερη στην σαπίλα που επικρατεί στον κόσμο. Εμείς πάλι βλέπουμε σε αυτά τα ιδρύματα έναν στυλοβάτη της εξαθλίωσης, της κυρίαρχης βίας και του ελέγχου που γνωρίζει, όμως, να καμουφλάρεται καλά.

α) το πανεπιστήμιο στελεχώνει την παραγωγή

Κατ' αρχήν, η σχέση πανεπιστημίου - φοιτητών/τριών

είναι ξεκάθαρα σχέση πελατειακή. Το γεγονός πως είναι ακόμα δωρεάν (όχι και τόσο δωρεάν πια!) δεν σημαίνει πως δεν υπάρχει ίδιον όφελος από την πλευρά του κράτους. Οι απόφοιτοι/τες κατά κύριο λόγο είναι οι αυριανές εργάτριες, προσαρμοσμένες αρκετά καλά να ανέχονται την εντατικοποίηση και την υποτίμηση μέσα από την προσομοίωση των αμφιθεάτρων. Και μια μικρή μειοψηφία, αυτή της αφρόκρεμας των πειθαρχημένων προορίζεται για θέσεις δύναμης και κύρους. Η δια βίου-μάθηση είναι ο πανικός που βιώνουμε για να βρούμε μια κωλοδουλειά. Έτσι λοιπόν λέμε: σκατά στη δουλειά, στην παραγωγή και τον manager της, το πανεπιστήμιο.

β) το πανεπιστήμιο είναι μια εταιρία έντασης γνώσης

Στο σύγχρονο κόσμο, η επιστήμη και η τεχνολογία ορίζουν τους κανόνες σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Και φυσικά, αυτός που ελέγχει φροντίζει αυτοί οι κανόνες να τον εξυπηρετούν. Σε μια κοινωνία δομημένη πάνω στα πρόνομια, αυτό ο κάποιος είναι προφανώς οι προνομιούχες τάξεις και ταυτότητες. Η πρόοδος της επιστήμης δεν είναι ούτε θετική ούτε ουδέτερη απέναντι στις ζωές μας. Αυτή η ψευδαίσθηση πέθανε μαζί με τον Διαφωτισμό στα εργαστήρια των ναζί στο Β'ΠΠ, στη Χιροσίμα, στους νέους πολέμους, στην καταστροφή της φύσης, στα μη επανδρωμένα αεροσκάφη, στις θερμικές κάμερες στα σύνορα και ο κατάλογος δεν τελειώνει.

Στην εποχή της πληροφορίας, οι πιο κερδοφόρες επιχειρήσεις δεν είναι οι επιχειρήσεις έντασης παραγωγής, αλλά οι επιχειρήσεις έντασης γνώσης. Και αν δεν έχουν τα πανεπιστημιακά ιδρύματα αυτό το ρόλο, τότε ποιος τον έχει; Τα πανεπιστήμια είναι τα νευραλγικά κέντρα του σημερινού καπιταλισμού και είναι να απορεί κανείς γιατί τα έχουμε στο απυρόβλητο ακόμη.

Ειδικότερα για το Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας Α.Ε, δεν θα δυσκολευτεί κανείς/καμιά να επιβεβαιώσει όλα τα παραπάνω. Εκμετάλλευση της εργασίας φοιτητών/φοιτητριών σε εργαστήρια, για έρευνες που χρηματοδοτούν εταιρίες (αλλά και άλλοι κοινωφελείς οργανισμοί όπως ο στρατός) και τα αποτελέσματα των οποίων χρησιμοποιούν κατά το δικό τους όφελος. Ακόμη και μέσα από τον αφομοιωμένο εναλλακτισμό που συναντά κανείς σε τμήματα Αρχιτεκτονικής, Ανθρωπολογίας, Παιδαγωγικό κλπ., με τον πλουραλιστικό τους λόγο περί διαφορετικότητας, σεβασμού, δικαιωμάτων, είναι αναγνωρίσιμο το άλλοθι προοδευτικότητας που αποκτά έτσι αυτό το στρατηγείο των αφεντικών που λέγεται ΠΘ Α.Ε.

Η αξιοποίηση που αναζητά η Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας ΑΕ πρόκειται να χρησιμοποιηθεί ως πόλος οικονομικής ανάπτυξης. Είναι ένας πόρος που θα λειτουργήσει βοηθητικά στις τσέπες κάποιων "υπευθύνων" θέσεων και ένας πόρος μεταγενέστερης εκμετάλλευσης από το τοπικό κεφάλαιο. Μια στρατηγική που στόχο έχει την εκμετάλλευση της υποβαθμισμένης αξίας της γης, ώστε να αποκτήσει μια προστιθέμενη αξία και περαιτέρω κίνητρα ανοικοδόμησης στο βωμό της αναβαθμισμένης εικόνας στον πολιτιστικό χάρτη στην πόλη του Βόλου.

Έτσι, τον επερχόμενο εξευγενισμό της περιοχής τον βλέπουμε σαν μια συνολικότερη τριγωνική σχέση, επενδυτές (Ευρωπαϊκή Τράπεζα Επενδύσεων)-ειδικοί/επιστήμονες (Εταιρία αξιοποίησης πανεπιστημίου)-κυβέρνηση. Εφαρμόζοντας την εξουσία του σχεδιασμού με την βοήθεια της καταστολής σε κάθε μήκος και πλάτος της γης, από τις φαβέλες της βραζιλίας ως το κέντρο της Αθήνας, και όλα αυτά για την κερδοσκοπία του πανεπιστημίου

➤ πάνω στην παραγωγή πειθήνιων ανθρώπων, για την κερδοσκοπία των εμπλεκόμενων κατασκευαστών και επενδυτών, για την κερδοσκοπία του κεφαλαίου πάνω στη γη.

Εμείς οι ανεπιθύμητοι και οι απειθαρχες αυτού του χώρου, είμαστε εδώ για να σαμποτάρουμε τα σχέδια σας για αξιοποίηση, ανάπτυξη και εξευγενισμό.

Κλείνοντας, θέλουμε να γνωστοποιήσουμε προς όλες τις κατευθύνσεις (φιλικές, συντροφικές, εχθρικές) ότι ξεκινάμε έναν αγώνα για την ακύρωση των σχεδίων του πα-

νεπιστημίου. Στα πλαίσια αυτού του αγώνα, κλείνουμε το μάτι σε όσους/όσες αισθάνονται την Κατάληψη Τερμίτα και τις άλλες Καταλήψεις και δικό τους σπίτι, όσο μακριά κι αν βρίσκονται, και με όποιον τρόπο επιλέξουν να το εκφράσουν.

Κατά τη διάρκεια των τελευταίων δύο μηνών εκτός από μοιράσματα του παραπάνω κειμένου και αφισοκολλήσεις, πραγματοποιήσαμε παρέμβαση στις 19/ 10 στην Πρυτανεία του Π.Θ., στις 21/

10 στην Σύγκλητο και τέλος στις 21/ 11 αποκλεισμό της επιτροπής ερευνών του Π.Θ..

Υπερασπιζόμαστε τις κοινότητες μας

Τα σχέδιά σας θα μείνουν στα χαρτιά

✎ **Κατάληψη Τερμίτα**

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕ...

Την Παρασκευή 7 Οκτωβρίου, ήταν προγραμματισμένη η δίκη του συντρόφου που συνελήφθη στην κατάληψη Κουρεμένου 5, το 2015. Το δικαστήριο δεν έγινε ποτέ. Πέραν του ότι η πλευρά της ιδιοκτήτριας του σπιτιού δεν εμφανίστηκε για μια ακόμη φορά, η δίκη αναβλήθηκε λόγω εντάσεων. Οι ίδιοι μπάτσοι και το χαφιεδολόι που κατέκλισαν την γειτονιά μας τότε, στέκονταν τώρα μπροστά από το Δικαστικό Μέγαρο μην αφήνοντας τους αλληλέγγυους/ες να παρακολουθήσουν την δημόσια διαδικασία, να σταθούν δίπλα στον κατηγορούμενο. Οι τσαμπουκάδες τους δεν έκρυψαν τον φόβο τους. Αναγκαστήκαμε να συγκρουστούμε με τις δυνάμεις των ΟΠΚΕ και των ΜΑΤ με γυμνά χέρια απέναντι στην υπεροπλία τους, για να διεκδικήσουμε την παρουσία μας στο δικαστήριο.

Το μέχρι πρότινος εγκαταλελειμμένο και άσημο σπίτι στη γωνία της οδού Κουρεμένου, έχει μετατραπεί εδώ κι ενάμιση χρόνο, σε πεδίο αντιπαράθεσης ανάμεσα σε αυτούς που αμφισβητούν την ιερότητα της ιδιοκτησίας και σε αυτούς που την υπερασπίζονται με νύχια και με δόντια. Αυτή η αντιπαράθεση παράλληλα, έχει βγάλει στην επιφάνεια την υποκρισία της κοινωνίας. Ο «δημοκρατικός διάλογος» τους και η λογική έχουν πάει περίπατο. Μέχρι στιγμής μιλούν μόνο τα γκλόμπ των μπάτσων. Και η δική μας σθεναρή αντίσταση. Το ξέρουμε καλά, το έχει δείξει η ιστορία, πως οτιδήποτε κατακτήθηκε χρειάστηκε ανυποχώρητο αγώνα. Όχι μόνο δεν μας φοβίζουν, αλλά μας ατσαλώνουν καθημερινά να οξύνουμε αυτή τη μάχη.

Στις συγκρούσεις έξω από το Δικαστικό, υπήρξαν νέες συλλήψεις και τραυματισμοί, αλληλέγγυων συντρόφων, γειτόνων. Οι κατηγορίες λοιπόν που σχετίζονται με την κατάληψη Acta et verba και την αλληλεγγύη σε αυτή, διαμορφώνονται ως εξής και αφορούν πλέον τρεις συντρόφους:

Για το μεν πρώτο: διατάραξη οικιακής ειρήνης

Για το δεύτερο: αντίσταση κατά της αρχής, απόπειρα σωματικών βλαβών προς αστυνομικό όργανο, απείθεια λόγω άρνησης δακτυλοσκόπησης και λήψης φωτογραφιών (τονίζουμε πως ο διοικητής του

εγκληματολογικού, απείλησε να τα αποσπάσει με τη βία, γεγονός που αποτράπηκε από την στάση των συντρόφων και την παρέμβαση της δικηγόρου).

Αν η εξουσία θεωρεί πως θα μας λυγίσει με αυτό τον τρόπο, μάλλον δεν έχει καταλάβει με ποιους/ες έχει να κάνει.

ΓΙΑΤΙ ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΑΣ ΚΑΤΗΓΟΡΗΤΗΡΙΟ ENANTION ΤΗΣ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥ ΒΑΡΥΤΕΡΟ!

- Κατηγορούμε όλους όσους προστατεύουν την ιδιοκτησία με την κρατική βία, το αυθαίρετο νομικό πλαίσιο και το κληρονομικό δικαίωμα, βάζοντάς την πάνω από την αξιοπρεπή ζωή των ανθρώπων και την ικανοποίηση των βασικών αναγκών διαβίωσης.

- Κατηγορούμε τους εισαγγελείς και τους δικαστές, αυτή την τεμπέλικη κουστωδία με τους παχυλούς μισθούς, που στέκονται πίσω από τις έδρες και τα γραφεία τους και αποφασίζουν για την ελευθερία ή τη φυλάκιση των φτωχών, κινητοποιούν σαν πιόνια τις αστυνομικές δυνάμεις, σπιλώνουν και καταστρέφουν ζωές ενώ μετρούν τα πάντα μέσα από τη στείρωση των νόμων, μη δίνοντας δεκάρα για το ανθρώπινο δίκαιο, το ηθικό και το πραγματικά σωστό.

- Κατηγορούμε την αστυνομία, αυτή τη δολοφονική συμμορία ψευδοτραμπούκων, που επιβάλλουν τον νόμο με τα όπλα τους, που εκκενώνουν τις καταλήψεις μας, που χτυπούν τις διαδηλώσεις ενώ συλλαμβάνουν κόσμο με στημένες δικογραφίες, μόνο και μόνο για να επιβεβαιώσουν τον

ρόλο τους. Χαφιεδίζουν αγωνιστές, τραυματίζουν ανθρώπους, σκοτώνουν αδέρφια μας στα σύνορα. Διακινούν τα ναρκωτικά, βρίσκονται πίσω από εκβιασμούς και κυκλώματα trafficking, προστατεύουν τους πλούσιους. Και τη μάνα τους θα πουλάγαμε για λίγα ευρώ παραπάνω.

- Κατηγορούμε την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, που όπως και κάθε κυβέρνηση -είτε προηγούμενη είτε επόμενη- φούσκωσε τα μυαλά των υπηκόων με ψεύτικες ελπίδες για ένα καλύτερο αύριο. Είναι οι υπεύθυνοι για τη διαιώνιση της ανέχειας και της μιζέριας, για την ακρίβεια, τα χαράτσια, τις υψηλές τιμές των φαρμάκων. Είναι υπεύθυνοι για την εμπορευματοποίηση κάθε δημόσιου αγαθού όπως το ρεύμα, το νερό και οι δημόσιοι χώροι. Είναι υπεύθυνοι για τη διάλυση του συστήματος υγείας, της κοινωνικής ασφάλισης και της παιδείας.

- Κατηγορούμε τις τράπεζες, αυτόν τον αχόρταγο εγκληματικό εισπρακτικό μηχανισμό, που συγκεντρώνουν και ελέγχουν όλο τον πλούτο που παράγουμε. Κάθε ευρώ που έχουμε στην τσέπη μας είναι δικό τους. Εξαιτίας τους, καταστρέφονται χιλιάδες άνθρωποι καθημερινά, αναγκάζονται να ξεπουλήσουν ό,τι έχουν και δεν έχουν, οδηγούνται συχνά στην αυτοκτονία. Είναι οι τράπεζες που πετούν ανθρώπους έξω από τα σπίτια τους με τις κατασχέσεις και τους πλειστηριασμούς. ΟΧΙ ΟΙ ΚΑΤΑΛΗΨΙΕΣ!

- Κατηγορούμε τη φτώχεια, που δεν επιτρέπει στην πλειοψηφία των ανθρώπων να απολαύουν τη ζωή τους. Όταν γύρω κυκλοφορούν τόσα προϊόντα, όταν η τεχνολογική εξέλιξη έχει φτάσει στο ζενίθ, είναι εγκληματικό να μην έχουν όλοι πρόσβαση σε ό,τι χρειάζονται.

- Κατηγορούμε την ανεργία, σε μια περιοχή όπως η Ήπειρος που ξεπερνά το 50% στους νέους, αναγκάζει τους εργαζόμενους να δουλεύουν με ακόμη φτηνότερο μεροκάματο, αν και όταν το βρουν. Τους αναγκάζει να εκχωρούν την αξιοπρέπεια τους και να παρακαλούν για ένα επίδομα που δεν φτάνει ούτε για τη διατροφή.

- Κατηγορούμε την επισφαλή εργασία, αυτή την απαράδεκτη καθημερινότητα που ζούμε όλοι/ες. Εξαιτίας της, η ζωή μας έχει πιάσει πάτο, έχει υποτιμηθεί και γινόμαστε

λάστιχο ανάλογα στις επιθυμίες των εργοδοτών. Εξαιτίας της, κανείς δεν μπορεί να ονειρευτεί, να σχεδιάσει το μέλλον του/της, να νοιώσει ασφαλής με το μισθό του, εκτός κι αν χρεωθεί για πάντα στο τραπεζικό σύστημα, ή περιμένει την «ανάπτυξη».

- Κατηγορούμε τα αφεντικά, μικρά και μεγάλα, που ξεζουμίζουν τη δημιουργικότητα της δουλειάς και του πνεύματός μας για να κερδοφορήσουν. Μας δίνουν ψίχουλα, μας εξευτελίζουν, μας εξαντλούν και αν σηκώσουμε κεφάλι μας απολύουν. Τα δικά τους κέρδη διαφυλάσσουν οι νόμοι, η εξουσία, η αστυνομία και τα δικαστήρια.

- Κατηγορούμε τον ρατσισμό, που φωλιάζει και στα πιο «προοδευτικά» μυαλά, που έχει καταδικάσει εκατοντάδες ανθρώπους να κοιμούνται σε σκηνές στον Κατσικά, την ίδια ώρα που εκατοντάδες σπίτια στα Πάννενα μένουν κενά.

- Κατηγορούμε τέλος τους αδιάφορους. Είναι οι πιο επικίνδυνοι από όλους. Τους κατηγορούμε για το κλαψούρισμά τους, το κλαψούρισμα των αιώνων «αθώων». Γιατί ξεσπούν δίπλα τους οι μάχες αυτού του πολέμου και δεν παίρνουν θέση. Γιατί στέκονται στο παράθυρό τους και κοιτούν, αυτούς που ριψοκινδυνεύουν, που παλεύουν, που αγωνίζονται. Κι εκείνοι δεν κάνουν τίποτα για αυτό. Μόνο βουλιάζουν στον βάλτο του συμβιβασμού και της υποταγής.

**ΤΕΛΙΚΑ ΠΟΙΟΙ
ΘΑ ΔΙΚΑΣΟΥΝ ΠΟΙΟΥΣ;**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ 2 ΣΥΛΛΗΦΘΕ-
ΝΤΕΣ ΤΗΣ 7 ΟΚΤΩΒΡΗ
ΚΑΙ ΤΟΝ ΔΙΩΚΟΜΕΝΟ ΤΗΣ ΚΑΤΑ-
ΛΗΨΗΣ ACTA ET VERBA**

**ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ**

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ!

Ανακοίνωση των καταλήψεων στέγης Acta et Verba και Σαχίνη 3 σχετικά με τα γεγονότα που εκτυλίχθηκαν το πρωί της 7 Οκτωβρίου 2016 στο δικαστικό μέγαρο Ιωαννίνων, όπου και θα λάμβανε χώρα η δίκη του συντρόφου από την εκκένωση της κατάληψης Acta et Verba.

■ Συνελεύσεις σε όλες τις γειτονιές...

Η ιστορία έχει ξεκινήσει περίπου από τον Σεπτέμβρη. Σε μια γειτονιά του Βόλου εκτός του κέντρου, οι κάτοικοι έχουν συσπειρωθεί απέναντι στην υποβάθμιση των ζώων τους έμπρακτα. Ο λόγος γίνεται για συγκεκριμένη εταιρία-κολοσσό, που έπραξε κερδοσκοπικά (και ξεδιάντροπα) βάζοντας το κέρδος πάνω από τις ανθρωπίνες ζωές. Η εταιρεία εγκατέστησε μια κεραία κινητής τηλεφωνίας μέσα σε κατοικημένη περιοχή. Η κεραία είναι μικρής εμβέλειας, όπως λέει ο ιδιοκτήτης-καλοθελητής της πολυκατοικίας που την έχει εγκαταστήσει από το 2010. Η κύρια ρητορική των εθνικών και πολυεθνικών εταιριών είναι ότι, ένα δίκτυο κεραιών μικρής εμβέλειας εντός του αστικού ιστού, είναι πιο ασφαλές για την υγεία των ανθρώπων από κεραίες μεγάλης εμβέλειας εκτός της πόλης. Αυτό μέχρι στιγμής δεν προκύπτει από καμία επιστημονική έρευνα. Βέβαια, αφού η επιχειρηματική κίνηση μέσα στα πανεπιστήμια έχει πάρει το ελεύθερο από το άρθρο 16 του νομοπλαισίου της Μαριέττας Γιαννάκου, δεν θα είναι παράξενο αν βγει κάποια «ανεξάρτητη επιστημονική έρευνα» χρηματοδοτούμενη από κάποια εταιρεία κινητής τηλεφωνίας που να επιβεβαιώνει το προηγούμενο.

Δεν ξέρω λεπτομερώς τις εξελίξεις από την αρχή, καθώς δε είχαν φυσική παρουσία εξ' αρχής. Οι κάτοικοι έχουν πλέον καθιερώσει μια μέρα -παλιότερα και δύο μέρες- για συγκέντρωση διαμαρτυρίας έξω από την πολυκατοικία που βρίσκεται η κεραία, και έξω από την επιχείρησή τους (του ιδιοκτήτη της πολυκατοικίας), που έχουν ένα γνωστό τσιπουράδικο στον Βόλο. Ο ιδιοκτήτης και οι γιοι του, γνωστοί καθώς έμεναν στην πολυκατοικία μέχρι να εγκατασταθεί η κεραία, και που πλέον την έχουν ως αποθηκευτικό χώρο, έχουν στιγματιστεί

όπως τους αξίζει από τη γειτονιά. Η κινητοποίηση αυτή πλευρίστηκε από διάφορους θεσμικούς, όπως και τη γνωστή Βασίλω* του Βόλου, τον Μπέο. Ο ίδιος μιλούσε σαν να έχει την ταυτότητα του δημάρχου, παροτρύνοντας τους συγκεντρωμένους να κάνουν επερώτηση στο δημοτικό συμβούλιο, ενώ υποσχόμενος ότι θα τακτοποιήσει το θέμα προσπαθούσε να το παίξει διαμεσολαβητής της κατάστασης. Η κινητοποίηση κατάφερε και κράτησε «στην απ' έξω» όποια θεσμική μεσολάβηση προσπάθησε να μπει στον αγώνα αυτό. Οι κάτοικοι καλούσαν σε κινητοποιήσεις μέσω ηλεκτρονικών και έντυπων αφισών και οργάνωσαν εκδήλωση ενημέρωσης με τον κ. Χαφτούρα, πρόεδρο του νοσοκομειακών ιατρών Βόλου, όπου τονίστηκε πόσο επιβλαβείς είναι οι κεραίες σε τέτοια απόσταση.

Οι ιδιοκτήτες βέβαια αγανάκτησαν από την κατάσταση που είχε δημιουργηθεί εις βάρος τους και, πριν περίπου ενάμιση μήνα, χτύπησαν με τη βοήθεια ενός σερβιτόρου τους, έναν κάτοικο που έχει δείξει συνέπεια, συνέχεια και ζήλο στις κινητοποιήσεις εναντίον της κεραίας. Το συμβάν έγινε στη γειτονιά. Βέβαια, έγινε στα ύπουλα και σε νυχτερινή ώρα που δεν υπήρχε κόσμος μπροστά. Η απάντηση από την γειτονιά, αφού ενημερώθηκαν για το συμβάν, ήταν να σπάσουν μερικά τζάμια από την αποθήκη στο ισόγειο στην επόμενη συγκέντρωση. Μία βδομάδα μετά από την απάντηση της γειτονιάς, ο ένας από τους ιδιοκτήτες της πολυκατοικίας έκανε μια δολοφονική ενέργεια εναντίον του πλήθους που ήταν συγκεντρωμένο και διαμαρτυρόταν: Πήγε να τους πατήσει με το αυτοκίνητο, καθώς καβάλησε το πεζοδρόμιο, και χτύπησε τον ίδιο κάτοικο στον οποίο είχε βιαιοπραγήσει πριν μια βδομάδα. Αποτέλεσμα ήταν να λιποθυμήσει και να μεταφερθεί στο νοσοκομείο, όπου διαπιστώθηκε κάταγμα στο χέρι του και κακώσεις σε άλλα σημεία. Η απάντηση από τη γειτονιά ήταν πιο άμεση, καθώς σπάστηκαν και τα υπόλοιπα τζάμια της αποθήκης και το αυτοκίνητο που έκανε την ενέργεια.

Αν και υπήρξαν άτομα του α/α χώρου που προσπάθησαν να πλαισιώσουν την κίνηση αυτή και να τη συνδέσουν με το υπόλοιπο ακηδεμόνευτο κίνημα της πόλης, προτείνοντας στον κόσμο από την γειτο-

νιά να κατέβουν στην πορεία της 17N ως ξεχωριστό μπλοκ και να γνωστοποιήσουν το γεγονός, δεν έγινε. Η αστυνομία, παίρνοντας ρόλο μεσολαβητή στην κατάσταση, εκμεταλλεύτηκε παθογένειες του κόσμου που συμμετείχε στην κίνηση αυτή και έδωσε ελπίδα πως θα καρπωθούν νίκη από τον αγώνα τους και θα κατέβει η κεραία σε περιθώριο 2 βδομάδων, πράγμα που δεν έγινε. Οι προθέσεις αυτής της κίνησης ήταν να εκτονωθεί η κατάσταση και να σβήσει μέσα από την απογοήτευση, που θα φύτρωνε, και τη ροή της καθημερινότητας.

Οι κάτοικοι, ελπίζοντας ότι ο κρατικός θεσμός θα πάρει το μέρος τους, μάζεψαν τα πανό που είχαν αναρτημένα και σταμάτησαν τις συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας για αυτές τις μέρες. Επανήλθαν εξαπατημένοι, με δριμύτερες διαθέσεις, περισσότεροι και όλα συνεχίζονται...

Μια κριτική στον αναρχικό /αντιεξουσιαστικό χώρο

Στην περίπτωση της γειτονιάς αυτής έχουμε μια κινητοποίηση πολιτών που αρνήθηκε κατ' αρχάς την όποια θεσμική μεσολάβηση. Αλλά και για τις ελπίδες που εναπέθεσαν στους μπάτσους, το έκαναν με μεγάλη αμφιβολία και εν τέλει εξαγριώθηκαν περισσότερο. Σε μια τέτοια κατάσταση, όπου τα χαρακτηριστικά και τα μέσα αγώνα είναι παρόμοια με αυτά του α/α χώρου σε μεγάλο βαθμό, με την όποια σύσταση του κόσμου

και όποιες παθογένειες κουβαλάει, είναι μια ευκαιρία με αρκετά προωθημένα και προωθητικά χαρακτηριστικά για να γειώσεις το «συνελεύσεις σε κάθε γειτονιά». Η δημιουργία σε κάθε γειτονιά όχι επιτροπών απλά, αλλά οριζόντιων διαδικασιών στις οποίες ο κόσμος θα συμμετέχει και θα συζητάει τα προβλήματά του, προσπαθώντας να δώσει λύση άμεσα και χωρίς μεσολαβήσεις, είναι ένα βασικό πρόταγμα της αυτοοργάνωσης, της αντίστασης και της αλληλεγγύης. Η συμμετοχή του α/α χώρου σε τέτοιες διαδικασίες πρέπει να είναι συνεπής και να έχει καταλυτικό ρόλο στις ζυμώσεις που θα γίνουν μέσα σε αυτές τις συνθήκες. Αυτές οι ενέργειες που θα κοστίζουν σε χρόνο, προσωπική ή και συλλογική έκθεση, είναι που θα γεφυρώσουν το χάσμα του κόσμου, που ήταν μέχρι χθες στον καναπέ του, και τον κόσμο του αγώνα. Αυτές οι διαδικασίες είναι που θα μπολιάσουν αυτούς που πρωτοσυμμετέχουν με μια ριζοσπαστική λογική, και θα γεννήσουν συνειδήσεις στον δρόμο. Βέβαια, η μη μαζική συμμετοχή κόσμου από τον α/α χώρο δείχνει την

πολιτική ανωριμότητα του χώρου και την συναισθηματική πυξίδα που έχει στην τσέπη του, καθώς τα περισσότερα γεγονότα που δημιουργεί είναι γύρω από γεγονότα ή επετείους γεγονότων που εγείρουν συναισθηματικά τον κόσμο. Αυτό που θα έκανε πιο αποτελεσματικές τις επαναστατικές διαδικασίες θα ήταν να γίνουμε επικίνδυνοι και να γειώσουμε τα προτάγματά μας στην καθημερινότητά μας.

✍️ -οι/-ες, -εις/-ούσες, =@

*όπου γάμος και χαρά

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ
ΣΤΟΝ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟ
ΑΠΕΡΓΟ ΠΕΙΝΑΣ ΑΠΟ ΤΙΣ 13/12
ΜΟΗΑΜΕΔ Α.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΑΠΕΛΑΣΕΩΝ

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ
ΧΩΡΙΣ ΚΡΑΤΗ ΚΑΙ ΣΥΝΟΡΑ

[...] Θα υπερασπίζομαι τη δικαιοσύνη και την ισότητα, θα παλέψω την αδικία. Θα υποστηρίξω τον αδικημένο. Θα νιώθω τον πόνο των άλλων και ας κοστίζει αυτό την ίδια μου τη ζωή. Όχι λοιπόν σε μία ζωή δίχως ισότητα!
Θα είμαι η πένα που εκτοξεύει μελάνι δικαιοσύνης ώστε να κερδίσει ο αδικημένος και να κατεδαφιστεί η αδικία.

Mohamed A.

■ Περί φωτιάς και άλλων δαιμονίων...

Το πρωί της 23ης Νοεμβρίου ξέσπασε φωτιά από αναμμένο κερί σε διαμέρισμα της Λάρισας. Από τις φλόγες σώθηκε ένα τρίχρονο αγοράκι, που λόγω της σοβαρότητας των εγκαυμάτων του αναγκάστηκε να διακομισθεί σε νοσοκομείο της Αθήνας.

Στο πλευρό του δεν μπόρεσε να βρεθεί η μητέρα του, η οποία συνελήφθη και πέρασε δύο ημέρες στο κρατητήριο με την κατηγορία της εγκληματικής αμέλειας. Ω, τι καιροί να ζεις!!! Στο πρόσωπο της μητέρας συγκεντρώνονται όλα τα σεξιστικά και κανιβαλικά πρότυπα και στερεότυπα της κοινωνίας που ζούμε.

Μετά την αρχική είδηση, πληροφορίες άρχισαν να διαδίδονται και να βγαίνουν στη φόρα σχετικά με το ποιόν της μητέρας. Προφανώς μια γυναίκα που μεγαλώνει τα παιδιά της μόνη και εργάζεται βράδυ σε μπαρ, σημαίνει ότι δεν ενδιαφέρεται για αυτά και τα έχει παρατημένα. Πιθανότατα για αυτό να την παράτησε και ο άνδρας της. Εξώλης και προώλης που λέει και ο πάνσοφος λαός μας...

Τι μάνα είναι αυτή που ανάβει κεριά για να ζεσταθούν; Που συνδέει παράνομα το ρεύμα και κλέβει το κράτος και τη ΔΕΗ! Που αντί να κάτσει να καεί και αυτή, βγήκε να ζητήσει βοήθεια από τους γείτονες!

Ναι, δεν της αξίζει να είναι μητέρα σε αντίθεση με τον διαχειριστή της πολυκατοικίας, που της έκοψε την παράνομη σύνδεση που είχε κάνει με τον μετρητή της ΔΕΗ. Πού είναι το κράτος να τον παρασημοφορήσει για την προσφορά του και να τον κάνει παράδειγμα για τους απανταχού ευυπόληπτους πολίτες δίπλα μας;

Ναι, δεν της αξίζει να είναι μητέρα σε αντίθεση με τον γραφειοκράτη προϊστάμενο της ΔΕΗ που αρνήθηκε την ένταξη της στο κοινωνικό τιμολόγιο επειδή το σπίτι ήταν στο όνομα του σπιτονοικοκύρη. Άλλος ένας δημόσιος

υπάλληλος που πρέπει να τιμηθεί για την προσφορά του. Ούτως ή άλλως ο νόμος και η τυφλή υπακοή σε αυτόν είναι πάνω από όλα.

Ναι, δεν αξίζει να λέγεται μητέρα αυτή η γυναίκα που διάβαζε τα παιδιά της κάτω από το φως των κεριών· αλλά άξιος ο εισαγγελέας και οι μπάτσοι που την κατηγορήσαν για εγκληματική αμέλεια και δεν την άφησαν να είναι δίπλα στο παιδί της στην εντατική. Μια εύφημο μνεία για τους κυρίους και τις κυρίες της δικαιοσύνης.

Δεν αξίζετε να λέγεστε άνθρωποι όλοι και όλες εσείς που κοιτάτε πίσω από την κλειδαρότρυπα και λέτε «εμείς να είμαστε καλά», εσείς που απλά κοιτάτε τη δουλειά σας, εσείς οι υπάλληλοι που απλά ακολουθείτε τον νόμο... Οι μπάτσοι και οι δικαστικοί έχουν απεμπολήσει το δικαίωμα να αποκαλούνται άνθρωποι με την επιλογή τους αυτή.

Αυτό το περιστατικό έρχεται να προστεθεί στον θάνατο δύο φοιτητών από ασφυξία, στην ίδια πόλη πριν από περίπου τρία χρόνια, οι οποίοι είχαν ανάψει μαγκάλι για να ψήσουν και να ζεσταθούν. Πυρκαγιές σε σπίτια, θάνατοι από αυτοσχέδια μέσα θέρμανσης, αιθαλομίχλη πάνω από τις πόλεις, αυτοκτονίες... Ο κατάλογος των θυμάτων της περιβόητης κρίσης όλο και μεγαλώνει. Πότε θα αντιληφθούμε ότι ρεύμα, νερό και στέγη είναι θεμελιώδη δικαιώματα του ανθρώπου;

Πότε θα αντιληφθούμε ότι δεν πρέπει να πληρώνουμε για αυτά; Ότι δεν πρέπει να πληρώνουμε για να επιβιώσουμε;

Πότε θα κάνουμε επιτέλους κάτι για αυτό;

■/ lost boy

Σκατά στη βία απ' όπου και αν προέρχεται.

Η αλλιώς η λαϊκο-ποπ κουλτούρα των «μαχών» και ο αντιερωτισμός της δημιουργίας. (Α)

Κάτι λίγο

Και αν υπάρχει η κοινωνική βία επειδή μας καταβάλλει η εξουσιαστική βία των από πάνω, αυτό ονομάζεται αντιβία που δεν είναι αυτοφύης, δεν είναι αυτόνομη, είναι έως ένα βαθμό ετεροκαθοριζόμενη από την επιβαλλόμενη βία και διαπνεύμενη από τις αρχές αυτού που την ασκεί, του καταπιεζόμενου, του εξεγερμένου, του επαναστάτη.

Και αν η βία είναι καθολική, μεγαλωμένη σε κάθε έκφανση της στημένης ζωής ημών των καταπιεζόμενων, των εξεγερμένων και των επαναστατών, η αντιβία είναι απλά ένα άλλο πράμα. Είναι η αντίφαση που βιώνει ο καταπιεσμένος, ο εξεγερμένος και ο επαναστάτης.

Εάν δεν ήταν, λοιπόν, ένα άλλο πράμα, θα κατέληγε να είναι απλά η συνέχεια στην γραμμή ροής της πρώτης, της

βίας των εξουσιαστών.

Εάν δεν έχεις αντίληψη τι κάνεις, με ποιους, γιατί και κυρίως τι αφήνεις πίσω (δαρμένους συντρόφους ή/και –τη δεδομένη στιγμή– συναγωνιστές, φυλακισμένους συντρόφους ή/και –τη δεδομένη στιγμή– συναγωνιστές), τείνει να γίνει αυτό που στη σφαίρα του φανταστικού του αντιμάχεται, η εξουσιαστική βία που συνήθως βλέπει μόνο μέχρι (από μπροστά ή από πίσω) τη μάσκα του μπάτσου.

Κάτι περισσότερο

Θεωρώντας ως δεδομένο ότι «η ύπαρξη και η συνύπαρξη των διαφόρων και διαφορετικών συστημάτων αξιών αποτελεί την ασφαλιστική δικλίδα εναντίον κάθε αξίωσης για απόλυτη κυριαρχία» και άρα εξασφαλίζει ένα πεδίο υγιές, η ανικανότητα της αυτόνομης σκέψης (και κατ' επέκταση δράσης) οδηγεί στην «αδυναμία να κρίνει και να κατανοεί τις εντελώς νέες καταστάσεις με τις οποίες τη φέρνει αντιμέτωπη η ιστορία, χωρίς να προσφεύγει σε προϋπάρχουσες κατηγορίες και πεπαλαιωμένες ιδέες. Η αποκοπή από την ιστοριοπολιτική πραγματικότητα, μέσα από την προκρούστεια υπαγωγή των άμεσων δεδομένων σε καθοριστικές έννοιες και προϊσχύοντες κανόνες, έχει ως αποτέλεσμα την αδυναμία κατανόησης των πραγμάτων ως έχουν και την επικράτηση της α-νοησίας». Hannah Arendt*

Και κάτι τίποτα

Όποιος δε σαμποτάρει το τώρα για να δημιουργήσει στο αύριο είναι δυνητικά εχθρός κάθε καταπιεζόμενου, εξεγερμένου και δη επαναστάτη.

Ανάληψη ευθύνης για την κριτική στις αναλήψεις ευθύνης του εκτονωτικού μηδενός

■/ A.P.

* Από το βιβλίο «Περί βίας» της Hannah Arendt

■ Μια νέα εποχή ξεκινά...

Η ιστορία του πλανήτη Γη, από τη δημιουργία του μέχρι και σήμερα, χωρίζεται από τους επιστήμονες σε διάφορες γεωλογικές περιόδους ανάλογα και με τα σημαντικά γεγονότα που έχουν συμβεί. Πρόσφατα ανακοινώθηκε το τέλος της Ολόκαινου περιόδου, που σηματοδοτούσε το τέλος των παγετώνων, και η αρχή μιας νέας εποχής: Της Ανθρωπόκαινου.

Ενώ άλλοι σηματοδοτούν την έναρξή της με τη Βιομηχανική Επανάσταση, και άλλοι τη δεκαετία του 1950 με το ξεκίνημα των πυρηνικών δοκιμών, αυτό που είναι αδιαμφισβήτητο είναι ότι αυτή η νέα εποχή χαρακτηρίζεται από τη βάνουση επέμβαση του Ανθρώπου στο φυσικό περιβάλλον. Οι ανθρώπινες δραστηριότητες, η αποψίλωση των τροπικών και όχι μόνο δασών και η αύξηση των επιπέδων του διοξειδίου του άνθρακα στην ατμόσφαιρα, που οδήγησαν στην αύξηση του μέσου όρου της θερμοκρασίας, το λιώσιμο των πάγων και η αύξηση της στάθμης των θαλασσών, η κατακόρυφη χρήση του τσιμέντου και των πλαστικών αφήνουν το στίγμα τους στον πλανήτη.

Η ακατάσχετη γεωργία και η εντατικοποιημένη κτηνοτροφία, η μόλυνση των υδροφόρων οριζόντων με λιπάσματα και χημικά, η διασπορά πυρηνικών στις θάλασσες και τον αέρα μετά από δοκιμές βομβών ή μετά από ατυχήματα σε εργοστάσια παραγωγής ενέργειας. Η βιοποικιλότητα απειλείται, όλο και περισσότερα ζώα μπαίνουν στις λίστες των υπό εξαφάνιση ή απειλούμενων ειδών, μετατρέποντας ουσιαστικά τις ανθρώπινες δραστηριότητες σε εξελικτικό παράγοντα.

Φυσικά και ο ίδιος ο Άνθρωπος δε θα μείνει ανεπηρέαστος. Ακραία φυσικά φαινόμενα με πιο συχνή καταγραφή πλέον, αύξηση των τιμών των πρώτων υλών, αστικοποίηση και υπερπληθυσμός θα οδηγήσουν σε περαιτέρω επιδείνωση της φτώχειας και ραγδαία υποβάθμιση της ποιότητας ζωής μας.

Η καπιταλιστική μηχανή δεν αφήνει τίποτα όρθιο στο διάβα της. Φυτά, ζώα, άνθρωποι ισοπεδώνονται. Να ορθώσουμε το ανάστημά μας στις αλόγιστες παρεμβάσεις στη Φύση είτε αυτές αφορούν την αποψίλωση των δασών του Αμαζονίου είτε την εκτροπή ενός ποταμού εδώ δίπλα.

Ας μη γελιομαστε όμως. Όπως μετά από κάθε μεγάλη καταστροφή, είτε μετά τους παγετώνες είτε μετά την πτώση των μετεωριτών που οδήγησαν στην εξαφάνιση των δεινοσαύρων, ο πλανήτης θα βρει τον τρόπο να επιβιώσει και να ορθοποδήσει. Τα ερωτήματα είναι δυο, αν η ανθρωπότητα θα καταφέρει να επιβιώσει της καταστροφής που θα έχει φέρει η ίδια, και κατά πόσο το τέλος της θα ακολουθηθεί από έναν μεγάλο κρότο κάτω από ένα πυρηνικό μανιτάρι.

■/ Lost boy

■ Θάνατος στον θάνατο

Υπάρχουν πολλοί τρόποι για να σκοτώσεις έναν άνθρωπο. Μπορείς να τον μαχαιρώσεις στην κοιλιά, να του αρπάξεις το ψωμί απ' το στόμα, να μην τον γιατρέψεις από την ασθένεια που πάσχει, να τον βάλεις σε μια άθλια κατοικία, να τον εξοντώσεις βάζοντάς τον να δουλεύει μέχρι θανάτου, να τον οδηγήσεις στην αυτοκτονία, να τον στείλεις στον πόλεμο. Λίγοι μόνο απ' αυτούς τους τρόπους είναι απαγορευμένοι στο κράτος μας.

Μπ. Μπρεχτ

23/11 | 4χρονος γλιτώνει τελευταία στιγμή τον θάνατο, καθώς το σπίτι που μένει στην πόλη της Λάρισας αρπάζει φωτιά, επειδή η οικογένεια είχε κομμένο ρεύμα και χρησιμοποιούσε για φωτισμό κεριά.

25/11 | Hot spot Μόρια, Μυτιλήνη, 6χρονος και 66χρονη δολοφονούνται και άλλοι 2 τραυματίζονται σοβαρά. Το γκαζάκι που μαγείρευαν μέσα στη σκηνή έσκαψε, και η φωτιά τους έκαψε ζωντανούς.

26/11 | 34χρονος εργαζόμενος στα σμυριδορυχεία Νάξου δολοφονείται καθώς το όχημα φόρτωσης που οδηγούσε ανατρέπεται και τον πλακώνει.

28/11 | 40χρονος άστεγος πεθαίνει στους υπόγειους διαδρόμους του Ιπποκράτειου Νοσοκομείου στη Θεσσαλονίκη, όπου όπως δεκάδες άλλοι, αναζητούσε ζεστασιά και φαγητό από το περίσσειμα των ασθενών.

1/12 | Εργαζόμενη 42 ετών δολοφονείται σε κατάσταση των everest στην Αθήνα, καθώς κατά τη διάρκεια εργασιών στο υπόγειο του καταστήματος πραγματοποιείται έκρηξη.

1/12 | Hot spot Σάμου. 40χρονος δολοφονείται, καθώς παθαίνει ανακοπή από το κρύο. Όπως δεκάδες χιλιάδες μετανάστες, ζει σε σκηνές μέσα σε συνθήκες ακραίου ψύχους.

Το κείμενο αυτό θα μπορούσε να έχει τίτλο «Εβδομαδιαίος κατάλογος θανάτων εκμεταλλεόμενων», γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν πέθαναν από άλλη αιτία, παρά από την «ατυχία» -έτσι ονομάζουν τα αφεντικά και τα κράτη ανάλογα περιστατικά- που είχαν να γεννηθούν και να αναπαραχθούν ως κομμάτι της εκμεταλλεόμενης και καταπιεζόμενης κοινωνικής τάξης.

Ή μήπως ήταν άλλος ο λόγος του θανάτου των συγκεκριμένων προλεταρίων, αλλά και όλων αυτών που πεθαίνουν κάθε στιγμή εδώ, αλλά και σε όλο τον κόσμο, εξαιτίας των πλημμελών συνθηκών ασφάλειας στους χώρους εργασίας; Εξαιτίας της αδυναμίας τους να προστατευθούν -εν έτει 2016- από το κρύο - είτε είναι ντόπιοι και κοιμούνται σε παγκάκι ή με κομμένο το ρεύμα, είτε είναι μετανάστες και μένουν μέσα σε σκηνές με συνθήκες ακραίου ψύχους; Εξαιτίας της έλλειψης ασφάλισης ή της αδυναμίας τους να πληρώσουν για την περίθαλψή τους; Εξαιτίας της ακραίας ανέχειας και πείνας που σήμερα οι περισσότεροι μπορεί να μην γνωρίζουμε αλλά αποτελεί για μερικούς μία καθημερινότητα που οδηγεί σε αυτοκτονίες ή και στον άμεσο θάνατο; Ακόμα κι αν λέγαμε ότι οι χώρες του «τρίτου κόσμου» μας πέφτουν μακριά, αρκεί να κοιτάξουμε απλά τη δική μας ζωή. Ας δούμε και το δίπλα διαμέρισμα, τον απέναντι εργασιακό χώρο, τον κοινωνικό μας περίγυρο, για να βρούμε ποια είναι η ΑΙΤΙΑ που γεννά τους θανάτους που προαναφέραμε.

Ποια αιτία γεννά τις ουρές στα συσσίτια κι αν είναι ίδια

με την αιτία που γεννά τις ουρές στα “black friday”.

Ποια αιτία γεννά τη δική μας φτώχεια κι αν είναι ίδια με την αιτία που γεννά τον πλούτο των αφεντικών.

Ποια αιτία γεννά την μετανάστευση και αν είναι ίδια με την αιτία που γεννά τον πόλεμο.

Ποια αιτία γεννά τις εξώσεις και αν είναι ίδια με την αιτία που οι άστεγοι πληθαίνουν.

Ποια αιτία γεννά το κόψιμο των μισθών κι αν είναι ίδια με την αιτία που κόβονται οι συντάξεις.

Ποια αιτία γεννά τις ιδιωτικοποιήσεις και αν είναι ίδια με την αιτία που τα πάντα γύρω μας ακριβαίνουν.

Ποια αιτία γεννά τις περικοπές στην υγεία και αν είναι ίδια με την αιτία που αυξάνει τις δαπάνες για την άμυνα.

Ποια αιτία γεννά τις φυλακές κι αν είναι ίδια με την αιτία που δημιουργεί το έγκλημα;

Ποια αιτία γεννά την εκμετάλλευση κι αν είναι ίδια με την αιτία που έχουμε συνηθίσει να σιωπούμε απέναντί της.

Είναι το κράτος και ο καπιταλισμός, η συνέχιση της κυριαρχίας της αστικής τάξης στις κοινωνικές σχέσεις, με την βοήθεια πάντα του πολιτικού προσωπικού και των δουλικών της (μπάτσοι και φασίστες), καθώς για να εξασφαλίσει την αύξηση της κερδοφορίας της, μεταφέρει την κτηνωδία που έχει σπείρει στις χώρες που εξάγουν κεφάλαιο και υπεραξία γι' αυτήν, στο εσωτερικό της χάρτινης αυτοκρατορίας που έχει χτίσει.

Είναι το πολιτικό και οικονομικό σύστημα που στηρίζεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου και φύσης, που μας ξεζουμίζει και που μας δολοφονεί χωρίς καμία τύψη, επειδή, ως μη γελιόμαστε, δεν αποτελούμε τίποτα άλλο παρά μία πηγή κέρδους. Για την ακρίβεια, την κύρια πηγή κέρδους για τα αφεντικά, μέσω της εργασίας μας, της καταναλωτικής μας δεινότητας, του συνόλου της κοινωνικής μας ζωής.

Δολοφονημένοι στους πολέμους για να έχουν κερδοφορία, δολοφονημένοι στους χώρους εργασίας για να έχουν κερδοφορία, δολοφονημένοι από τις συνθήκες ζωής επειδή δεν έχουν κερδοφορία, όταν δεν μπορούμε να πληρώσουμε για να φάμε, να ζεσταθούμε, να πιούμε νερό, να μετακινηθούμε, δολοφονημένοι στα σύνορα γιατί δέχτηκαν όσους μετανάστες χρειάζονταν, και οι υπόλοιποι δεν θα φέρουν κερδοφορία.

Ειδικά σε περιόδους καπιταλιστικής κρίσης, που μας καλούν να πάρουμε στη δική μας πλάτη τη χασούρα που τους προξενεί ο παραλογισμός του δικού τους οικονομικού συστήματος, γίνεται ξεκάθαρη η αντίληψη που έχουν τόσο για τη ζωή μας και την ποιότητά της, όσο και για τον θάνατό μας: αύξηση ορίων συνταξιοδότησης, μείωση του κόστους για την ασφάλεια των εργαζομένων, ανασφάλιση στη εργασία, συμπίεσεις μισθών για να μη μας φτάνουν ούτε για να καλύψουμε τις πιο βασικές των αναγκών μας.

Όποιος εκμεταλλεόμενος πιστεύει πως η ζωή του έχει

την παραμικρή αξία για τους κυρίαρχους, αυταπατάται στα όρια της αυτοκτονίας. Όποια εκμεταλλεόμενη πιστεύει πως μπορεί ακόμη να βρει ατομική λύση στα προβλήματά της αλλά και να δώσει στην ίδια της τη ζωή την αξία που της αρμόζει κοιτώντας την πάρτη της, πλανάται φλερτάροντας με την αυτοκαταστροφή.

Είναι κάτι πολύ παραπάνω από εκδίκηση για τους νεκρούς της τάξης μας. Είναι κάτι πολύ παραπάνω από υπεράσπιση της δικής μας ζωής. Είναι κάτι πολύ παραπάνω από το να γίνει πιο «ανθρώπινη» η καθημερινότητά μας, μόνο εδώ, μόνο σήμερα.

Είναι ο ιστορικός μονόδρομος για όλους και όλες εμάς, τους προλεταρίους, τις αποκλεισμένες, τους φτωχούς, τις καταπιεσμένες, τους διαφορετικούς, τις άνεργες, τους αναλφάβητους, για να ζήσουμε μία ζωή αξιοβίωτη, μία ζωή με ελευθερία, με αξιοπρέπεια, με αλληλεγγύη. Να ζήσουμε μια ζωή που δε θα μαστιζέται από τους εθνικούς πολέμους, αλλά και από τον καθημερινό εσωτερικό πόλεμο που μας έχουν κηρύξει τα αφεντικά.

Είναι ο μονόδρομος της οριζόντιας οργάνωσης των ζώων και των αγώνων μας μέσα από συνελεύσεις γειτονιάς, μέσα από σωματεία βάσης και εργατικές πρωτοβουλίες στους χώρους δουλειάς, μέσα από ομάδες μαθητών και φοιτητών στους χώρους εκπαίδευσης, αλλά και μέσα από τη σύνδεση κάθε πρωτοβουλίας αντίστασης σε ένα ευρύτερο σχήμα συντονισμού και οργάνωσης της αντεπίθεσής μας. Είναι ο μονόδρομος της μαχητικής περιφρούρησης των ζώων και των αγώνων μας, για να συμμετέχουμε ισότιμα και, επιτέλους, επιθετικά στον κοινωνικό πόλεμο, για να αλλάξουμε τους ταξικούς συσχετισμούς και νικώντας να τελειώνουμε με όλους τους πολέμους. Οφείλουμε να πάρουμε τις ευθύνες που μας αναλογούν και να απαντήσουμε:

**ΘΑΝΑΤΟΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ
ΑΠΟ ΑΓΑΠΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΖΩΗ**

**ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕΤΑΞΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ**

**ΕΠΙΘΕΣΗ ΣΕ ΚΡΑΤΟΣ
ΚΑΙ ΑΦΕΝΤΙΚΑ**

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΑΡΧΙΑ**

■ Συλλογικότητα αναρχικών
από τα ανατολικά (Θεσσαλονίκη)

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Ηράκλειο:

**Και τώρα και πάντα και όπως το σαράντα
τη φτώχεια και τον φασισμό θα πολεμάμε πάντα!**

..άλλωστε είναι και τα δύο παιδιά του ίδιου πατέρα - του καπιταλισμού. Οι εκφάνσεις του είναι ολοφάνερες σε όλες τις πτυχές της πραγματικότητας και περισσότερο στην περίοδο της κρίσης που διανύουμε, που τίθενται σε ισχύ όλα του τα όπλα:

Πολιτικές τρομοκρατίας που πλασάρονται, φτωχοποίηση των πληθυσμών, πόλεμοι, οικονομικά μέτρα των «θεσμών», συντηρητικοποίηση της κοινωνίας και κυρίως, το μακρύ του χέρι - ο φασισμός (βλέπε Ουκρανία, Χρυσή Αυγή, ISIS).

Η πολιτική αυτή συγκυρία μας βρίσκει πλέον οικονομικά εξαθλιωμένους, με την ΕΕ να παίζει ζάρια με μνημόνια στο κεφάλι μας, με την εργασία να έχει αντικατασταθεί από την επισφάλεια και την ανεργία, τα σπίτια μας σε πλειστηριασμούς και τις τράπεζες να χαμογελάνε κλέφτικα. Κι αν αυτή είναι η καθημερινότητά μας εδώ, παραμένει οικεία σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της γης, ακόμα κι αν η εικόνα αυτή δεν περνάει από τους τηλεοπτικούς μας δέκτες.

Εν αντιθέσει, οι εικόνες που περνάνε είναι δραματοποιημένα στιγμιότυπα προσφύγων στα νησιά, αποκομμένα από τα αίτια τους και στυλιζαρισμένα σαν όχι κάτι περισσότερο από μια καιρική καταστροφή. Ο πόλεμος όμως είναι φυσικό ακόλουθο μια στρατηγικής που οδηγείται από την δίψα για νέες κατακτήσεις και κέρδη των ισχυρών του κεφαλαίου και των υπαλλήλων τους - των κρατών. Τα εκατομμύρια των ξεριζωμένων που επιχειρούν να γλιτώσουν από περιοχές όπου οι πόλεμοι, η φτώχεια και η καταστροφή αποτελούν μόνιμη συνθήκη, αυτό που συναντούν δεν είναι παρά μία πολύ γηραιά ήπειρο-φρούριο. Οι φράχτες που σηκώνονται ο ένας μετά τον άλλον σε όλη την Ευρώπη βοηθάνε να εισέλθει μόνο ο κατάλληλος αριθμός φθηνού εργατικού δυναμικού, ενώ ένα άλλο κομμάτι της αντιμεταναστευτικής πολιτικής αφήνεται στην -προετοιμασμένη κατάλληλα- κοινή εθνολυσμένη γνώμη.

Οι εξουσιαστές της Ευρώπης, με κύριο σύμμαχο τα ΜΜΕ και με πρόσχημα το σαθρό επιχείρημα της εθνικής ενότητας και της ανασφάλειας, σιγοντάρουν την επέλαση του ρατσισμού, της ξενοφοβίας, του συντηρητισμού και εν τέλει του εκφασισμού της κοινωνίας. Έτσι, ανάμεσα στην ανασφάλεια για τον βιοπορισμό και τον φόβο, καλλιεργείται το έδαφος για όλων των ειδών τα φασιστικά μορφώματα, που λειτουργούν ως βαλβίδα αποσυμπίεσης και αποπροσανατολίζουν από τα πραγματικά προβλήματα και τον αληθινό εχθρό.

Ο φασισμός όμως εμφανίζεται με πολλές όψεις. Είτε με τα εθνικιστικά σιχάματα της Χρυσής Αυγής και άλλων ναζιστικών γλίστρων που σουλατσάρουν στα στενά, ξερνώντας ημιμάθεια απ' τις φαλτσέτες τους (όπως την επίθεση στη κατάληψη Νοταρά, τις συγκεντρώσεις φασιστών με την ενεργή συγκάλυψη της αστυνομίας σε Μυτιλήνη, Ρέθυμνο και Ν. Ηράκλειο), είτε με κοινωνικό προσωπείο, με τις δήθεν «λαϊκές» επιτροπές κατοίκων (όπως το πρόσφατο χαρακτηριστικό παράδειγμα, την παρέμβαση στο δημοτικό συμβούλιο Τυμπακίου Κρήτης).

Κάπου εκεί εμφανίζεται ως «Σωτήρας» των φοβισμένων- χρεωμένων ο «κύριος» Αρτέμης Σώρρας. Αναζητώντας μια εύκολη λύση, με χαρακτηριστικά βαθιά χαραγμένα από όλα τα εξουσιαστικά και πατριαρχικά στερεότυπα ενός «ηγέτη»: Τη σαπίλα του λευκού, πλούσιου, αρτιμελή άνδρα, την εικόνα του κυρίαρχου αρσενικού· εμφανίστηκε με μαγαζάκια σε κάθε γωνιά αυτού του τόπου. Διαχωρίζο-

ντας τους ανθρώπους σε πρώτης και δεύτερης κατηγορίας (κανονικοί-ανάπηροι, έλληνες-ξένοι) και προωθώντας τον κοινωνικό κανιβαλισμό, προτάσσοντας την απαλοιφή των «αδύναμων», έκανε τη συνάντησή μας αναπόφευκτη.

Επιλέξαμε να επιτεθούμε συμβολικά τα ξημερώματα στις 16/11 στα γραφεία του Αρτέμη Σώρρα, στην οδό Τσουντας (περιοχή Κατσαμπά), χρησιμοποιώντας την ελάχιστη ποσότητα εμπρηστικής ύλης, ώστε να διασφαλίσουμε την ασφάλεια των περιοίκων. Η κίνηση αυτή αποτελεί κομμάτι του συνολικού αγώνα απέναντι σε φασιστικά μιάσματα που προσπαθούν να βρουν χώρο στην τοπική κοινωνία, και εθνικιστικά μορφώματα, όπως αυτό, που δυναμιτίζουν με μίσος και ρατσισμό τον κόσμο.

Για μας, γενεσιουργός αιτία των προβλημάτων είναι οι σχέσεις καταπιεστή-καταπιεζόμενου που φέρνει η ταξική διάρθρωση της καπιταλιστικής πατριαρχικής κοινωνίας, όπως αυτή έχει επιβληθεί.

Θέλουμε κοινωνίες ελεύθερες, αταξικές και αλληλέγγυες, οριζόντιες και συμμετοχικές, χωρίς εξουσίες, σύνορα και κράτη.

...ομάδα από τα δίπλα,

Πέρα-πέρα

πηγή: athens.indymedia.org

Αθήνα

Αθώες κρίθηκαν στις 16/12 από το τριμελές πλημμελειοδικείο Αθηνών και οι τελευταίες 11 οροθετικές γυναίκες (τρεις εξ αυτών μετά θάνατον), που είχαν προσαχθεί, διαπομπευτεί δημόσια και υποβληθεί σε εξαναγκαστικό υγειονομικό έλεγχο τον Μάιο του 2012 σε μια επιχείρηση σκούπα, ενορχηστρωμένη από τους τότε υπουργούς Ανδρέα Λοβέρδο και Μιχάλη Χρυσοχοϊδή. Οι κατηγορίες περί βαριάς σκοπούμενης σωματικής βλάβης κατέρρευσαν, καθώς κανένα στοιχείο δεν αποδείκνυε ούτε ότι εκδιδόντουσαν, ούτε ότι γνώριζαν για την οροθετικότητα τους. Στα πλαίσια μιας κατάπτυστης προεκλογικής εκστρατείας, τα θύματα μετατρέπονται σε θύτες, απενοχοποιώντας τους «ευπόληπτους» Έλληνες οικογενειάρχες-πελάτες, θυμίζοντας μας για πολλοστή φορά ότι οι κάθε λογών εξουσιαστές είναι ικανοί κυριολεκτικά να πατήσουν επί πτωμάτων, προκειμένου να μαζέψουν ψήφους. Να σημειώσουμε ότι η μήνυση που κατέθεσαν πέντε εκ των γυναικών και τέσσερις σχετικές με την υπόθεση Μ.Κ.Ο. κατά του ΚΕΕΛΠΝΟ, των αστυνομικών που έλαβαν μέρος στην επιχείρηση σκούπα και γενικά κατά παντός υπευθύνου, όπως ήταν αναμενόμενο, έχει απορριφθεί από τον εισαγγελέα εφετών.

Ελαιώνας

Μέρες δημοκρατίας, μέρες Ευρώπης, ένδοξες μέρες για τον Δήμο Αθηναίων και την Περιφέρεια Αττικής, καθότι, όπως καταγγέλλεται, το παζάρι των ρακοσυλλεκτών της οδού Αγίου Πολυκάρπου στον Ελαιώνα δέχθηκε, στα μέσα Νοέμβρη, εκκαθαριστικό χτύπημα από ΜΑΤ και μπουλντόζες. Στο στόχαστρο των δυνάμεων καταστολής βρέθηκαν εκατοντάδες ρακοσυλλέκτες, μουσουλμάνοι, Ρομά, πολύτεκνοι, άνεργοι και ανάπηροι που περιμένουν να βγάλουν ένα μεροκάματο από το παζάρι των ρακοσυλλεκτών. Ο Δήμαρχος Αθήνας, Γιώργος Καμίνης, και η περιφερειάρχης Αττικής, Ρένα Δούρου, προχώρησαν σε μια εκκαθαριστική επιχείρηση με ΜΑΤ και μπουλντόζες σε βάρος των ρακοσυλλεκτών, με έντονα ρατσιστικά χαρακτηριστικά και τη σφραγίδα της ηθικής απαξίωσης των φτωχών και ευπαθών ομάδων της πόλης της Αθήνας και της περιφέρειας της Αττικής.

Αρνούμενοι να δώσουν λύση διευθέτησης των ζητημάτων που υπήρχαν στη λειτουργία του παζαριού, οδήγησαν στη λύση της εκκαθάρισης με τα ΜΑΤ και τις μπουλντόζες.

Μπροστά σε περιπολικά και κορδέλες της τροχαίας βρέθηκαν και εκατοντάδες φτωχοί άνθρωποι που έφταναν στην Αγίου Πολυκάρπου για να προμηθευτούν αναγκαία είδη από το παζάρι αυτό.

Απορριμματοφόρα του Δήμου Αθηναίων με αστυνομικό στη θέση του συνοδηγού(!) κουβάλαγαν τηνπραμάτεια που είχαν πατήσει πιο πριν μπουλντόζες, ενώ δυνάμεις της Αστυνομίας εμποδίζαν τους ρακοσυλλέκτες να στήσουν τους πάγκους τους.

Η κίνηση Περιφέρειας και Δήμου έρχεται μετά από μήνες αέναων κοκορομαχιών για το ζήτημα της κακής λειτουργίας του παζαριού, πριν αποφασίσουν να απευθυνθούν στον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη για τη δοθείσα, τελικά, Σολομώντεια λύση.

Το ζήτημα που είχε προκύψει στον χώρο είναι το γεγονός πως είχαν αυξηθεί δυσανάλογα οι πωλητές για τον χώρο του παζαριού, πράγμα λογικό αν σκεφτεί κανείς το πόσα στρώματα συνεχίζουν να φτωχοποιούνται όσο η κρίση βαθταίνει. Δήμος και Περιφέρεια επέλεξαν, λοιπόν, ως λύση τη βίαιη διάλυση του παζαριού, αντί μιας διευθέτησης σε συνεργασία με άλλους συλλόγους ρακοσυλλεκτών και εξεύρεση νέων χώρων.

Το σωματείο ρακοσυλλεκτών «Ο Ερμής», που δεν αντιμετωπίζει πρώτη φορά τέτοια προβλήματα, ιδρύθηκε το 1992 από Έλληνες Μουσουλμάνους της Δυτικής Θράκης, και αριθμεί σήμερα πάνω από 3.000 μέλη, με 500+ οικογένειες πολυτέκνων να περιμένουν από αυτό και τα παζάρια του κάποια στοιχειώδη έσοδα αναγκαία για την επιβίωσή τους. Το παζάρι στον Ελαιώνα λειτουργεί εδώ και δύομιση χρόνια σε χώρο πρώην σκουπιδότοπου, με τα μέλη του Σωματείου να εγκαθιστούν χημικές τουαλέτες και να αναλαμβάνουν την αποκομιδή των απορριμμάτων και την περιφρούρηση του χώρου, ενώ χιλιάδες φτωχοί άνθρωποι προμηθεύονται από αυτό είδη πρώτης ανάγκης.

Και εις κατώτερα!

Πηγή: luben.tv

■ Υβριδικό δημοτικό συμβούλιο Αμαρίου

Την Τρίτη 22 Νοέμβρη παρακολούθησα το δημοτικό συμβούλιο Αμαρίου, που συζήτησε τη μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων (ΜΠΕ) για το υβριδικό εργοστάσιο στο Φράγμα Ποταμών. Το έργο σχεδιάζει να κατασκευάσει ο πολυεθνικός ενεργειακός «παίκτης» ΤΕΡΝΑ. Εκεί βρέθηκα ως μέλος της ομάδας Ρεθύμνου του Παγκρήτιου δικτύου αγώνα ενάντια στις ΒΑΠΕ, αλλά και ως ένα κομμάτι Χαρκιανός. Τα Χάρκια είναι ένα χωριό που επηρεάζεται άμεσα από την επένδυση, καθώς εκεί θα φτιαχτεί ο άνω ταμιευτήρας του έργου. Πακέτο με το εργοστάσιο πάνε και 27 ανεμογεννήτριες στην περιοχή της Σητείας. Με την ευρύτερη περιοχή του Αρκαδίου είμαι συνδεδεμένος από κοπέλι και το Αμάρι το συναντώ συχνά πυκνά στη ζωή μου με τα ωραία χωριά του, την όμορφη φύση του και τους ανθρώπους του. Πρώτη φορά που έφυγα από εκεί συννεφιασμένος, απογοητευμένος και με μια αίσθηση ναυτίας.

Τα συναισθήματα αυτά δεν προέκυψαν τόσο από τη θετική γνωμοδότηση του Συμβουλίου. Η θέση και η αντίθεση μου για το συγκεκριμένο έργο είναι δεδομένη. Η πικρία μου περισσότερο προέρχεται από το επίπεδο της κουβέντας, τον τρόπο της «ενημέρωσης», τη συμπεριφορά της δημοτικής αρχής προς το δίκτυο και τους Σητειακούς και γενικά την αλαφρότητα που

δείχνουμε για ένα τέτοιο φαραωνικό έργο, που επηρεάζει όλη την Κρήτη και όχι μόνο το Αμάρι.

Ουσιαστικά, οι δημοτικοί σύμβουλοι καλέστηκαν να ψηφίσουν κάτι το οποίο δε γνώριζαν. Όχι μόνο δεν είχαν διαβάσει τη ΜΠΕ, άλλα ούτε καν προσέγγιζαν τη συνολική εικόνα του έργου και των επιπτώσεων του σε οικονομικό, περιβαλλοντικό και κοινωνικό επίπεδο. Όπως παραδέχτηκαν, με ευθύνη του δήμου, σε βαθύ σκοτάδι βρίσκονται και οι τοπικές κοινωνίες που επηρεάζονται άμεσα από την επένδυση της πολυεθνικής ΤΕΡΝΑ.

Κατά συνέπεια, μοναδική πηγή ενημέρωσης αποτέλεσε η ωραιοποιημένη εισήγηση του Κ. Μαμαγκάκη από τον Οργανισμό Ανάπτυξης Κρήτης (ΟΑΚ), στολισμένη με ασάφειες, με ψεύδη, με το βάρος να πέφτει στα ανταποδοτικά ψίχουλα προς το Δήμο και το τυράκι να είναι η άρδευση των χωριών της περιοχής. Μια «επιστημονική» πηγή γνώσης που ανέφερε συνεχώς ότι τα νερά που πάνε στη θάλασσα είναι χαμένα. Δηλαδή, στα 3,5 δισεκατομμύρια χρόνια αρμονίας του πλανήτη με την έμβια ζωή, τα νερά απλά χάνονται και τώρα ο Κ. Μαμαγκάκης και η παρέα του βρήκαν τη λύση του «προβλήματος» που είναι γνωστό και ως κύκλος του νερού.

Το κερασάκι στην τούρτα ήταν η επιθετική στάση προς την εκπρόσωπο του δι-

κτύου μας, η οποία αποδόμησε συνολικά την περιβαλλοντική μελέτη και αντιμετωπίστηκε με ατάκες τύπου «δεν υπάρχει αρκετός χρόνος», «είστε εκτός θέματος, δεν μιλάτε για το Αμάρι», «παρακαλώ ολοκληρώστε, δε μας μιλάτε για το περιβάλλον» και τέτοια. Η βιασύνη να παρθεί η απόφαση και η πρόθεση η κουβέντα να μείνει στα συνοδά έργα ήταν προφανείς. Φυσικά «τα λεφτά είναι πολλά, Άρη», πού να κάθεται να πολυκουβεντιάσεις και να τα ψάχνεις. Μια επένδυση θέλουν να κάνουν οι άνθρωποι να τους τη βγάλουμε από τη μύτη; Ο νοών νοείτω.

Ως εδώ, ένιωθα κυρίως απογοήτευση για τους μικροάρχοντες του τόπου, για το πόσο ανεπαρκείς είναι μπροστά στις αποφάσεις που καλούνται να πάρουν, καθώς διαπίστωνα ακόμα μια φορά το έλλειμμα δημοκρατικότητας που διαπερνά την πολιτική ζωή της χώρας. Τα αισθήματα ναυτίας ήρθαν με τη σχεδόν κανιβαλική στάση απέναντι στους Σητειακούς. Πλήρης αδιαφορία για τον καθολικό αγώνα που διεξάγουν απέναντι στα αιολικά, παρόμοιο με τους αγώνες που έγιναν συνολικά στο νομό Ρεθύμνης τα προηγούμενα χρόνια. Καμία αίσθηση κοινωνικής ευθύνης απέναντι τους και μια γενική στάση, πλην μιας εξαίρεσης, του τύπου «ας κάνουν ό,τι θέλουν, δεν θα μιλάμε εδώ για τη Σητεία». Ούτε σκέψη να ακούσουν τι έχουν να μας πουν ή ακό-

μα και να τους εξηγήσουν το γιατί φέτος στηρίζουν τα αιολικά της ΤΕΡΝΑ. Μου φάνηκε ότι η ονειρώξη των εκλεγμένων είναι τα σκουπίδια στο χωράφι του γείτονα και τα φράγκα σε μας. Έλα όμως που δεν είναι έτσι τα πράγματα. Το ξύπνημα θα είναι βαρύ και θα αφορά πολλές γενιές Αμαριωτών και όχι μόνο.

Πριν περίπου ένα χρόνο, μπροστά στην ανάγκη να γνωμοδοτήσει ο δήμος Αμαρίου για αιολικές επενδύσεις στην περιοχή, πάλι από τη ΤΕΡΝΑ, μας κάλεσε ως δίκτυο, ο ίδιος δήμαρχος για ενημέρωση, ώστε να σχηματίσουν μια σφαιρική άποψη επί του θέματος, όπως μας είχαν πει. Μετά από αναλυτική ενημέρωση εκ μέρους μας και κουβέντα στο δημοτικό συμβούλιο, μας ευχαρίστησαν που μπήκαμε στον κόπο και πήγαμε στα χωριά τους, ενώ μετά από λίγο διάστημα, που καλέστηκαν να γνωμοδοτήσουν, απάντησαν αρνητικά στην εγκατάσταση αιολικών.

Για ένα τέτοιο φαραωνικό έργο, που θα σφραγίσει τον τόπο και τη ζωή στο Αμάρι και τη Σητεία, άραγε δεν χρειάζεται σφαιρική ενημέρωση; Αρκεί ένας παρατρεχάμενος της πολυεθνικής συν δυο τρεις παρατρεχάμενοι δημοτικοί σύμβουλοι του παραπάνω παρατρεχάμενου, για να σχηματιστεί άποψη; Γιατί να μην ενημερωθούμε όλοι, από την εταιρεία, από τη ΔΕΗ, από άλλες περιοχές που έχουν γίνει αντίστοιχα έργα, από ομάδες αντίστασης στην επέλαση των πολυεθνικών; Γιατί να μην κουβεντιάσουμε σε δεύτερο χρόνο τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματα σε επίπεδο τοπικών συνελεύσεων, διαβουλεύσεων και ημερίδων και σε τρίτο χρόνο να αποφασίσουμε σαν σύνολο, αν γίνεται, ορθολογικά και με βάση το κοινό δημόσιο και κοινοτικό καλό;

Ο Δήμος είμαστε εμείς. Εμείς, ως κοινωνία πολιτών και όχι ως υπηκόων οφείλουμε να είμαστε σε επαγρύπνηση, να επιδιώξουμε την ενημέρωση και να πιέσουμε να τεθεί το θέμα σε μηδενική βάση. Μπροστά στην αρνητική απόφαση του δημοτικού συμβουλίου και των τοπικών συνελεύσεων των χωριών της Σητείας και για να αποφύγουμε το τοπικό διχασμό, το παραπάνω φαντάζει αναγκαίο. Το κείμενο αυτό σκόπιμα δεν επιχειρηματολόγησε εναντίον της «αγίας» επένδυσης, κάτι που φυσικά χρωστάω. Ας μη μας ζαλίζουν τα «καθρεφτάκια» που προσφέρουν οι επενδυτές στους αυτόχθονες. Η ενέργεια και το νερό είναι ζωτικά κοινωνικά αγαθά για να τα διαχειρίζονται «αεριτζήδες» επενδυτές.

■/ Βασιλάκης Γιάννης
ιθαγενής της περιοχής Αρκαδίου

Κανένα στρατόπεδο συγκέντρωσης ΠΟΤΕ και ΠΟΥΘΕΝΑ! Καλοδεχούμενοι οι πρόσφυγες στη Ραφήνα και σε κάθε γειτονιά!

Το «κέντρο φιλοξενίας» προσφύγων Ραφήνας λειτουργεί από τον Ιούλιο του 2016 στις παλιές κατασκευαστικές εγκαταστάσεις του δήμου Ζωγράφου στην περιοχή Περιβολάκια, μακριά από τον αστικό ιστό. Στην καθημερινή λειτουργία του εμπλέκονται τα υπουργεία άμυνας, δημόσιας τάξης, μεταναστευτικής πολιτικής και οι δήμοι Ζωγράφου και Ραφήνας, ενώ για τη διαχείριση των σχετικών ευρωπαϊκών κονδυλίων έχουν δείξει το ενδιαφέρον τους ο σύλλογος (συζύγων εφοπλιστών!) «Καλλιπάτειρα» που έχει κάνει ήδη μια πρώτη επαφή με τον Καμμένο, διάφορες μη κυβερνητικές οργανώσεις, εταιρείες και διεθνείς/κυβερνητικοί οργανισμοί. Συγκεκριμένα στη Ραφήνα, παρουσία έχει ο Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης του ΟΗΕ, που αναλαμβάνοντας προσχηματικά την κάλυψη αναγκών, π.χ. το κομμάτι της εκπαίδευσης των παιδιών, παίζει παράλληλα το ρόλο του μεσολαβητή για επαναπροώθηση πίσω στις (εμπόλεμες) χώρες καταγωγής τους.

Αρχικά, αρκετοί κάτοικοι της Ραφήνας είχαν σταθεί εχθρικά απέναντι στη λειτουργία του στρατοπέδου, επιδεικνύοντας ρατσιστικές και ξενοφοβικές διαθέσεις. Ύστερα από διάφορα παζαρέματα με τις αρχές, οι αντιδράσεις αυτές υποχώρησαν, για δυο κυρίως λόγους: Αφενός με τη διευθέτηση το κέντρο να λειτουργήσει ως «ημίκλειστον

που σταματάνε στις 2 το μεσημέρι), το σχολείο, το κέντρο υγείας (πράγμα που είναι αναγκαίο λόγω περιπτώσεων σοβαρών παθήσεων που χρήζουν συστηματικής παρακολούθησης). Με περιορισμένη δυνατότητα επικοινωνίας, αφού στο στρατόπεδο δεν υπάρχει σταθερά διερχόμενη των δύο γλωσσών, ως όφειλε, γεγονός που καθιστά άχρηστη ακόμη και την παρουσία στρατιωτικού γιατρού. Επιπλέον τα χαμηλής ποιότητας και διατροφικής αξίας γεύματα αποδεικνύουν ότι τα σχετικά κονδύλια της ΕΕ εξαντλούνται μεταξύ των διαχειριστών και των εταιρειών κέτερινγκ.

Η Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης στους/στις Πρόσφυγες και Μετανάστες/ριες της Ραφήνας συγκροτήθηκε από Ραφηνιώτες και κατοίκους κοντινών περιοχών, ήδη από όταν γνωστοποιήθηκαν τα σχέδια για τη λειτουργία του «κέντρου φιλοξενίας». Η πρώτη μας συνάντηση με τις/τους πρόσφυγες έγινε στις πόρτες του στρατοπέδου καθώς η είσοδος στο στρατόπεδο συγκέντρωσης είναι απαγορευμένη, εκτός αν έχεις άδεια από τον ίδιο τον Μουζάλα! Έτσι τουλάχιστον μας είπαν μπάτσοι, караβανάδες και άγνωστης ταυτότητας παράγοντες στημένο στην πύλη. Η ανάγκη, όμως, για ανθρώπινη επαφή έξω από τα όρια του στρατοπέδου είναι αυτή που τους παρακινεί μέχρι και σήμερα να βγαίνουν κάθε Κυριακή έξω για να συναντηθούν μαζί μας. Σ' αυτές τις συναντήσεις καταφέραμε να δομή-

την πρόσβαση στο σχολείο, τις συνοδεύσαμε στο κέντρο υγείας και διοργανώσαμε μέρα αλληλεγγύης στο πάρκο της Ραφήνας, όπου μαγειρέψαμε, παίξαμε και διασκεδάσαμε μαζί. Ακόμη οργανώθηκαν από τις/τους πρόσφυγες μαθήματα αγγλικών στο στρατόπεδο και αποχή συσσιτίου διαμαρτυρόμενες/οι για το κακής ποιότητας φαγητό. Και συνεχίζουμε...

Με το νέο μοντέλο διαχείρισης του μεταναστευτικού ζητήματος από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και την ΕΕ, αποκλειστικά υπεύθυνοι για τις ζωές και την καθημερινότητα των προσφύγων είναι το κράτος, ο στρατός, η αστυνομία, το λιμενικό, η FRONTEX και το ΝΑΤΟ, οι ΜΚΟ και «φιλόανθρωποι» πλούσιοι, εκτοπίζοντας την αυθόρμητη και αυτοοργανωμένη αλληλεγγύη και ουσιαστική επαφή κομματιών της κοινωνίας με τους/τις πρόσφυγες και μετανάστες, στοιβάζοντάς τους μέσα σε ελεγχόμενα στρατόπεδα διασκορπισμένα σε μη αστικές κυρίως περιοχές σε όλη την Ελλάδα. Απέναντι σε αυτήν την πραγματικότητα που διαμορφώνεται, εμείς βλέπουμε τον εαυτό μας ως κομμάτι του ακηδεμόνευτου κινήματος που έχει αναπτυχθεί από τις πρώτες μεταναστευτικές ροές, από το καλοκαίρι του 2015, με δομές-καταλήψεις-πρωτοβουλίες.

Στεκόμαστε με αλληλεγγύη δίπλα στους/στις μετανάστες/ριες, στηρίζουμε τα αιτήματά τους και διεκδικούμε μαζί ζωή με αξιοπρέπεια, απέναντι σε μια κοινωνία πολλών ταχυτήτων, που όσοι πρόσφυγες και μετανάστες δεν απελαθούν προορίζονται να αποτελέσουν το νέο πάτο της. Έναν πληθυσμό εύλωτο στην εκμετάλλευση ως φθηνό εργατικό δυναμικό, είτε εδώ, είτε στις χώρες της Ευρώπης που μπορεί να φαντάζουν ιδανικοί προορισμοί. Αυτό που μας διαφοροποιεί από τη φιλανθρωπία, είναι ότι η δική μας δράση δεν εξαντλείται έξω από τα συρματοπλέγματα του γκέτο. Δεν θέλουμε τους συνανθρώπους μας έγκλειστους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης προς απέλαση πίσω στους τόπους της φτώχειας και του πολέμου. Για όσους επιλέξουν να μείνουν εδώ, η απάντηση δεν είναι ο εγκλεισμός ή ο κοινωνικός αποκλεισμός. Τους θέλουμε κοντά μας, γείτονές μας (σε σπίτια και όχι στρατόπεδα), συναδέλφους με ίσα εργασιακά δικαιώματα, με τα παιδιά τους να πηγαίνουν στα σχολεία που πάνε και τα παιδιά μας. Μαζί να χτίζουμε κοινότητες αλληλεγγύης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, στους πολέμους, στην εκμετάλλευση και στο ρατσισμό. Κοινότητες όπου υπερασπιζόμαστε τα κοινά μας συμφέροντα πέρα από φυλετικούς ή άλλους διαχωρισμούς, συνυπάρχοντας με τα διαφορετικά πολιτισμικά χαρακτηριστικά μας.

Οι συνελεύσεις μας ως πρωτοβουλία πραγματοποιούνται κάθε εβδομάδα και είναι ανοιχτές σε οποιονδήποτε θέλει να συμμετέχει. Επιδίωξή μας είναι να συνδεθούμε με άλλες αυτοοργανωμένες δομές και να διευρύνουμε τη δράση μας μέχρι την κατάργηση κάθε στρατοπέδου συγκέντρωσης.

**ΟΧΙ ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ
ΑΝΟΙΧΤΑ ΣΥΝΟΡΑ - ΟΧΙ ΣΕ ΧΩΡΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΑΙΟΥ
ΚΟΙΝΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΝΤΟΠΙΩΝ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΩΝ**

▀ Πρωτοβουλία Αλληλεγγύης
στους/στις Πρόσφυγες και Μετανάστες/ριες
της Ραφήνας

prosfygesrafinas@gmail.com, www.refugees-rafina.gr

τύπου», για μονογονεϊκές οικογένειες (γυναίκες με παιδιά), με στρατιωτική διοίκηση μέσα και αστυνομική περιφρούρηση απ' έξω, ώστε «να διασφαλίζεται η προστασία (!) και η υγεία (!) των δημοτών». Αφετέρου με την προοπτική της νομιμοποίησης αυθαίρετων οικισμών εντός καταπατημένων δασικών εκτάσεων. «Υποδεχόμαστε μεν, με αντίτιμο δε». Ήδη, σε αυτό το πνεύμα, έχουν παρατηρηθεί φαινόμενα όπου περίοικοι χρησιμοποιούν οικογένειες προσφύγων για οικιακές εργασίες, με εξευτελιστικό «μαύρο» μεροκάματο.

Στο συγκεκριμένο στρατόπεδο συγκέντρωσης βρίσκονται περίπου 100 (με προοπτική μάλιστα να φιλοξενηθούν έως 300) γυναίκες, Αφγανές και Σύριες, παιδιά και έφηβοι, είτε επειδή έχασαν τους άντρες συγγενείς τους στο ταξίδι, είτε επειδή αναμένουν πιθανή ένταξή τους στο πρόγραμμα επανένωσης οικογενειών. Ζουν λοιπόν στοιβαγμένοι σε καταλύματα της πρώην κατασκήνωσης, 2-3 οικογένειες μαζί, χωρίς προσωπικό χώρο. Αποκλεισμένοι λόγω ελλείψεως συγκοινωνίας προς την πόλη (αραιά δρομολόγια

σουμε σχέσεις εμπιστοσύνης μεταξύ μας και να κάνουμε συνελεύσεις όλοι μαζί με παράλληλη μετάφραση και παιδικό παιχνίδι, παρά τις πολιτισμικές διαφορές που υπήρχαν ακόμα και μεταξύ των προσφύγων. Αυτή η σχέση είναι που οδήγησε στην αμοιβαία και επιτυχή διεκδίκηση της εισόδου μας.

Έτσι γνωρίσαμε τα προβλήματα και τα αιτήματα της καθημερινότητάς τους και αποφασίσαμε να αγωνιστούμε από κοινού γι' αυτά. Το καλύτερο φαγητό, η πρόσβαση στο διαδίκτυο, η ιατρική περίθαλψη, η ελεύθερη μετακίνηση με λεωφορείο, η πρόσβαση στην εκπαίδευση για τα παιδιά, το να πηγαίνουν τα κονδύλια της ΕΕ απευθείας σε αυτούς, το να γίνει ορατή η παρουσία τους στην πόλη της Ραφήνας, το να ανοίξουν τα σύνορα και να σταματήσει ο πόλεμος είναι κάποια απ' αυτά που και οι ίδιοι έθεσαν. Για την διεκδίκηση των παραπάνω κάναμε μοιράσματα στο κέντρο της Ραφήνας, αναρτήσαμε πανό σε όλες τις γλώσσες έξω από το στρατόπεδο, πραγματοποιήσαμε συνάντηση με τον δήμαρχο διεκδικώντας την τοπική συγκοινωνία και

■ Συνέντευξη με ένα μέλος των ομάδων αλληλεγγύης στους πρόσφυγες που δραστηριοποιούνται στη Χίο

Εισαγωγή:

Στα μέσα του Δεκέμβρη, μέλη της εφημερίδας *Sine Patria* βρέθηκαν σε Χίο και Μυτιλήνη προκειμένου να μοιράσουν στα camps των προσφύγων την τρίγλωσση (αγγλικά, αραβικά, φαρσί) εφημερίδα. Μετά από επικοινωνία με μέλη των τοπικών οργανισμών που στέκονται αλληλέγγυοι στους πρόσφυγες, με τους οποίους πραγματοποιήσαν από κοινού το μοίρασμα, αποφάσισαν να πραγματοποιηθεί μια συνέντευξη προκειμένου να γίνει γνωστή η κατάσταση στην περιοχή όπως και η δράση των συντρόφων σε μια πολύ πιο δύσκολη συνθήκη από αυτές που μέχρι τώρα γνωρίζουμε.

Συνέντευξη:

— Γεια σου σύντροφε. Κατ'αρχάς μπορείς να μας κάνεις μια περιγραφή των πρώτων μηνών μετά την έλευση των μεταναστών στο νησί της Χίου; Τι κλίμα επικρατούσε στην κοινωνία του νησιού;

— Κοιτάξτε να δείτε. Εμένα η ενασχόληση μου με το προσφυγικό ξεκίνησε από τις πρώτες μεγάλες ροές (σημ. εννοεί ροές προσφύγων). Τις πρώτες μέρες είχαμε περίπου 800 με 1.000 άτομα ανά δύο μέρες οι οποίοι αποβιβαζόντουσαν στο νησί. Η πρώτη δομή που στήθηκε ήταν αυτή στον δημοτικό κήπο της Χίου. Εκεί τροφοδοτούσαμε τους πρόσφυγες με είδη πρώτης ανάγκης, ενώ τους βοηθούσαμε μαζί με κάποιους γιατρούς, επίσης εθελοντές. Επίσης, τους προσφέραμε πρωινό και ένα γεύμα που προέκυπταν από προσφορές των κατοίκων ή από άλλες συλλογικότητες που επίσης βοηθούσαν και συνεχίσαμε έτσι μέχρι που ακούστηκε το όνομα της Σούδας και της ΒΙΑΑ και εκεί ξεκίνησαν τα προβλήματα για τους πρόσφυγες, και για εμάς φυσικά.

— Υπήρχε ταυτόχρονα δράση των ακροδεξιών στο νησί;

— Δεν υπήρχε δράση των ακροδεξιών εκείνη τη στιγμή. Περνούσαν κάποιοι για να παρατηρήσουν αλλά δεν υπήρχε κανένα θέμα. Τα πρώτα προβλήματα ξεκίνησαν με την κατάληψη του λιμανιού από τους πρόσφυγες. Έκτοτε, τότε ησυχάζουν, τότε ξεσηκώνονται αλλά το κλίμα εδώ στο νησί έχει γυρίσει εναντίον μας και εναντίον των προσφύγων. Απλά παλεύουμε.

— Θες να μας αναφέρεις για την καταληψη του λιμανιού γιατί δεν είναι γνωστό σαν γεγονός;

— Η κατάληψη του λιμανιού έγινε γιατί οι συνθήκες στη ΒΙΑΑ ήταν άθλιες στην κυριολεξία. Κάποιες φορές οι πρόσφυγες έμεναν πειναμένοι για μέρες, κάποιες χωρίς νερό, από όσο δηλαδή μπορούσαμε να μάθουμε και εμείς αφού η ΒΙΑΑ ήταν ένα κλειστό στρατόπεδο. Εμείς προσπαθούσαμε να μπούμε μέσα αλλά δεν μας άφηναν, έγιναν και κάποιες διαμαρτυρίες, μέχρι που οι πρόσφυγες είπαν: πρέπει να κάνουμε κάτι άλλο. Έτσι έγινε η κατάληψη του λιμανιού. Τώρα αν υποκινήθηκε συγκεκριμένα από κάποιους, εμείς σαν ομάδα αλληλέγγυων δεν μπορέσαμε να το μάθουμε, τέλος πάντων, η συγκεκριμένη κίνηση ήταν κάτι πολύ σημαντικό τότε για το νησί. Το να μείνει το νησί χωρίς λιμάνι για δέκα και δεκαπέντε μέρες ήταν πολύ μεγάλο γεγονός. Εμείς τότε προσπαθήσαμε μιλώντας κυριολεκτικά σε κουφούς ανθρώπους, όπως και κουφός ήταν και ο δήμος πιο συγκεκριμένα, προτείνουμε κάποιες λύσεις για να εκτονωθεί η κατάσταση αλλά δεν πετύχαμε κάτι. Και κάποια στιγμή γίνεται το μπάμ. Δηλαδή εμφανίζονται φασίστες, οι οποίοι είναι συγκεντρωμένοι, πετάνε εκρηκτικά, κροτίδες στους πρόσφυγες, η αστυνομία εθελουφλεί, επιτίθενται σε εμάς, που είχαμε χτυπηθεί, τραυματιστεί και η κατάσταση ήταν πολύ άσχημη στην κυριολεξία. Στη συνέχεια δεχόμαστε απειλές επανειλημμένα και προσωπικά και σαν συλλογικότητα, αγγίζαν τις δουλειές μας και άλλα προβλήματα που σε κάποιους ανθρώπους έγιναν πιο συγκεκριμένα. Αυτή είναι η κατάσταση που βιώνουμε μέχρι τώρα. Δεν έχει αλλάξει κάτι.

— Μας έχει μεταφερθεί ότι οι φασίστες έχουν φτιάξει πολιτοφυλακές. Ισχύει αυτό;

— Αυτή τη στιγμή δεν γνωρίζω εάν έχουν δράση, υπήρξαν όμως αρκετές φορές που βγήκαν στους δρόμους, παριστάνοντας ότι φυλάνε το νησί, ενώ έχουν χτυπηθεί πρόσφυγες επανειλημμένα, οι οποίοι πλέον κατ' ανάγκη βγαίνουν μόνο νύχτα και ποτέ μόνοι τους και πάντα πολλοί μαζί. Κατά τα άλλα και εμείς έχουμε απειληθεί από τέτοιες ομάδες ενώ και σε μια δομή, το solis-cafe, έχουν ρίξει μολότοφ.

— Για τί αριθμό μιλάμε;

— Οι ενεργοί φασίστες στο νησί είναι ένας αριθμός 40 με 45 άτομα.

— Έχουν κάνει πορεία όμως 1.500 άτομα.

— Αυτή η πορεία ήταν από άλλη κατηγορία της κοινωνίας μας. Πρώην πασόκοι και νυν νεοδημοκράτες που κάτι συνέβη στο νησί

και τους ξεβόλεψε. Αυτοί ήταν σε μια λογική ότι αναγνωρίζουν ότι οι πρόσφυγες έρχονται από πόλεμο αλλά από την άλλη έλεγαν: και εμείς τι φταίμε να τους έχουμε μέσα στην πόρτα μας. Αυτή η κατηγορία ανθρώπων ήταν. Η πορεία που έκαναν οι φασίστες καθαρά ήταν 200 με 250 άτομα, αριθμός παρόμοιος με τον δικό μας όταν μαζευόμαστε. Είχαν κάνει δηλαδή δύο πορείες με τέτοιο αριθμό, αλλά και αυτοί δεν είναι ενεργοί, είναι και αυτοί άλλη κατηγορία.

— Είπες ότι έχουν γίνει τέτοιες πορείες από αλληλέγγυους;

— Ναι. Έχουν γίνει δύο πορείες. Η μια ήταν όταν είχαν χτυπηθεί αλληλέγγυοι μετά το επεισόδια της Σούδας¹ και η άλλη στις 17 Νοέμβρη που κάναμε παράλληλη πορεία με τους φοιτητές του πανεπιστημίου.

— Σχετικά με τους φασίστες, θεωρείς ότι έρχεται κόσμος από Αθήνα, ότι δηλαδή αποτελεί οργανωμένο σχέδιο;

— Ναι. Υπάρχουν πληροφορίες ότι έρχονται συνεχώς άτομα από Αθήνα. Εγώ είμαι πεπεισμένος ότι τις επιθέσεις στον καταυλισμό² τις έκαναν άτομα από Αθήνα. Επίσης την προηγούμενη μέρα ήταν εδώ οι Κασιδιάρης και Λαγός, οι οποίοι αποκλείεται να ήρθαν μόνοι τους.

— Μπορείς να μας περιγράψεις ποια είναι η ταξική σύνθεση του νησιού; Με τι ασχολούνται δηλαδή οι κάτοικοι και σε τι βαθμό έχουν επηρεαστεί τα επαγγέλματα τους από την παρουσία των μεταναστών;

— Οι κάτοικοι εδώ είναι κυρίως ναυτικοί, ασχολούνται και σε ένα δεύτερο βαθμό με την μαστίχα και επίσης είναι εμπόροι και βιοτέχνες αλλά σε μικρότερο βαθμό. Η Χίος είναι ένα νησί σε μεγάλο βαθμό συντηρητικό. Δηλαδή υπάρχει μια αντίληψη ότι «έχω εγώ να φάω, τώρα δεν με νοιάζει και πολύ αν ο διπλανός δεν έχει». Εγώ, από την εμπειρία μου τα τελευταία δεκαπέντε χρόνια που ζω εδώ, έτσι θα το χαρακτήριζα το νησί. Οι κάτοικοι καθαρά επηρεάστηκαν από τις φήμες ότι οι πρόσφυγες ληστεύουν, καταστρέφουν και άλλα τέτοια. Δηλαδή πήγαινε ένας πιτσιρικάς να κλέψει δύο καραμέλες από το περίπτερο και αυτό χαρακτηριζόταν ληστεία. Κάπως έτσι. Με αυτό τον τρόπο χάσαμε ό,τι είχαμε χτίσει το πρώτο διάστημα.

— Ποιά είναι η στάση του Δήμου όσον αφορά τη διαμονή των μεταναστών στο νησί;

— Η στάση του δήμου είναι ένα τίποτα.

Μέχρι προχθές τσακωνόντουσαν με την Ύπατη Αρμοστία για το ποιός θα πληρώσει το ρεύμα στη Σούδα και εν τω μεταξύ είχε κρύο και οι πρόσφυγες πεινούσαν. Γενικά η στάση του δήμου είναι αν μπορεί να εξοικονομήσει κάποιο όφελος από τους πρόσφυγες έχει καλώς, αλλιώς δεν τον απασχολεί το ζήτημα.

— Έχει κάνει ο δήμος ρατσιστικές δηλώσεις; Στην περίπτωση της Κρήτης αυτοί που βγήκαν μπροστά προκειμένου να μην φιλοξενηθούν μετανάστες στο νησί ήταν οι τοπικοί δήμαρχοι. Υπάρχει κάποια κίνηση από τους τοπικούς βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας;

— Όχι. Αλλά όταν ο δήμαρχος στα γεγονότα του λιμανιού μας είπε: «ή έρχεστε μαζί μου ή σας δίνω σε αυτούς» εννοώντας τους φασίστες, κάτι σημαίνει αυτό. Αυτή η φράση λέει κάτι. Εμείς τότε του λέγαμε να μην εξαγριώνει την κατάσταση, ότι «άσε μας θα τους πάρουμε εμείς (σημ. εννοεί τους πρόσφυγες), να τους πάμε όπου είναι να πάνε» αλλά συναντήσαμε τσίχο.

— Ποιά είναι η στάση του επίσημου κράτους, της αστυνομίας και του λιμενικού σχετικά με τους μετανάστες, τους αγώνες των μεταναστών και τους φασίστες που κινητοποιούνται στο νησί;

— Κοίτα όσον αφορά τους μετανάστες η στάση τους προφανώς δεν είναι καλή, αλλά έχοντας ακούσει και τι γίνεται αλλού νομίζω ότι είμαστε σε μια μέση κατάσταση. Έχουν παρουσιαστεί κάποια κρούσματα³ αλλά δεν είναι τόσα πολλά όσο σε άλλες περιοχές. Τώρα σχετικά με τους φασίστες, οι επιθέσεις που έχουν γίνει μπροστά στα μάτια τους καμία δεν πήγε σαν αυτόκλητη επίθεση⁴ ενώ μας αντιμετωπίζουν με φράσεις όπως: «εσύ τι έκανες εκεί; γιατί δεν ήσουν σπίτι σου;». Τώρα υπάρχουν και δύο δικογραφίες που εκκρεμούν. Πάντως οι προσαγωγές που έχουν γίνει είναι μόνο από αλληλέγγυους. Δεν προσήχθη ποτέ κανένας φασίστας στην ασφάλεια.

— Οι οποίοι φαντάζομαι για ένα τέτοιο μέρος θα είναι πασίγνωστοι.

— Ναι, εννοείται ότι είναι γνωστοί.

— Ο πληθυσμός των μεταναστών που βρίσκονται στη Χίο, σε τι νομικό καθεστώς είναι; Τι ακριβώς περιμένει; Περιμένει την απελασή του ή να πάει στην Αθήνα;

— Η ελπίδα τους είναι να πάνε στην Αθήνα. Θεωρούν ότι έτσι κάνουν ένα βήμα μπροστά. Εμείς είμαστε δύσκολη η θέση μας, είναι

δικοπο μαχαίρι για εμάς τι θα τους πούμε. Δεν ξέρω αν κάνουμε το σωστό. Κάποιες φορές τους λέμε να πάνε στην Αθήνα, κάποιες φορές προβληματιζόμαστε για το που θα κοιμούνται αν θα μένουν στους δρόμους, γιατί κάποιοι φεύγουν με εισιτήρια της Ύπατης Αρμοστείας και κάποιοι φεύγουν παράνομα, κρύβονται μέσα στις νταλίκες, άλλους τους πίνουν και άλλους όχι. Τέλος πάντων αυτή είναι η κατάσταση. Βέβαια μιλάνε οι πρόσφυγες στην Αθήνα με αυτούς που είναι εδώ και τους δίνουν πληροφορίες. Περισσότερα δεν γνωρίζουμε. Τώρα εμείς θεωρούμε, αν δεν αλλάξει η κατάσταση, ότι εδώ μπορεί να είναι καλύτερα για αυτούς. Πάντως είναι πολύπλοκο το θέμα. Δεν τους έχουνη πει και τι θα γίνει μετά. Σε λίγο καιρό όλοι ξέρουμε τι θα γίνει.

— Για τι ηλικίες μιλάμε;

— Υπάρχουν κάποιοι ηλικιωμένοι αλλά δεν είναι πολλοί. Σε γενικές γραμμές είναι από παιδιά μέχρι άνθρωποι 50 χρονών. Εθνικότητες έχει από όλες -από Μαρόκο και Κονγκό μέχρι Ιράκ και Αφγανιστάν. Τα πάντα.

— Θέλω να μου πεις ποια είναι η οργάνωση και η δράση των αλληλέγγυων σήμερα.

— Οι αλληλέγγυοι έχουμε μοιραστεί σε τρεις ομάδες. Είναι η ομάδα των ρούχων, που τους προμηθεύει με ρούχα, η ομάδα της κοινωνικής κουζίνας, που τα υλικά έχουν τελειώσει, δηλαδή πέρα από μια σούπα, μια-δύο φορές την εβδομάδα δεν μπορούμε να προσφέρουμε κάτι άλλο, αφού πλέον υπάρχει έλλειψη προσφορών και εμείς οικονομικά έχουμε πρόβλημα. Δηλαδή ό,τι κάνουμε, το κάνουμε πλέον μόνοι μας, αν εξαιρέσεις κάποιες λίγες προσφορές. Τέλος υπάρχει και μια ομάδα πιο ενεργή στο πολιτικό επίπεδο. Αυτή η ομάδα κάνει συνελεύσεις μέσα στη Σούδα, μιλάει με

τους ανθρώπους για προβλήματα πέρα από τα ρούχα και τα τρόφιμα, τα οποία ακούμε και σε γενικές γραμμές μας φέρνουν σε πολύ δύσκολη θέση αφού γνωρίζοντας ότι πάει να ενεργοποιηθεί το Δουβλίνο II⁵, δεν ξέρουμε τι να τους πούμε. Αυτές οι ομάδες είναι και υπάρχει και ένας κόσμος ο οποίος κάποιες φορές ενεργοποιείται και κάποιες όχι. Επίσης τώρα τα χριστούγεννα λέμε να κάνουμε μια γιορτή, να μοιραστούνε κάποια γλυκά, να παίξουμε κάποια παιχνίδια.

— Θέλεις να μας περιγράψεις την κατάσταση των τελευταίων ημερών⁶;

— Οι καιρικές συνθήκες είναι πάρα πολύ βαριές, δύσκολες. Η Σούδα είναι το πλεόν ακατάλληλο μέρος για χειμώνα, δηλαδή υπάρχει ένας βοριάς που μπαίνει μέσα στην τάφρο⁷ και ρίχνει τη θερμοκρασία τρεις βαθμούς κάτω. Σήμερα λύθηκε το θέμα με το ρεύμα γιατί υπήρχε διαμάχη ανάμεσα στον δήμο και την Ύπατη Αρμοσσία για το ποιος θα το πληρώσει, οι τουαλέτες είναι υποτυπώδεις, δηλαδή οι περισσότεροι πρόσφυγες προσπαθούν να βρουν κάποια τρύπα για να κάνουν την ανάγκη τους. Επίσης το νερό είναι παγωμένο. Αν πάρουμε κάποιον σπίτι μας, μπορεί να κάνει μπάνιο, αλλιώς στους μηδέν βαθμούς με παγωμένο νερό δεν γίνεται.

— Αριθμητικά τι κόσμος μένει στη ΒΙΑΛ και τι κόσμος στη Σούδα;

— Στη Σούδα ο αριθμός κινείται ανάμεσα σε 700 και 1.000 άτομα.

— Θέλεις να προσθέσεις κάτι άλλο;

— Αυτό που θα ήθελα να πω και αυτό που επιδιώκουμε με την κίνηση με τα παιδιά που ήρθαν⁸ είναι ότι εμείς πρώτη φορά αντιμετωπίζουμε μια τέτοια κατάσταση, κάποια πράγματα μπορεί όντως να τα κά-

νουμε λάθος και συνεπώς χρειαζόμαστε υποστήριξη από κάποια ομάδα ή κάποια συλλογικότητα. Απλά πράγματα: τι κάνουμε σε αυτή την περίπτωση και τι στην άλλη. Κάτι σαν δεύτερη γνώμη. Αλλά το βασικότερο από όλα είναι ότι δεν υπάρχει νομική κάλυψη. Δηλαδή δεν έχουμε ένα δικηγόρο αυτή τη στιγμή στη Χίο, που να τρέξει για εμάς ή για τους πρόσφυγες. Υπάρχουν κρατούμενοι στο τμήμα που δεν ξέρουμε το νομικό καθεστώς. Δεν ξέρουμε τίποτα.

— Θες να μας πεις κάτι για το περιστατικό με το στέλεχος της Κομισιόν⁹;

— Τι να πω; Αυτό ήτανε φοβερό. Το πρωτοπαλικάρο της Χρυσής Αυγής, οδηγός αυτού του ανθρώπου. Ο άνθρωπος που έχει χτυπήσει πρόσφυγες, μικρά παιδιά και αλληλέγγυους. Δεν υπάρχει κάτι να πω.

— Ωραία. Τελευταία ερώτηση από εμένα. Πως επιτυγχάνεται η ησυχία στα camps; Υπάρχουν στελέχη της κυβέρνησης που διαδίδουν φήμες ότι θα επιταχυνθούν οι διαδικασίες ή ότι θα πάνε όλοι στην Αθήνα; Με ποιό τρόπο δέχεται αυτός ο κόσμος να ζει σε αυτήν την κατάσταση;

— Θεωρώ ότι οι πρόσφυγες δεν είναι ήσυχοι. Το καζάνι βράζει συνέχεια. Για αυτό και υπάρχουν ξεσπάσματα, κάποιοι τσακωμοί που αποδεικνύουν ότι δεν είναι ήσυχοι. Μερικούς προσπαθούν να τους καθησυχάσουν οι ΜΚΟ και όλοι αυτοί αλλά το έχουν καταλάβει το παιχνίδι. Απλά προσπαθούν να κάνουν κάτι. Τι θα είναι αυτό που θα κάνουν δεν ξέρω. Ήθελαν να κάνουν μια καθιστική διαμαρτυρία, αλλά δεν την έκαναν τελικά. Τον λόγο που δεν έγινε δεν τον μάθαμε. Εγώ προσωπικά φοβάμαι μην γίνει κάτι άσχημο. Όλη η κατάσταση είναι ένα καζάνι που βράζει και δεν ξέρω τι θα γίνει. Τις ανακοινώσεις που βγαίνουν, άλλοι δεν τις ακούνε καν, άλλοι φεύγουν βρίζοντας,

άλλοι περιμένουν να δουν τι θα γίνει. Πάντως κάτι θα γίνει.

Σημειώσεις:

[1] & [2] Αναφέρεται στα γεγονότα της 16^{ης} και 17^{ης} Νοέμβρη που μια μέρα μετά την επίσκεψη Κασιδιάρη και Λαγού στο νησί, φασίστες πραγματοποιούν μεγάλη επίθεση στον καταυλισμό της Σούδας πετώντας βεγγαλικά και μολότοφ από μεγάλο ύψος προς τις σκηνές των προσφύγων. Σύμφωνα με κινηματικά site νεαροί πρόσφυγες σαν απάντηση άνοιξαν κατάσταση με βεγγαλικά προκειμένου να αμυνθούν με τη σειρά τους. Τα γεγονότα αναφέρθηκαν εντέλως ανάποδα από τα ΜΜΕ παρουσιάζοντας τους φασίστες σαν κατοίκους του νησιού που αντέδρασαν στην εκτόξευση των βεγγαλικών από τους πρόσφυγες. Σημειώνεται ότι όλο το σκηνικό συνέβη μπροστά σε διμοιρίες των ΜΑΤ, οι οποίες στη συνέχεια πραγματοποιήσαν έφοδο στον καταυλισμό. Σημειώνεται επίσης ότι υπήρξαν και τραυματισμοί αλληλέγγυων που έσπευσαν να βοηθήσουν τους πρόσφυγες ενώ δεκάδες οικογένειες διέμειναν εκτός καταυλισμού για κάποιο χρονικό διάστημα.

[3] Πιθανώς εννοεί κρούσματα βίας συμπεριφοράς.

[4] Εννοεί ότι δεν έχει σχηματιστεί δικογραφία από τους μπάτσους χωρίς να υπάρξει μήνυση.

[5] Σύμφωνα με τον Κανονισμό Δουβλίνο II, ο μετανάστης δικαιούται να ζητήσει άσυλο στην ευρωπαϊκή χώρα στην οποία θα εισέλθει την πρώτη φορά συνεπώς μετανάστες οι οποίοι εισέρχονται στην Ελλάδα και κατόπιν μεταβαίνουν σε άλλη χώρα για να αιτηθούν άσυλο θα πρέπει, σύμφωνα με τον κανονισμό Δουβλίνο II, να επιστρέφουν στην Ελλάδα.

[6] Στις 19 Δεκέμβρη δεκάδες πρόσφυγες ξεκίνησαν απεργία πείνας διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες διαμονής τους αλλά και τις σχεδιαζόμενες απελάσεις.

[7] Ο καταυλισμός της Σούδας βρίσκεται κυριολεκτικά μέσα σε τάφρο.

[8] Αναφέρεται στους συντρόφους της εφημερίδας.

[9] Ο Μάρτεν Φερβέι, Ευρωπαίος συντονιστής για την εφαρμογή της Δήλωσης Ευρωπαϊκής Ένωσης-Τουρκίας, κατά την επίσκεψή του στη Χίο επέλεξε σαν οδηγό και σωματοφύλακα τον τοπικό αρχηγίσκο της Χ.Α, Ματθαίο Μερμυγκούση. Μετά από τις προφανείς αντιδράσεις το γεγονός αποδόθηκε σε λάθος της εταιρίας που είχε αναλάβει τις μετακινήσεις του μεγαλοστελέχους της Ε.Ε.

Ποτέ την Κυριακή!

Ιανουάριος 2014:

Κάλεσμα από το Σύλλογο Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Αττικής προς σωματεία και συλλογικότητες και δημιουργία του «Συντονιστικού Δράσης ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και τα απελευθερωμένα ωράρια».

Κυριακή 4 Μαΐου 2014:

Μαζικές απεργιακές περιφρουρήσεις σε καταστήματα επί της Σταδίου και περιφερειακά σε διάφορες περιοχές, όπως Περιστέρη, Κυψέλη, Παγκράτι, Καισαριανή, Ζωγράφου,

Ηλιούπολη κ.α. Έπειτα από αρκετές ώρες, ξεκίνησε από τον πεζόδρομο της Κοραή μαζική πορεία.

Κυριακή 27 Ιούλη 2014:

Η Ομοσπονδία Ιδιωτικών Υπαλλήλων Ελλάδας αρνήθηκε να προκηρύξει απεργία προσπαθώντας να απονομιμοποιήσει τους απεργιακούς αποκλεισμούς. Δεκάδες εργαζόμενες, αποκλείουν, μαζί με το Συντονιστικό Δράσης, τις αλυσίδες των πολυεθνικών και όχι μόνο, προσδίδοντας χαρακτηριστικά «άγριας απεργίας» στην κινητοποίηση. Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν στους απεργούς, μην καταφέροντας να διαλύσουν τη συγκέντρωση.

10 Οκτώβρη 2014:

Πραγματοποιείται διαδήλωση ενάντια στο event "shop & eat" στη Νέα Σμύρνη, για να μην κρατηθούν τα μαγαζιά ανοιχτά μέχρι τα μεσάνυχτα.

22 Οκτώβρη 2014:

Απόγευμα, το Συντονιστικό Δράσης οργανώνει μια μεγάλη και δυναμική διαδήλωση ενάντια στον εργασιακό μεσαίωνα και την κατάργηση της Κυριακάτικης αργίας. Στη διαδήλωση συμμετείχαν πολλές εκατοντάδες συναδέλφους-συναδέλφισσες και συναγωνιστές-συναγωνίστριες.

17 Δεκέμβρη 2014:

Ο εμπορικός σύλλογος Περιστερίου με αφορμή το εορταστικό ωράριο και η τοπική αυτοδιοίκηση με αφορμή το άναμμα του δέντρου μεθόδευσαν το στήσιμο «λευκής νύχτας» με τη λειτουργία των εμπορικών καταστημάτων μέχρι αργά τη νύχτα. Οι εργατικές και κοινωνικές αντιδράσεις των τοπικών συλλογικοτήτων απέτρεψαν τα σχέδιά τους.

Κυριακή 28 Δεκέμβρη 2015:

Για τρίτη συνεχόμενη Κυριακή κράτος και αφεντικά προσπάθησαν να επιβάλουν το Κυριακάτικο άνοιγμα των καταστημάτων. Το Συντονιστικό Δράσης στήριξε την απεργία που είχε κηρύξει ο Σύλλογος Υπαλλήλων Βιβλίου-Χάρτου Αττικής καλώντας σε συγκέντρωση στην πλατεία Κοραή και ενισχύοντας τις απεργιακές περιφρουρήσεις στα βιβλιοπωλεία Ιανός και Παπασωτηρίου. Με εντολή του ιδιοκτήτη του Ιανού Νίκου Καρατζά και της εμπορι-

κής διευθύντριας αρκετές διμοιρίες ΜΑΤ περικύκλωσαν και επιτέθηκαν στους συγκεντρωμένους. Η απεργιακή περιφρούρηση κράτησε σθεναρή στάση για ώρα κι αφού τελικά απωθήθηκε οι κατασταλτικές δυνάμεις συνέλαβαν τέσσερις ανθρώπους. Στην συνέχεια η διαδήλωση κινήθηκε στην Σταδίου. Στις 14:30 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση αλληλεγγύης έξω από το Α.Τ. Ακροπόλεως, όπου κρατούνταν οι συλληφθέντες. Τα ΜΑΤ επιτέθηκαν πάλι συλλαμβάνοντας τρεις αγωνιστές, τους οποίους χτύπησαν κατά την σύλληψη και μέσα στο τμήμα. Η διαδήλωση συνεχίστηκε στο εμπορικό κέντρο και στάθηκε πάλι μπροστά στον Ιανό και σε άλλα μεγάλα βιβλιοπωλεία (Παπασωτηρίου και Πολιτεία). Το απόγευμα πραγματοποιήθηκε νέα συγκέντρωση αλληλεγγύης, στην ΓΑΔΑ.

19 Μαρτίου 2015:

Δυναμική διαδήλωση του Συντονιστικού Δράσης, με στάσεις στο Υπουργείο Εργασίας, στο βιβλιοπωλείο-κάτεργο Ιανός, στο Υπουργείο Οικονομικών και στα γραφεία των εργοδοτικών οργανώσεων, (Ελληνική Συνομοσπονδία Εμπορίου και Επιχειρηματικότητας και Εμπορικός Σύλλογος Αθήνας).

Συνεχίζονται οι δράσεις και οι απεργιακές περιφρουρήσεις τις επόμενες Κυριακές όπου είναι τα μαγαζιά ανοιχτά.

Επίσης, ενόψει της δίκης των συλληφθέντων από την απεργιακή περιφρούρηση στον Ιανό γίνονται παρεμβάσεις στον Ιανό.

10 Οκτώβρη 2015:

Απέναντι στην πρόκληση της δημοτικής αρχής και του εμπορικού συλλόγου Αμαρουσίου, με τη διοργάνωση μιας ακόμη «λευκής νύχτας», το Συντονιστικό Δράσης με τη συμμετοχή και συλλογικότητες του Αμαρουσίου και της ευρύτερης περιοχής απαντάει ε με μια δυναμική διαδήλωση.

19 Δεκέμβρη 2015:

Ο δήμος Γλυφάδας και ο τοπικός εμπορικός σύλλογος διοργάνωναν την «κόκκινη νύχτα», κατά την οποία τα εμπορικά καταστήματα της περιοχής θα παρέμεναν ανοιχτά μέχρι τα μεσάνυχτα. Το Συντονιστικό Δράσης μαζί με τοπικές συλλογικότητες της ευρύτερης περιοχής προχώρησε σε μια πολύωρη και δυναμική κινητοποίηση, η οποία κατέληξε σε συγκεντρώσεις-αποκλεισμούς έξω από μεγάλα καταστήματα, στον Κωτσόβολο, στο Hondos Center και στο Public.

27 Δεκέμβρη 2015:

Ημέρα απεργίας στον κλάδο του βιβλίου, οι βασικοί συντελεστές των εκδόσεων «Μικρή Άρκτος», ο Ανδρέας Γεωργιάδης και ο Παρασκευάς Καρασούλος, εξερχόμενοι από το βιβλιοπωλείο ΙΑΝΟΣ επιτίθενται λεκτικά και στη συνέχεια και σωματικά -κραδαίνοντας κι ένα μπουκάλι ο πρώτος- στην απεργιακή συγκέντρωση.

13 Φεβρουαρίου 2016:

Βράδυ Σαββάτου, ο εμπορικός σύλλογος και ο πολιτιστικός οργανισμός του δήμου Νέας Σμύρνης οργανώναν μια ακόμα «λευκή νύχτα», η οποία ακυρώθηκε μετά από εξορμήσεις και παρεμβάσεις τις προηγούμενες μέρες, καθώς και εξαγγελία εργατικής συγκέντρωσης την ίδια μέρα, η οποία και πραγματοποιήθηκε.

20 Φεβρουαρίου 2016:

Το βράδυ του Σαββάτου οι εκδόσεις «Μικρή Άρκτος» δι-

οργάνωναν μουσική εκδήλωση στο καφέ του Ιανού. Το ίδιο βράδυ πραγματοποιήθηκε παρέμβαση - εργατική συγκέντρωση ως απάντηση στην επίθεση που δέχτηκε η συγκέντρωση στις 27/12/15 αλλά και για την εργοδοτική ασυδοσία και τρομοκρατία της εργοδοσίας του Ιανού.

25 Ιούνη 2016:

Ενάντια στη δημοτική και εργοδοτική αυθαιρεσία του Δήμου Ιλίου να επιβάλλει το βάρβαρο καθεστώς της «λευκής νύχτας» πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση, στην οποία συμμετείχαν και στήριξαν σωματεία, συλλογικότητες, συνελύξεις που στηρίζουν το Συντονιστικό Δράσης καθώς και τοπικές συλλογικότητες. Οι συγκεντρωμένοι προχώρησαν σε μαζικούς εργατικούς αποκλεισμούς και πορεία.

2 Ιουλίου 2016:

Ακόμη μια «λευκή νύχτα» από το δήμο και τον Εμπορικό Σύλλογο Αμαρουσίου. Το Συντονιστικό Δράσης μαζί με συλλογικότητες της περιοχής προχώρησε σε αποκλεισμούς μεγάλων καταστημάτων, καθώς και του μαγαζιού του προέδρου του εμπορικού συλλόγου και ακολουθεί πορεία.

17 Ιουλίου 2016:

Εργάσιμη Κυριακή που απαντιέται με απεργία. Το Συντονιστικό Δράσης συμμετέχει στην απεργιακή κινητοποίηση στην Ερμού πραγματοποιώντας περιφρουρήσεις μέχρι τις 13:30 και πραγματοποιείται πορεία προς Μοναστηράκι. Κατά τη διάρκεια της πορείας, ένας συναγωνιστής δέχεται δολοφονική επίθεση με λεπίδα και μεταφέρεται στο νοσοκομείο.

6 Νοέμβρη 2016:

Ακόμη μια εργάσιμη Κυριακή που απαντήθηκε με απεργία. Το Συντονιστικό Δράσης πραγματοποιεί εργατική παρέμβαση και απεργιακούς αποκλεισμούς στην Ερμού πετυχαίνοντας το κλείσιμο 15 καταστημάτων.

Ο αγώνας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και τα απελευθερωμένα ωράρια, ο οποίος ξεκίνησε το 2013, συνεχίζεται εδώ και τρία χρόνια με αμείωτη ένταση ενάντια στα σχέδια κράτους και αφεντικών. Είναι ένας αγώνας, ο οποίος ενάντια στο κλίμα απογοήτευσης και ηττοπάθειας που

μέσα στα καταστήματα, διαδηλώσεις, σαμποτάζ, αποκλεισμούς μαγαζιών και απεργιακές περιφρουρήσεις κάθε Κυριακή που ανοίγουν τα μαγαζιά, έχει δοθεί μια δυναμική απάντηση στοχεύοντας στην κατάργηση του μέτρου στην πράξη.

Αυτά τα τρία χρόνια όσοι συμμετέχουμε στις κινητοποιήσεις έχουμε βρεθεί αντιμέ-

ευρύτερης επίθεσης του κράτους και του κεφαλαίου ενάντια στους από τα κάτω. Το νομικό πλαίσιο για το άνοιγμα των εμπορικών καταστημάτων τις Κυριακές αυτή τη στιγμή έχει διαμορφωθεί στις 8 Κυριακές το χρόνο, πάρα τις αριστερές υποσχέσεις. Στόχος είναι η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας για όλους τους κλάδους και εντάσσεται στην προσπάθεια καθιέρωσης ενός μοντέλου εργασίας όπου τα αφεντικά θα έχουν εργαζόμενους που θα δουλεύουν για όσο τους χρειάζονται, όποτε τους χρειάζονται, οποιαδήποτε ημέρα και ώρα, ανάλογα με τις ανάγκες κερδοφορίας τους και χωρίς απαιτήσεις. Η εφαρμογή της «λευκής νύχτας» με εμποροϋπαλλήλους να εξαναγκάζονται να δουλεύουν μέχρι τις το πρωινές ώρες είναι ενδεικτική των προθέσεων τους.

Η κατάργηση της κυριακάτικης αργίας αποτελεί κομμάτι της βίαιης αναδιάρθρωσης των εργασιακών σχέσεων που περιλαμβάνει την άμισθη εργασία, τα ελαστικά ωράρια εργασίας, τις ατομικές συμβάσεις εργασίας, τη μείωση του βασικού μισθού, την επαναφορά διακοσμητικών Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας οι οποίες δεν θα

να εργαστούν -ωθώντας τους έτσι σε βίαιες αντιπαραθέσεις με απεργούς ώστε να σπάσουν την απεργία- εντείνοντας έτσι φαινόμενα κοινωνικού αυτοματισμού και προωθώντας τη δημιουργία εργοδοτικών στρατών (όπως χρησιμοποιεί η eldorado gold ένα μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων της ενάντια στους κατοίκους της ΒΑ Χαλκιδική, που μάχονται ενάντια στα ορυχεία και την καταστροφή του τόπου τους).

Όπως καταλαβαίνουμε ο αγώνας ενάντια στην κατάργηση της κυριακάτικης αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια δεν αφορά μονάχα τους εργαζόμενους στο χώρο του εμπορίου, αλλά όλους μας και πρέπει να γίνει σημείο αναφοράς και εφαλτήριο ενάντια στα σχέδια κράτους και αφεντικών για περαιτέρω υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης και της ζωής μας. Να συνδέσουμε τις εργατικές διεκδικήσεις με το σύνολο των αγώνων ενάντια στην επέλαση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού. Να προωθήσουμε την ταξική αλληλεγγύη στις γραμμές των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων, μακριά από πλαστούς διαχωρισμούς και τεχνητές διαιρέσεις (εργαζόμενοι-άνεργοι, καταναλωτές-εργαζόμενοι κτλ.). Η οργάνωση σε πολιτικές και κοινωνικές συλλογικότητες -αντιεραρχικές, ριζοσπαστικές και αντικρατικές- και σε σωματεία βάσης σε κάθε κοινωνικό χώρο,

Χρειάζεται συνείδηση πως το συμφέρον κάθε ενός από μας είναι δεμένο με το συμφέρον όλων των εκμεταλλεζόμενων και καταπιεσμένων, πως η συνδιαλλαγή, η ανάθεση και η μεσολάβηση οδηγούν μόνο σε ήττες και καθυπόταξη.

έχει επιβληθεί, έχει καταφέρει να σπάσει το φόβο, την απομόνωση και την εργοδοτική τρομοκρατία, να δημιουργήσει αναχώματα στην εντεινόμενη εκμετάλλευση των εργαζομένων, να συσπειρώσει μέσω του «Συντονιστικού δράσης Ενάντια στην Κατάργηση της Κυριακάτικης Αργίας και τα «απελευθερωμένα» ωράρια» σωματεία, εργαζομένους, κοινωνικές, εργατικές και πολιτικές συλλογικότητες και να πετύχει μικρές και μεγάλες νίκες. Μέσω της συνεχούς πίεσης που άσκησαν οι αγωνιζόμενοι στους γραφειοκράτες εργατοπατέρες κατάφεραν την κήρυξη απεργιών στον κλάδο του εμπορίου και όταν αυτό δεν κατέστη δυνατόν με αποκλεισμούς ανάγκασαν τους εργοδότες να κλείσουν τα μαγαζιά τους προσδίδοντας στις κινητοποιήσεις χαρακτηριστικά «άγριας απεργίας». Μέσω της πολύμορφης δράσης που περιλαμβάνει μικροφωνικές, ενημερωτικές παρεμβάσεις

τωποί με την προπαγάνδα των ΜΜΕ, τα ΜΑΤ, τις συλλήψεις και τις διώξεις, την εργοδοτική τρομοκρατία, τις μηνύσεις και τους μπράβους της εργοδοσίας. Απέναντι στην καταστολή και τον τσαμπουκά των αφεντικών έχουμε αντιτάξει την από τα κάτω οργάνωσή μας, την ταξική αλληλεγγύη και τη συλλογική αντίσταση, ορθώνοντας ένα ακόμα οδόφραγμα στη συνολική επίθεση την οποία δεχόμαστε, ώστε να βρούμε μπροστά διεκδικώντας το δικό μας.

Μέσα σε μια πραγματικότητα που ορίζεται από το 3ο μνημόνιο η επιχειρούμενη κατάργηση της κυριακάτικης αργίας, στο όνομα της πολυπόθητης ανάπτυξης, της τόνωσης της εθνικής οικονομίας, της δημιουργίας νέων θέσεων εργασίας, δεν αποτελεί τίποτα άλλο από την περαιτέρω όξυνση των συνθηκών καταπίεσης και εκμετάλλευσης και εντάσσεται στο πλαίσιο της

κατοχυρώνουν κανένα εργασιακό δικαίωμα, την ανακύκλωση ανέργων μέσω των κοινωφελών προγραμμάτων, την μαύρη εργασία, την αύξηση των ασφαλιστικών εισφορών των εργαζομένων. Παράλληλα εντείνεται η καταπίεση και ο έλεγχος μέσω της απελευθέρωσης των απολύσεων, της αυστηροποίησης του νομικού πλαισίου σχετικά με την προκήρυξη απεργιών (σε τέτοιο βαθμό που στην ουσία σημαίνει την κατάργησή τους) και της ενεργοποίησης της δυνατότητας του lock out, της ανταπεργίας δηλαδή από τη μεριά των εργοδοτών. Ταυτόχρονα δίνεται η δυνατότητα στον εργοδότη να μην πληρώνει τους απεργοσπαστές αν αυτοί δεν καταφέρουν

στα σχολεία και τις σχολές, σε όλους τους εργασιακούς χώρους είναι επιβεβλημένη περισσότερο από ποτέ. Να προετοιμαστούμε και να διεξάγουμε πολιτικούς, κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες ανυποχώρητους, ακηδεμόνευτους και αντιθεσμικούς, οι οποίοι αποτελούν τον μοναδικό δρόμο που μπορεί να εξασφαλίσει φως στην άκρη του τούνελ. Για το σκοπό αυτό χρειάζεται πίστη στις δυνάμεις μας, χρειάζεται πείσμα και αγώνας. Η αλληλεγγύη, η αυτοοργάνωση και ο αγώνας από εμάς για εμάς είναι η μόνη βιώσιμη λύση.

**Αναρχική Συλλογικότητα
Vogliamo tutto e per tutti**

Εργατικά νέα

Ξημερώνοντας Μαύρη Παρασκευή, ξενυχτώντας στις 2 Γενάρη...

Λίγες μέρες μετά το επικοινωνιακό ντελίριο με την περίφημη εμπορική φιέστα της Μαύρης Παρασκευής, έφτασε η ώρα να δούμε τα πράγματα πιο ψύχραιμα.

Η περίφημη Μαύρη Παρασκευή ως εμπορικό event έχει εφαρμοστεί στην Ελλάδα την τελευταία 3ετία κυρίως σε μεγάλα «εκπτωτικά χωριά» και Mall στην Αττική και στη Θεσσαλονίκη. Πολλές φορές, μάλιστα, ο «εορτασμός» της αφορούσε μόνο τους «εκλεκτούς πελάτες» αυτών των εμπορικών κέντρων οι οποίοι «απολάμβαναν» ειδικές προσφορές και ενημερώνοντας με προσωπικά τηλεφωνικά ή μέσω διαδικτυακών μηνυμάτων.

Φέτος, στις 25/11 η άθλια εμπορική φιέστα πήρε μια άλλη μορφή. Οι μεγάλες ντόπιες ή πολυεθνικές αλυσίδες, κυρίως, επιχείρησαν να στοιχηματίσουν στην κοινωνική νομιμοποίηση αυτής της καφρίλας ενώ, παράλληλα να αρπάξουν ό,τι μπορούν σε εμπορικό επίπεδο. Δεν είναι τυχαίο ότι η αλυσίδα Public ξεκίνησε την πολυδάπανη διαφημιστική καμπάνια της σε έντυπα/ηλεκτρονικά μέσα 20 μέρες πριν, αναγκάζοντας τους άμεσους ανταγωνιστές της (MediaMarkt, Πλαίσιο κ.α.) να προσαρμοστούν όπως-όπως στις διαφημιστικές και εμπορικές επιταγές τέτοιων events (δήθεν ειδικές προσφορές, διαφημιστική προώθηση εντός και εκτός καταστημάτων κ.α.). Δεν μπορούμε, βέβαια, να μην επισημάνουμε ότι ο εν λόγω κλάδος του εμπορίου, αυτός των ηλεκτρονικών-τεχνολογικών εφαρμογών, κατέχει και άλλες πρωτιές: οι επιχειρήσεις αυτές αποτελούν τα πρότυπα βασιλεία της ελαστικής εργασίας, των 4ωρων και 5ωρων μερικής απασχόλησης, των εργολαβικών εταιριών και των ενοικιαζόμενων εργαζομένων, της μαζικής ανακύκλωσης εργατικού προσωπικού. Η περίφημη «εμπορική δυναμική» των εταιριών αυτών βασίζεται σε μεγάλο βαθμό στην «πρωτιά» αυτή. Έτσι, το κέρδος από τέτοιες πρωτιές μπορούν να επενδύονται χωρίς φόβο σε γελοιές διαφημιστικές καμπάνιες. Ουσιαστικά, οι επιχειρήσεις δείχνουν στο υπόλοιπο εμπόριο τον μαγικό τρόπο να μετατρέπεις τον ιδρώτα των εργαζομένων σε αέρα, και τα δικαιώματά τους σε κέρδος.

Όσο πλησίαζε η περίφημη Μαύρη Παρασκευή στις 25/11, ο ανταγωνισμός μεταξύ των εργοδοτών πήρε τόσο άγρια μορφή που πλέον το προσωνύμιο «Μαύρη» στην Παρασκευή των εργοδοτών έπαιρνε τραγικό νόημα. Θα αναφερθούμε απλά σε κάποιες μεθοδεύσεις των εργοδοτών που αποτέλεσαν τον ΚΑΝΟΝΑ που κυριάρχησε στους χώρους δουλειάς του εμπορίου ενόψει αλλά και ανήμερα της Μαύρης Παρασκευής. Οι εργοδότες με το έτσι θέλω ανακοίνωσαν στους εργαζόμενους ότι τα καταστήματα ανοίγουν στις 08:00 αντί για τις 08:30, 09:00 ή και 10:00 όπως συνήθιζεται σε αντίστοιχα εμπορικά καταστήματα. Έτσι, σε μεγάλες εμπορικές αλυσίδες (πχ. Public, Zara, H&M) το ωράριο εργασίας των συναδέλφων-ισσων μετακινήθηκε στις 06:30 το αζημέρωτο... Όμως, το λάστιχο το τραβάμε και απ' τις δύο πλευρές! Το ίδιο «τράβηγμα» συνέβη και στη λήξη των πρωινών/μεσημεριανών βαρδιών αφού απαιτήθηκε από τους εργοδότες να παραταθεί το σχόλασμα για 1, 2, 3 ώρες ή και «όσο πάει» ή «όσο έχει κόσμος». Δεν είναι τυχαίο ότι στις προαναφερόμενες αλυσίδες η βραδινή βάρδια της Πέμπτης 24/11 έμεινε στο χώρο δουλειάς ως τις 11:00 το βράδυ (!) φτιάχνοντας τα ράφια για τους αφιονισμένους καταναλωτές της «μαύρης Παρασκευής». Παράλληλα, σε πολλές μικρές ή μεγαλύτερες αλυσίδες εφαρμόστηκε καθεστώς έκτακτης ανάγκης με μετακίνηση διοικητικού προσωπικού και αποθηκάρων

στα εμπορικά καταστήματα ή και με την έτσι θέλω «μετακόμιση» συναδέλφων σε μεγαλύτερα καταστήματα της εκάστοτε αλυσίδας για μια εβδομάδα ή για μερικές μέρες.

Βέβαια, γι' αυτή την εικόνα δεν μίλησε κανείς. Κανένα ρεπορτάζ, κανένα tweet, κανένα μήνυμα στο facebook. Και αυτή είναι η ουσία αυτών των events. Η δημιουργία ενός αψεγάδιαστου βασιλείου του εμπορεύματος που ο καταναλωτής, ως μοναδικός πρωτόπλαστος, είναι ελεύθερος να απολαύσει τα κάλλη και τις χάρες του επί της γης Παραδείσου. Όμως, στην περίπτωσή μας, οι Δημιουργοί του κόσμου αυτού δεν έχουν ούτε όνομα, ούτε τη χάρη, ούτε δικαιώματα, ούτε καν την 7η μέρα ξεκούρασης βεβαίως-βεβαίως. Κι όλα αυτά στον βωμό του ξεστοκαρίσματος των εμπορικών καταστημάτων, των εμπορικών αρπαχτών με κάθε ευκαιρία, και επίσης της εντατικοποίησης της καθημερινότητας εκατοντάδων χιλιάδων συναδέλφων και συναδελφιστών στον κλάδο του εμπορίου. Βασίλειο μεν, ταπεινά κίνητρα δε.

Ξενυχτώντας στις 2 Γενάρη...

Και πριν καν ξημερώσει Μαύρη Παρασκευή, τα μαύρα μαντάτα για τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στο εμπόριο συνεχίζονται. Αν πέρσι η αλυσίδα της MediaMarkt κατάφερε στα μουλωχτά να ανοίξει τα καταστήματά της στις 2 Γενάρη, ημέρα παραδοσιακής μη λειτουργίας των εμπορικών καταστημάτων και αργίας/ξεκούρασης για τους εργαζόμενους σ' αυτά, φέτος το μέτωπο των αδηφάγων εργοδοτών μεγάλωσε. Ήδη 3 μεγάλοι εμπορικοί πολυεθνικοί όμιλοι, η MEDIAMARKT, η INDITEX (Zara, ZaraHome, Massimo Dutti, Stradivarius, Bershka, Oysho, Pull&Bear, Uterque) και η H&M έχουν ανακοινώσει στους εργαζόμενους ότι θα δουλέψουν στις 2 Γενάρη! Χωρίς καμία δικαιολογία ή πρόφαση, και ενώ παραδοσιακά οι εμπορικοί σύλλογοι προτρέπουν τα μέλη τους να μην ανοίγουν στις 2/1, οι μεγάλες πολυεθνικές αλυσίδες δείχνουν την πυγμή τους απέναντι στους ανταγωνιστές τους αλλά και στο προσωπικό τους. Οι παλιότεροι συνάδελφοι θα θυμούνται ή θα γνωρίζουν ότι η 2/1 για το εμπόριο αποτελεί παραδοσιακά αργία, η οποία καλύπτει τα ρεπό των εργασιμων Κυριακών του Δεκεμβρίου. Βέβαια, το ερώτημα που προκύπτει τώρα είναι το εξής: άραγε όσα εμπορικά καταστήματα ανοίξουν φέτος την Κυριακή 18 Δεκέμβρη θα δώσουν άλλο ρεπό, μέσα στον Δεκέμβρη στους συναδέλφους; Δύσκολο, πολύ δύσκολο, μας ακούγεται, την στιγμή κιόλας που σε πολλές αλυσίδες οι διευθυντάδες προειδοποιούν για «παρατάσεις ωραρίου» φέτος τον Δεκέμβρη. Άραγε πόσες λευκές νύχτες και μαύρες Παρασκευές ετοιμάζουν;

Από την πλευρά μας, θα κάνουμε ό,τι περνά από το χέρι μας ώστε να βάλουμε ένα φραγμό στον τσαμπουκά των εργοδοτών που, πλέον, βαφτίζουν τις ημέρες κα τις νύχτες μας με διάφορα ονόματα. Το λέμε ξεκάθαρα: να τελειώνουμε μια και καλή με τις λευκές νύχτες, τις μαύρες Παρασκευές, τις εργάσιμες Κυριακές, τις κομμένες αργίες. Δεν θα επιτρέψουμε ο κλάδος του εμπορίου, οι χώροι δουλειάς μας να γίνουν οι δοκιμαστικοί σωλήνες κάθε εργοδοτικής μεθόδευσης και καφρίλας ενάντια στα εργατικά συμφέροντα.

✎ **Εργαζόμενοι/ες στο εμπόριο. Συλλογικότητα «Ορθοστασία».**

ΓΙΑΝΝΕΝΑ:

Το Σωματείο Επισιτισμού και Τουριστικών Επαγγελματιών Νομού Ιωαννίνων καταγγέλλει το περιστατικό ξυλοδαρμού εργαζόμενης από το αφεντικό της με αποτέλεσμα να μεταβεί στο νοσοκομείο, με το παρακάτω κείμενο.

«Η συναδέλφισσά μας είναι φοιτήτρια στην πόλη μας και είναι μία από τους πάρα πολλούς φοιτητές - σπουδα-

στές που αναγκάζονται να δουλέψουν για να σπουδάσουν, να εξασφαλίσουν ένα χαρτζιλίκι για να ελαφρύνουν την οικογένειά τους. Αυτό το σοβαρό γεγονός αποδεικνύει έμπρακτα την ανάγκη να μην είναι κανένας εργαζόμενος μόνος του, ευάλωτος, έρμαιο στις ορέξεις της εκάστοτε εργοδοσίας. Είτε εργάζεται χρόνια στον κλάδο, είτε δουλεύει περιστασιακά. Αυτή η ακραία συμπεριφορά του συγκεκριμένου εργοδότη είναι η συνέχεια της συνήθους συμπεριφοράς «δεν πληρώνω», «δεν ασφαλίζω», «θα έρχεσαι όποτε σε χρειαστώ», σεξουαλικές παρενοχλήσεις και άλλα πολλά που συμβαίνουν κατά κόρον στον κλάδο. Αυτά είναι που ανοίγουν την όρεξη στον εκάστοτε εργοδότη να φέρεται στους εργαζόμενους σαν να είναι ιδιοκτησία του. Σε όλα αυτά θα μπει φρένο μόνο όταν το αποφασίσουμε εμείς οι ίδιοι! Με την οργάνωσή μας στο σωματείο, με τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων μας. Όσο πιο πολύ ισχυροποιούμε την οργάνωση των εργαζομένων, τόσο περισσότερο θα σπάει ο φόβος.

Κανένας φόβος - Καμιά υποταγή! Η συναδέλφισσά μας δεν είναι μόνη της, έχει δίπλα της το σωματείο σε όλη αυτή τη διαδικασία.

Καλούμε όλη την τοπική κοινωνία να καταδικάσει αυτό το αποτρόπαιο γεγονός.

Κανένας μόνος του!».

✎ **Σωματείο Επισιτισμού και Τουριστικών Επαγγελματιών Νομού Ιωαννίνων**

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΕΚΡΗΞΗ ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ EVEREST

Την Πέμπτη 1/12/16 λίγο μετά τις 9 το πρωί σημειώθηκε έκρηξη στο κατάστημα EVEREST που βρίσκεται στην πλατεία Βικτωρίας. Αποτέλεσμα αυτού ο θάνατος της λογίστριας της επιχείρησης και ο τραυματισμός ακόμα 3 εργαζομένων και 2 πολιτών. Η εργαζόμενη εγκλωβίστηκε στο γραφείο που δούλευε, το οποίο η εταιρία, προκειμένου να γλιτώσει χώρο και χρήμα, είχε τοποθετήσει στον υπόγειο χώρο δίπλα από την κουζίνα του καταστήματος που εκείνη την ώρα γινόταν εργασίες συντήρησης χωρίς η εταιρία να έχει φροντίσει για τα απαραίτητα μέτρα ασφαλείας.

Ως σωματείο γνωρίζουμε πολύ καλά τις άθλιες συνθήκες που επικρατούν στους χώρους εργασίας. Για κάθε αφεντικό, μικρό ή μεγάλο, στόχος είναι η μεγιστοποίηση του κέρδους, με κάθε τίμημα, ακόμα και με τη ζωή των ίδιων των εργαζομένων. Η συγκεκριμένη αλυσίδα έχει απασχολήσει και στο παρελθόν με τις εργασιακές συνθήκες που επιβάλλει, με αποκορύφωμα την απαγωγή και τον εκφοβισμό εργαζόμενης προκειμένου να γλιτώσουν μόλις μερικές χιλιάδες ευρώ που αντιστοιχούσαν στην αποζημίωσή της για 13 χρόνια εργασίας.

Με βάση αυτά, καθόλου παράξενο δεν μας φαίνεται ότι η εν λόγω εταιρία, με τις πλάτες του κράτους, για ακόμη μια φορά βάζει το κέρδος πάνω απ' την ανθρώπινη ζωή. Να σημειώσουμε εδώ ότι, δεν μιλάμε για μια οποιαδήποτε επιχείρηση αλλά για μια από τις μεγαλύτερες αλυσίδες καφέ και επισιτισμού στην Ελλάδα, μέλος του ομίλου Vivartia, η οποία ανήκει κατά ποσοστό 91% στην Marfin Investment Group (M.I.G.). Κανένας λοιπόν δεν πείθεται από τη ανακοίνωση της εταιρίας η οποία δηλώνει συγκλονισμένη και μιλά εκ μέρους των εργαζομένων της χαρακτηρίζοντας το γεγονός ως ένα ακόμα θλιβερό συμβάν.

Ως εργάτες/τριες δεν το αντιλαμβανόμαστε ως τέτοιο, αλλά ως μία ακόμα εργοδοτική δολοφονία που έρχεται να προστεθεί στη μεγάλη πλέον λίστα των καταγεγραμμένων και μη εργατικών «ατυχημάτων».

Το σημερινό εργοδοτικό έγκλημα δεν θα είναι το τε-

λευταίο εάν ως εργατικό κίνημα δεν δώσουμε μαζικά την απάντησή μας, αν δεν υπερασπιστούμε τα ταξικά μας συμφέροντα, αν δεν αντισταθούμε στην εργοδοτική τρομοκρατία, στην υποτίμηση της εργασίας μας και κατ' επέκταση της ίδιας μας της ζωής. Είναι καιρός να οργανωθούμε συλλογικά μέσα και έξω από τους χώρους εργασίας μας και να κάνουμε ξεκάθαρο πως δεν είμαστε ούτε αναλώσιμοι ούτε υποταγμένοι.

ΗΡΑΚΛΕΙΟ:

Έξι εργατικά ατυχήματα καταμετρά η Κρήτη τους τελευ-

■ **Σωματείο Σερβιτόρων Μαγείρων και Λοιπών Εργαζομένων στον Κλάδο του Επισιτισμού.**

ταίους μήνες.

Στην Γαρίπα και την Ελούντα 2 ηλεκτρολόγοι πέσαν από ύψος κατά την ώρα της δουλειάς τους.

Μέσα στον Δεκέμβρη, 3 εργαζόμενοι υπέστησαν ηλεκτροπληξία στον ΧΥΤΑ Αμαρίου, στο Πετροκεφάλι και στον Δήμο Φαιστού. Ένας τέταρτος εργαζόμενος στο αεροδρόμιο Χανίων έπεσε από σκάλα αεροσκάφους της Ryanair.

■ Αγώνες που κερδίζουν

Χρονολόγιο των κινήσεων που οδήγησαν στην αναβολή της Λευκής Νύχτας στα Γιάννενα

Η Λευκή Νύχτα είναι ένα εργασιακό έκτρωμα που διοργανώνουν ενίοτε τα αφεντικά σε διάφορες πόλεις, με σκοπό την αύξηση της κατανάλωσης και των κερδών τους. Προβλέπει το άνοιγμα των καταστημάτων ως αργά τα μεσάνυχτα, υποβάλλοντας τους εργαζόμενους σε ακόμη μεγαλύτερη ταλαιπωρία και εντατικοποίηση.

Στα Γιάννενα δεν είχε πραγματοποιηθεί ποτέ αυτή η «φιέστα». Η ιδέα έπεσε από την Ένωση Ξενοδόχων Ιωαννίνων, που τη μετέφερε στους φορείς της πόλης (Εμπορικός Σύλλογος, Επιμελητήριο, Σωματείο Καφέ-Μπαρ, Αστικό ΚΤΕΛ, Ένωση αυτοκινητιστών-ΤΑΞΙ, Δήμος και Περιφέρεια). Το άνοιγμα των μαγαζιών θα συνοδευόταν -πέρα από προσφορές- και με πολιτιστικές εκδηλώσεις με συμμετοχή περισσότερων από 200 καλλιτεχνών. Η ημερομηνία είχε

στική Ένωση (Ε.Σ.Ε.) μαζί με συνάδελφους/ισσες και συντρόφισσες/ους εκδίδει αφίσσα και κείμενο ενάντια στη Λευκή Νύχτα. Καλούνται όλα τα σωματεία, οι συλλογικότητες και οι οργανώσεις σε μικροφωνική και Συντονιστικό ενάντια στις Λευκές Νύχτες το Σάββατο 8 Οκτωβρίου.

8 Οκτωβρίου: Μικροφωνική συγκέντρωση στο κέντρο της εμπορικής αγοράς και μαζικό μοίρασμα σε εμποροϋπαλλήλους. Το απόγευμα πραγματοποιείται Συντονιστικό που αποφασίζει προπαγανδιστικές δράσεις και διαδήλωση στις 18/10.

14 Οκτωβρίου: Ολιγόλεπτη κατάληψη του τηλεοπτικού σταθμού ITV από συντρόφισσες/ους, συνάδελφους/ισσες και την Ε.Σ.Ε., με βίντεο ενημέρωσης για την Λευκή Νύχτα και κάλεσμα στη διαδήλωση εναντίον της. Κατά την αποχώρηση έφαγε γιαούρτια ο επιχειρηματίας, πρώην βου-

ΕΙΝΑΙ Η ΛΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ ΓΙΟΡΤΗ;

ΝΑΙ! ΓΙΑ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΡΔΗ ΤΟΥΣ!

ΕΣΕ **ΕΛΕΥΘΕΡΙΚΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΈΝΩΣΗ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ**

Συνάδελφοι/ισσες **Συντρόφοι/ισσες**

ΟΧΙ ΣΤΟ ΞΕΧΕΙΛΩΜΑ ΤΟΥ ΩΡΑΡΙΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΕΣ ΚΑΙ ΝΥΧΤΕΣ ΔΕ ΔΟΥΛΕΥΟΥΜΕ ΔΕΝ ΨΩΝΙΖΟΥΜΕ

Για να μην γίνει κανόνας η λευκή νύχτα, όλοι οι εργαζόμενοι οφείλουμε να οργανώσουμε από τα κάτω την αντίστασή μας, σε όλα τα σχέδια των αφεντικών και του κράτους, που αφορούν τη δουλειά και τη ζωή μας

ΝΑ ΜΑΣ ΛΕΙΠΕΙ Η ΛΕΥΚΗ ΝΥΧΤΑ

καθοριστεί για το βράδυ του Σαββάτου 29 Οκτώβρη 2016, εντός ενός σαββατοκύριακου που η πληρότητα των ξενοδοχείων θα άγγιζε το 100%.

14 Σεπτεμβρίου: Ο Εμπορικός Σύλλογος καλεί σε συνέλευση τα μέλη του με θέμα την πρόταση της Ένωσης Ξενοδόχων.

19 Σεπτεμβρίου: Συνέλευση του Εμπορικού Συλλόγου στο Βιομηχανικό-Εμπορικό Επιμελητήριο με μικρή συμμετοχή. Αποφασίζει θετικά, με πραξικοπηματική απόφαση του ΔΣ. Στη συνέλευση παρευβαίνουν εμποροϋπάλληλοι μαζί με μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και της Ελευθεριακής Συνδικαλιστικής Ένωσης. Η παρουσία της αστυνομίας έξω από το κτίριο ήταν έντονη.

4 Οκτωβρίου: Η Ελευθεριακή Συνδικαλι-

λευτής του ΠΑΣΟΚ και νυν πολιτευτής με το ένα πόδι της ΔΗΜΑΡ και με το άλλο στον ΣΥΡΙΖΑ, Θανάσης Οικονόμου, που είχε ψηφίσει 2 μνημόνια.

15 Οκτωβρίου: Μικροφωνική και μαζικό μοίρασμα σε εργαζόμενους και καταναλωτές στο κέντρο της αγοράς με καλέσματα για την πορεία. Το σωματείο εμποροϋπαλλήλων και Ιδιωτικού τομέα περί άλλων τυρβάζει. Το Εργατικό Κέντρο περιορίζεται σε μια υποτονική καταγγελία της Λευκής Νύχτας.

18 Οκτωβρίου: Πραγματοποιείται διαδήλωση με συμμετοχή περισσότερων από 100 ατόμων στο κέντρο της πόλης.

19 Οκτώβριου, ξημερώματα: Αφισκοκολούνται μαζικά και βάφονται με λευκές

μπογιές οι βιτρίνες δεκάδων εμπορικών καταστημάτων, με ταυτόχρονο γράψιμο συνθημάτων και stencil, σε όλο το εμπορικό κέντρο. Η αστυνομία αντιδρά αρκετή ώρα μετά, κάνοντας 12 εντελώς άστοχες προσαγωγές.

19 Οκτώβρη: Τα αφεντικά ξυπνούν αναστατωμένα. Οι καταγγελίες όλων των φορέων απέναντι στους «βανδαλισμούς» διαδέχονται η μία την άλλη. Καταστηματαρχές βάζουν στις βιτρίνες ανακοινώσεις ότι δε σκοπεύουν να ανοίξουν τη Λευκή Νύχτα. Η πλειοψηφία των εργαζομένων επικροτεί τις κινητοποιήσεις. Το απόγευμα, ο πρόεδρος του εμπορικού Συλλόγου ανακοινώνει την αναβολή της Λευκής Νύχτας.

25 Οκτωβρίου: Η Λευκή Νύχτα δεν ακυρώθηκε, αναβλήθηκε. Συνεπώς πραγματο-

ποιείται νέα συγκέντρωση με μικροφωνική, με συμμετοχή πολύ κόσμος, για την περιφρούρηση αυτής της μικρής αλλά σημαντικής νίκης.

5 Νοεμβρίου: Το Συντονιστικό συνεχίζει τη δράση του, η οποία θέτει ζητήματα πλέον τόσο για την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας όσο και για το ξεχειλωμα του ωραρίου γενικά. Πραγματοποιεί νέα μικροφωνική ενάντια στη δουλειά την Κυριακή.

6 Νοεμβρίου, Κυριακή: Με ανοιχτά τα καταστήματα πραγματοποιείται μαζική συγκέντρωση και διαδοχικοί αποκλεισμοί πολλών από αυτά που ανοίγουν σταθερά τις προβλεπόμενες Κυριακές.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ο αγώνας για τον μισθό είναι αναπόσπαστο κομμάτι του αγώνα ενάντια στο κεφάλαιο και το κράτος

Η μισθωτή εργασία, δηλαδή η κοινωνική σχέση εκμετάλλευσης της ικανότητας των ανθρώπων για εργασία από το κεφάλαιο, είναι η βάση του καπιταλιστικού κόσμου μέσα στον οποίο ζούμε. Το εμπόρευμα εργασιακή δύναμη, αυτή η κότα με τα χρυσά αυγά, όταν μπει στη σφαίρα της παραγωγής παράγει αξία μεγαλύτερη από την αξία του. Ο καπιταλιστής πληρώνει στον εργάτη τον μισθό, ένα αντίτιμο που κυμαίνεται γύρω από την αξία της εργασιακής του δύναμης και την υπόλοιπη αξία, την υπεραξία, την χρησιμοποιεί για τη δική του κατανάλωση και, κυρίως, για να την επανεπενδύσει στην καπιταλιστική του επιχείρηση. Όπως δεν υπάρχει δίκαιη εκμετάλλευση έτσι δεν υπάρχει και δίκαιος μισθός. Ο αγώνας για τον μισθό θέτει στην πραγματικότητα επί τάπητος τον βαθμό στον οποίο μπορεί να εκμεταλλευτεί το κεφάλαιο την εργασιακή μας δύναμη, τον βαθμό στον οποίο μπορεί να σφετερίζεται αξία προκειμένου να συνεχίζεται αέναα η αναπαραγωγή του, και μαζί με αυτό η δική μας αναπαραγωγή ως μισθωτών εργατών. Παρόλο που στην πάλη για τον μισθό οι εργάτες και οι εργάτριες δεν παλεύουμε ενάντια στις αιτίες της εκμετάλλευσής μας από το κεφάλαιο, **αν υποχωρήσουμε απέναντι σε αυτή την καθημερινή και ακατάπανστη σύγκρουση θα καταστούμε ανίκανοι να επιχειρήσουμε ένα οποιοδήποτε βαθύτερο και πλατύτερο κίνημα** αφού θα ξεπέσουμε σε μια «άμορφη μάζα από αφανισμένους φτωχοδιάβολους».

Μπαίνουμε πλέον στον έβδομο χρόνο εφαρμογής των Μνημονίων και η συνεχής επίθεση στον μισθό, άμεσο και έμμεσο, αποδεικνύει τον κεντρικό του ρόλο στον

ανταγωνισμό μεταξύ κεφαλαίου και εργασίας. Κατά την περίοδο που προηγήθηκε των μνημονίων, το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος απέτυχε να επιβάλλει στο σύνολό τους τις μεταρρυθμίσεις που θα του επέτρεπαν να διατηρήσει την ανταγωνιστικότητά του και τη θέση του μέσα στην παγκόσμια ιεραρχία των καπιταλιστικών κρατών. Η αποτυχία αυτή οφείλεται στον ιδιαίτερο τρόπο ρύθμισης της αναπαραγωγής των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων στην Ελλάδα –ιστορικό προϊόν της ταξικής πάλης μεταπολιτευτικά– που αποτέλεσε τη βάση για το ξέσπασμα ταξικών αγώνων, οι οποίοι εμπόδισαν και καθυστέρησαν την πλήρη εφαρμογή του νεοφιλελεύθερου προγράμματος καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, γεγονός που οδήγησε σε βαθιά κρίση την αναπαραγωγή των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων. Λίγο μετά το ξέσπασμα της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης το 2008 και με εργαλείο την «κρίση του δημόσιου χρέους», το ελληνικό καπιταλιστικό κράτος, σε συνεργασία με την ΕΕ και το ΔΝΤ, προχώρησε σε μια συνολική επίθεση που είχε ως στόχο την απαξίωση της εργασιακής δύναμης και του μη παραγωγικού κεφαλαίου για να ανασυγκροτήσει πάνω σε νέες βάσεις το κύκλωμα του συνολικού κοινωνικού κεφαλαίου αλλά και **για να εσωτερικευθεί μέσα στην προλεταριακή υποκειμενικότητα η πειθαρχία και ο «ρεαλισμός» των μειωμένων προσδοκιών.**

Στους νόμους που έχουν ψηφιστεί και εφαρμόζονται από το 2010 μέχρι σήμερα αποτυπώνεται η επίθεση στις εργασιακές σχέσεις εν γένει και στον μισθό ειδικότερα. Καταργήθηκαν οι κλαδικές και ομοιοεπαγγελματικές συλλογικές συμβάσεις εργασίας προς όφελος των επιχειρησιακών και ατομικών συμβάσεων. Αυξήθηκε το όριο των ομαδικών απολύσεων και ταυτόχρονα μειώθηκε η αποζημίωση σε περίπτωση απόλυσης έως και 50 τοις εκατό. Γιγαντώθηκε στις ιδιωτικές επιχειρήσεις η μερική απασχόληση μέσω συμβάσεων ορισμένου χρόνου και εκ περιτροπής εργασίας. Θεσμοθετήθηκε η επονομαζόμενη κοινωφελής εργασία και τα voucher, με τους εργοδότες να απαλλάσσονται από την καταβολή του μισθού και των ασφαλιστικών εισφορών και με τους εργαζόμενους να στερούνται κάθε εργατικού δικαιώματος αφού για το κράτος δεν είναι εργαζόμενοι αλλά «ωφελούμενοι».

Σε ό,τι αφορά τον έμμεσο μισθό, έχει καταργηθεί η 13η και η 14η σύνταξη για όλους τους συνταξιούχους, δημόσιου και ιδιωτικού τομέα, ενώ με το τελευταίο ασφαλιστικό που ψήφισε με πανηγυρισμούς η αριστερά του κεφαλαίου, νομοθετήθηκε η αύξηση των ορίων ηλικίας συνταξιοδότησης και ταυτόχρονα η άγρια περικοπή τόσο των συντάξεων που δίνονται τώρα όσο και των μελλοντικών. Με τη μετατροπή του ασφαλιστικού συστήματος από αναδιανεμητικό σε ανταποδοτικό, με τη θεσμοθέτηση της βασικής και της αναλογικής σύνταξης, και με δεδομένα τα διψήφια ποσοστά ανεργίας, είναι σίγουρο ότι οι συνταξιούχοι με δυσκολία θα μπορούν πλέον να επιβιώσουν. Και ενώ οι συντάξεις πέφτουν, αυξάνεται κατακόρυφα το κόστος της ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης που μετακυλιέται στους

ίδιους τους ασφαλισμένους. Η μείωση κατά 50 τοις εκατό της κρατικής χρηματοδότησης προς τα δημόσια νοσοκομεία μετακυλιέται κι αυτή στις πλάτες των ασφαλισμένων είτε ως κόστος φαρμάκων και αναλώσιμων που πρέπει οι ίδιοι να καταβάλλουν είτε ως αύξηση της νοσηρότητας. Στο 50 τοις εκατό έχει μειωθεί και η κρατική χρηματοδότηση σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης με το κόστος να μετακυλιέται στους γονείς, τους μαθητές και τους φοιτητές.

Ωστόσο, για την εκ βάθρων αναδιάρθρωση των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό δεν επαρκεί η έφοδος στις εργασιακές σχέσεις και στον έμμεσο μισθό. Χρησιμοποιώντας το φόβητρο της επαπειλούμενης χρεοκοπίας, το πολιτικό προσωπικό του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου ψήφισε, προς μεγάλη χαρά όλων των αφεντικών, μια σειρά νόμων που περικλύπτουν τον άμεσο μισθό. Έτσι, στον δημόσιο τομέα καταργήθηκε ο 13ος και ο 14ος μισθός ενώ συνολικά οι μισθοί έχουν μειωθεί έως και 40 τοις εκατό ή και παραπάνω. Στον ιδιωτικό τομέα, η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων και η αντικατάστασή τους από επιχειρησιακές και ατομικές έχει οδηγήσει σε μείωση μισθών έως και 40 τοις εκατό. Ο κατώτατος μισθός, ο οποίος πλέον καθορίζεται βάσει νόμου και όχι βάσει συλλογικών διαπραγματεύσεων, ορίζεται για τους άνω των 25 ετών στα 586,08 ευρώ μικτά (492,24 ευρώ καθαρά) και για τους κάτω των 25 ετών στα 510,95 ευρώ μικτά (429,24 ευρώ καθαρά). Αυτό συμπαρασύρει και το ύψος των επιδομάτων ανεργίας αφού καθορίζεται βάσει ποσοστού επί του κατώτατου μισθού φτάνοντας έτσι πλέον στα 360 ευρώ από 561,50 ευρώ που ήταν πριν. Αν προσθέσουμε και την κατακόρυφη αύξηση των έμμεσων φόρων, όπως για παράδειγμα στα είδη πρώτης ανάγκης που η αριστερά του κεφαλαίου επέβαλλε ΦΠΑ 24 τοις εκατό, και των άμεσων φόρων τότε ο μισθός που απομένει το μόνο που εξασφαλίζει είναι γενικευμένη φτώχεια και μιζέρια.

Κι όμως, ούτε αυτά είναι αρκετά για να ικανοποιηθεί η ανάγκη του ντόπιου και ξένου κεφαλαίου για φτηνή εργασιακή δύναμη. Έτσι, η επονομαζόμενη «επιτρο-

Ένθετο αφιέρωμα: Ελληνικός Εμφύλιος

Αγώνας για την επιβίωση τη δεκαετία του 1940.

Για την κατοχή, την αντίσταση και τον εμφύλιο: Συνέντευξη του Στέργιου Κατσαρού

Ο Στέργιος Κατσαρός συμμετέχει στο επαναστατικό κίνημα εδώ και πολλές δεκαετίες. Το 1968 συνελήφθη για τη συμμετοχή του σε σχέδιο εκτέλεσης του χουντικού Γεωργίου Παπαδόπουλου. Μέρος της εμπειρίας του έχει καταγράψει στο βιβλίο «Εγώ ο προβοκάτορας, ο τρομοκράτης». Δέχτηκε να μιλήσει με ομάδα συντρόφων από την εφημερίδα για τη δεκαετία του '40, για τις ανάγκες του ενθέτου για τον ελληνικό εμφύλιο 1946-1949. Την ηχογράφηση της συζήτησης αυτής επεξεργαστήκαμε για να καταλήξουμε στο κείμενο που σήμερα δημοσιεύουμε εδώ. Οι μεσότιτλοι είναι της εφημερίδας.

Εικόνες απ' τον αγροτικό χώρο

1

Γεννήθηκα το 1938 στη νότια Μαγνησία, ορεινή Στερεά Ελλάδα. Το 1943 ήμουν πέντε χρονών. Δίπλα στο χωριό υπήρχε μια βάση του ΕΛΑΝ, του ναυτικού του ΕΛΑΣ, ενώ απ' την πλευρά της Πελασγίας, έρχονταν οι Γερμανοί, οι Ιταλοί και οι συνεργάτες τους. Ήταν οι δύο πόλοι· στη φαντασία ενός παιδιού, η μια πλευρά, η πλευρά των ανταρτών, φαινόταν ως η προσωποποίηση του καλού και φωτεινού και η άλλη ως ό,τι σκοτεινό και κακό υπήρχε στην κοινωνία. Αυτή η εικόνα με καθόρισε σε όλη μου τη ζωή.

2

Το χωριό ήταν από τα μισοελεύθερα χωριά. Ήταν δύσκολη η πρόσβαση εκείνη την εποχή. Πίσω απ' το χωριό ήταν μια κακοτράχαλη περιοχή στην οποία έβρισκαν εύκολα καταφύγιο οι αντάρτες. Πια να έρθουν οι Γερμανοί έπρεπε να διαθέσουν μεγάλες δυνάμεις.

3

Στα χωριά υπήρχε μια διαβάθμιση. Οι Άγιοι Θεόδωροι, στο δρόμο για το Βόλο, που πιάνει χιόνι και αποκλείονται, ήταν η «Μικρή Μόσχα». Δυτικά είναι οι Ράχες, ένα αντιδραστικό χωριό. Το δικό μας το χωριό ήταν μοιρασμένο. Η πλειοψηφία, ας πούμε τα 2/3, ήταν με τους αντάρτες. Στους παράγοντες που έπαιξαν ρόλο οι κομμουνιστικές ιδέες να κερδίσουν φτωχούς ανθρώπους συνέβαλε και το γεγονός ότι υπήρχαν πολύ άγονα χωριά. Δεν ξέρω όμως αν έπαιζε το μεγαλύτερο ρόλο. Υπήρχαν χωριά, πχ οι Άγιοι Θεόδωροι, που ήταν εύφορα. Αυτό με προβληματίζει λίγο, γιατί έρχεται σε αντίθεση με τις ιδέες μου περί αυθόρμητου.

4

Επειδή έχω ζήσει σε αυτά τα χωριά και πιο μετά με τον ΔΣΕ, πιστεύω ότι ένας βασικός παράγοντας της απήχησης των κομμουνιστικών ιδεών ήταν η παράδοση, οι κοινοτικές δομές. Υπήρχαν εργασίες που δεν μπορούσαν να γίνουν χωρίς ομαδικότητα κι υπήρχε το θέμα της προστασίας από ληστές ή αν θα κάνουμε τακίμια με ομάδες ληστών. Δεν είχαν αυτό της φαμίλιας, ούτε του σογιού, που ήταν εξάλλου ολιγομελή. Υπήρχαν ευρύτερες ομάδες, αυθόρμητα δημιουργημένες, που έπαιξαν ρόλο στις δημοκρατικές εξελίξεις κατά τη διάρκεια της κατοχής και ειδικότερα μετά το '43 που ήρθε ο Μανιάτης και άρχισε να κάνει εκτελέσεις των δήθεν διαφωνούντων με το κομμουνιστικό κίνημα. Εκεί, οι αντιδράσεις των από κάτω σε αυτές τις ομάδες, ήταν εμφανείς.

5

Στους Αγίους Θεοδώρους υπήρχε ένα πνεύμα κοινοτισμού

από τον καιρό του Αλή, ένα κοινοτικό κατάλοιπο από την εποχή της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Στους Αγίους Θεοδώρους, υπήρξε ένας ίλαρχος του ιππικού, διαβασμένος, ευγενικός και με προχωρημένες ιδέες. Προσχώρησε κατευθείαν στον ΕΛΑΣ. Ο ρόλος της προσωπικότητάς του σε αυτά τα 4-5 χωριά ήταν καταλυτικός. Το χωριό μου μέχρι την κατοχή ήταν χωριό του Πλαστήρα και βασιλικό. Η γενιά μετά τον πατέρα μου, η γενιά του '30 που μεγάλωσε στην κατοχή, τράβηξε τελικά όλη αριστερά.

6

Ήταν αγροτικό χωριό, με παραγωγή σιτάρι, λίγο λάδι και λίγο κρασί. Μόλις θερίζανε, γύρω από τις θημωνιές βάζανε οι Ιταλοί κορδέλες, όπως βάζει η αστυνομία σήμερα. Όταν φεύγανε, παίρναμε κάποια πράγματα, αλλά δεν μπορούσες να εξαφανίσεις κι ολόκληρο το σωρό. Τελικά, το μισό περίπου παίρνανε οι Ιταλοί. Το υπόλοιπο είχανε κάνει διπλούς τοίχους και το κρύβανε. Το λάδι, σκάβανε στο χώμα και το κρύβανε μέσα σε πήλινα πιθάρια, αν και ήταν πιο δύσκολο να το φορολογήσουν, γιατί ήταν κοντά η βάση του ΕΛΑΝ. Τελικά όλοι οι κάτοικοι είχαν επηρεαστεί από την Κατοχή, αλλά αυτά τα χωριά δεν πείνασαν. Αργότερα, τέλος του '43, που παραδόθηκε η ιταλική μεραρχία στη Θεσσαλία και το ιππικό του Μπουκουβάλα έδινε μάχες μέσα στον κάμπο με Γερμανούς, το δικό μας χωριό απαλλάχτηκε εντελώς από την κατοχική φορολογία.

Ένοπλο αντάρτικο και χειραφέτηση

7

Ο ΕΛΑΣ κι ο Άρης Βελουχιώτης είχαν καλέσει τους ληστές των ορεινών περιοχών να συμμετάσχουν στον αγώνα.

Όποιοι δέχτηκαν να συνεργαστούν, όπως οι Μαυρολίβαδοι από το Δομοκό και ο Μπελής (που αποδείχτηκε ο πιο αφοσιωμένος αγωνιστής και νομίζω εκτελέστηκε αργότερα), πολέμησαν γενναία. Οι υπόλοιποι, όσοι δεν δέχτηκαν να ενταχθούν στον ΕΛΑΣ, αποπλίστηκαν και όσοι αντιστάθηκαν εκτελεστήκαν. Είχε εκκαθαριστεί από νωρίς ο τόπος. Στην περιοχή μας είχαμε επίσης ελάχιστα δείγματα μαυραγοριτισμού, γιατί ήταν κοντά η βάση του ΕΛΑΝ. Οι μαυραγορίτες είχαν δράση στις μεγάλες πόλεις. Στη Λαμία ήταν πληγή.

8

Δε νομίζω ότι σαν σύνολο η εμπορική αστική τάξη, οι μεταπράτες, συμμετείχαν στη μαύρη αγορά – γιατί όσον αφορά τη βιομηχανική, τα εργοστάσια είχαν περάσει στους Γερμανούς. Οι μεταπράτες μπορεί να ήταν κλεπταποδόχοι ή προμηθευτές μαυραγοριτών. Υπήρχε όμως ο προκλητικός τρόπος ζωής της μπουρζουαζίας, σε σχέση με το λαό που πείναγε. Οι μαυραγορίτες βρίσκονταν σε δίωξη κι από τους Γερμανούς. Επομένως ήταν μια δουλειά αρκετά παρακινδυνευμένη. Στις περιοχές των ανταρτών, μπορούσε να φτάσει ανταρτοδικείο και εκτέλεση. Δεν μπορώ να πω ότι η αστική τάξη σαν σύνολο συνεργάστηκε αγαστά με τους Γερμανούς. Αυτό έγινε μετά το '49-'50. Οι λεγόμενες αποζημιώσεις της UNRRA και της Αμερικανικής Βοήθειας σαν σύνολο έπεσαν στην αστική τάξη.

9

Υπήρχε η «επίσημη» [Εθνική] Αλληλεγγύη του ΕΛΑΣ. Πρόεδρος της Αλληλεγγύης στην Ανατολική Στερεά ήταν ο Θανάσης ο Στουρνάρας, ο πατέρας του γνωστού Γιάννη Στουρνάρα, γαμώ το κέρατό του. Αλλά πέρα από την Αλληλεγγύη υπήρχε κοινοτικό καθεστώς αλληλοβοήθειας στο χωριό, γιατί υπήρχαν εργασίες που χρειαζόνταν πολλούς ανθρώπους για να γίνουν, οπότε και ο κόσμος συνεργαζότανε, τόσο στην παραγωγή όσο και στην κατανομή του προϊόντος.

10

Στις αγροτικές περιοχές υπήρχε μια καθολική εξύψωση την εποχή του αντάρτικου. Το χωριό μου ήταν ένα ασημαντο χωριό, αλλά είχε θέατρο και χορωδία. Οι κοπέλες καβάλαγαν τα άλογα. Το πρώτο σχολειό, τα πρώτα γράμματα, τα έμαθα από αντάρτες που ήταν εκεί. Και η δασκάλα μου δε φόραγε σταυρουδάκι. Μου έχει μείνει η εικόνα της με το δίκοχο και τα φυσεκλίκια σταυρωτά. Να της κάνει παρατήρηση ο πεθερός ή ο κουνιάδος;

Ζητήματα ηγεμονίας και πολιτικές συγκρούσεις

11

Ο ΕΛΑΣ ξεκίνησε με πρωτοβουλία του Άρη Βελουχιώτη, εγκρίθηκε από τα επιτελεία του ΚΚΕ, από εκεί και πέρα όμως δεν είχαν τη δυνατότητα αυτά τα λίγα στελέχη να οργανώσουν και να επιβληθούν πάνω σε ένα ολόκληρο αντάρτικο κίνημα που ξέσπασε ξαφνικά και αυθόρμητα. Έτσι στον ΕΛΑΣ η πειθαρχία ήταν περισσότερο αυτοπειθαρχία και τιμή. Με το τιμή εννοώ ότι υπήρχε το «έκανα την εκλογή μου, μου έδωσε εντολή ο καπετάνιος, πήγα εκεί και τους άλλαξα τα φώτα». Ή στην εμφάνιση! Ήταν τα γένια, τα μαλλιά, το ντύσιμο του καθενός όπως θέλει. Δηλαδή ο ΕΛΑΣ δεν ήταν ένας στρατός του ΚΚΕ. Όλη αυτή η εποποιία που χάραξε, της αντίστασης, ήταν η αντίσταση της φτωχής αγροτιάς. Πήραν μέρος κι άνθρωποι από την πόλη. Αλλά βασικά αυτοί που έχυσαν αίμα ήταν οι φτωχοί αγρότες. Ήταν μια γενική εξύψωση τελικά. Όταν έχεις το όπλο στο χέρι, ανεξάρτητα από ονόματα και ταυτότητες, όλο αυτό το πράγμα σου δίνει δύναμη και απελευθερώ-

νεις. Αυτή η απελευθέρωση ουσιαστικά τραβάει προς αναρχικές δομές. Πιστεύω ότι εκεί βρίσκεται η καταγωγή της αναρχίας και όχι σε κάποιες προσωπικότητες που δηλώνουν αναρχικοί. Αυτό το κύμα εξύψωσης πήγαν να ελέγχουν.

12

Άρχισε η εκκαθάριση μετά το '43 περισσότερο για να ελέγξουν το κίνημα. Γιατί φοβούνταν ότι μπορεί να ξεφύγει το κίνημα. Τότε ο πραγματικός κίνδυνος ήταν οι τροτσκιστές, δεν υπήρχε ο αναρχικός. Εχθροί τότε του λαού ήταν οι τροτσκιστές.

13

Η ντεφαιτιστική θέση δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να πάρουμε τα όπλα. Ντεφαιτισμός σημαίνει ότι η Σοβιετική Ένωση είναι ιμπεριαλιστικό κράτος και δεν μας ενδιαφέρει ποιος θα νικήσει. Αλλά κανένας δεν απαγορεύει στον ντεφαιτιστή να πάρει τα όπλα. Η θέση για πρόσκληση σε αμοιβαίο εμφύλιο εντός των δύο κρατών, δηλαδή οι προλετάριοι στρατιώτες να εκτελέσουν τους αξιωματικούς τους, καταρχήν ήταν εκτός πραγματικότητας. Ένας αναρχικός επαναστάτης και όχι αναρχικός στα λόγια, θα προσπαθούσε να δημιουργήσει ένα κίνημα ανεξάρτητο ή μια ανεξάρτητη παρουσία, όπως έκανε ο τροτσκιστής Βερούχης, τον οποίο τον έφαγε η ΟΠΛΑ. Ο Βερούχης εκλέχτηκε αντιπρόσωπος για την Κυβέρνηση του Βουνού. Ήταν φαντάρος από την αντιπολεμική ομάδα της Μικράς Ασίας. Τραυματίστηκε εκεί και ήταν τυφλός και ήρθε στο χωριό του στην Εύβοια και δημιούργησε ένα ολόκληρο κίνημα, οι οποίοι ούτε τροτσκιστές ήταν ούτε αναρχικοί αλλά δεν τα πήγαιναν καλά με το ηγεμονικό ύφος του ινστρουχτορα του ΚΚΕ. Αυτοί που επιβίωσαν από την ομάδα του Βερούχη δεν ήταν τροτσκιστές. Ήταν απλά άνθρωποι αριστεροί, πώς να το πω; Κάνανε αντίσταση.

14

Πιστεύω ανεξάρτητα από τι λέει ο καθένας πως είναι, αυτό που πραγματικά είναι, καθορίζεται από τις πράξεις του. Εκείνη την εποχή, ιδιαίτερα οι αναρχικοί, αλλά και οι τροτσκιστές θα έπρεπε να είναι προετοιμασμένοι και να γνωρίζουν ότι ο απελευθερωτικός αγώνας καταλήγει σε εμφύλιο ταξικό πόλεμο. Έχω μιλήσει με τον Στίνα, δεν θέλω να πω παραπάνω. Έχω μιλήσει και με τον Κλεάνθη, δε θυμάμαι πώς τον λένε. Πιο γνωστός από τον Στίνα που προβλήθηκε περισσότερο, αλλά έμεινε στην αφάνεια αν και ήταν πιο δραστήριος. Απ' το «Αρχείον Μαρξισμού» προέρχονται και οι δυο.

Η εμφύλια ταξική σύγκρουση

15

Οι πόλεμοι και οι συγκρούσεις που ξεκινούν σαν απελευθερωτικοί, θρησκευτικοί πόλεμοι και συγκρούσεις, πάντα καταλήγουν σε εμφύλια ταξική σύγκρουση, ακόμη και ο αγώνας των Εσσιών, των ζηλωτών στην Παλαιστίνη. Η παράβλεψη αυτού του πράγματος σε επίπεδο τακτικής δημιούργησε όλο το δράμα που έζησε μετά ο ελληνικός λαός. Υπήρχαν δυο εκδοχές: Ή αποφασίζεις και το τραβάς μέχρι τέρμα, γιατί κάνοντας μόνο μισή επανάσταση σκάβεις τον τάφο το δικό σου αλλά και άλλων. Ή κάνεις αυτό που έγινε στην Ιταλία και τη Γαλλία, δηλαδή συμμορφώνεσαι και παίρνεις το «Β2» δηλαδή το βασιλιά. Και μετά προσπαθείς από εκεί μέσα. Δεν υπάρχουν ενδιάμεσα. Ή από εδώ ή από εκεί.

16

Ο ΔΣΕ ήταν καταρχήν ένα άλλο πράγμα. Το ΕΑΜ διαλύθηκε μετά την Βάρκιζα. Και διαλύθηκε για πολλούς λό-

γους. Διαλύθηκε και έμεινε το ΚΚΕ, που δεν είχε μία άποψη σταθερή, τι θα κάνει. Ακόμη έλεγε «οι σύμμαχοί μας οι Εγγλέζοι». Η ηγεσία του ΚΚΕ έπαιξε το ρόλο που παίζει ο Τσίπρας. Μπήκαν καβάλα στο οδόφραγμα. Ούτε από δω, ούτε από κει. Και βρήκε απροετοίμαστους η μεταλλαγή, όχι αυτούς αλλά τον κόσμο. Οι σύμμαχοί μας, οι απελευθερωτές, ξαφνικά αποδειχτήκαν σφαγείς. Η άποψη όμως των Εγγλέζων ήταν σταθερή. Πάρτε το βασιλιά και ξεκαθάρισμα.

17

Μετά τη Βάρκιζα και τον αφοπλισμό, εξαπολύθηκε η μαύρη τρομοκρατία. Βλέπω μερικές φορές που γράφετε εσείς σήμερα στα γραπτά σας για κατάσταση εξαίρεσης, αλλά δεν ξέρετε τι πάει να πει κατάσταση εξαίρεσης, τι πάει να πει μαύρη τρομοκρατία, λευκή τρομοκρατία! Εξαπολύθηκαν όλοι όσοι συνεργάστηκαν με τους Γερμανούς, μαζί με τους «ανανήψαντες», δηλαδή αυτούς που είχαν πάει στον ΕΛΑΣ και μετά από κάποια πίεση άλλαξαν στρατόπεδο. Στην αρχή κάποιοι αριστεροί, παιδιά αριστερών, άρχισαν να φυλάγονται. Δηλαδή το βράδυ αντί να κοιμούνται σπíti, άρχισαν να κρύβονται στο βουνό. Να σας αναφέρω μόνο μία εικόνα. Καθόμασταν σε ένα πηγάδι στη νότια άκρη του χωριού που απέχει από το ρουμάνι (δάσος) γύρω στα 300 μέτρα. Και δυτικά είναι ο δρόμος από την Πελασγία που ήταν οι ταγματасφалίτες. Και όπως ήμασταν 5-6 μικρά, με τον ξάδερφό μου τον Θανάση Κατσαρό (τα δυο αδέρφια του σκοτωθήκανε στον ΕΛΑΣ), είδαμε τη σκόνη από τα άλογα. Παρατάει αμέσως τον κουβά και φεύγει προς την πλευρά του δάσους. Φτάσανε αυτοί και αρχίζουν να τον κυνηγάνε και να τον πυροβολάνε από πίσω. Τελικά μόλις έφτασε στα πρώτα πουρνάρια σταματήσανε. Δεν τους έπαιρνε να πάνε πιο πέρα γιατί υπήρχαν και ντουφέκια έτοιμα εκεί. Αυτός ο άνθρωπος δεν άντεξε τελικά, νοσηλεύτηκε και πέθανε με σπασμένα τα νεύρα του. Εμάς έπαθε η καρδιά μας να τον βλέπουμε να τον κυνηγάνε οι άλλοι με τα όπλα και να τρέχει...

18

Η χωροφυλακή είχε διαλυθεί σχεδόν και οι χωροφύλακες είχαν πάει σε αυτά τα αποσπάσματα. Όταν ξαναδημιουργήθηκαν κάποια σώματα χωροφυλακής από την αρχή, κάνανε τα στραβά μάτια αν δεν τους βοηθάνε κιόλας. Εκείνος που στεκόταν εμπόδιο στις συμμορίες, αλλά είχε περιορισμένες αρμοδιότητες, ήταν ο στρατός. Άλλο ένα παράδειγμα θα σας πω. Είναι ένας ξάδελφος μου που ήταν από τους καλύτερους αντάρτες του ΕΛΑΝ. Ζει ακόμα και αν και 90 χρονών μπαίνει καβάλα στο άλογο, τα μαλλιά του ανεμίζουν. Λοιπόν, αυτός ήταν από τους τελευταίους αντάρτες που μείνανε εκεί, μαζί με τον Γιώργο τον Στουρνάρα. Χωρίσανε για να μπουνε σε ένα ύψωμα και εκεί πέσανε πάνω στα αποσπάσματα. Ο ξάδερφός μου ο Αποστόλης ζει ακόμη γιατί έπεσε στα χέρια του στρατού. Τον χτυπήσανε, τον ξεφτιλίσανε αλλά τέλος πάντων, ζει. Τον άλλον τον σφάξαν και φέρανε το κεφάλι του στην Πελασγία και το έβλεπα εγώ κάτω στην πλατεία, 9 χρονών τότε. Αυτές οι εικόνες είναι για να δεις τη διαφορά των αποσπασμάτων και του στρατού. Όχι ότι ο στρατός ήταν καλός. Αλλά τουλάχιστον δεν σε εκτελούσε χωρίς στρατοδικείο.

19

Από το '46 και μετά, ο κόσμος έβγαине στο βουνό για να αποφύγει το σφάξιμο. Πολύ λίγη ελπίδα είχε. Όταν μετά το '47 άρχισε ο Ψυχρός πόλεμος, [στο ΚΚΕ] άρχισαν να ελπίζουνε, δεν ξέρω αν είχαν κάποια διαβεβαίωση και δεν το πιστεύω, ότι η Σοβιετική Ένωση θα σταθεί στο πλευρό τους. Και ως ένα διάστημα αυτό έγινε, όχι από τη Σοβιετική Ένωση αλλά από τη Πουγκοσλαβία του Τίτο. Αλλά μετά το '48 που τα σπάσανε ο Τίτο με τον Στάλιν και το

ΚΚΕ πήγε με τον Στάλιν, ο Τίτο σταμάτησε όχι μόνο να τροφοδοτεί το αντάρτικο αλλά και να επιτρέπει να χρησιμοποιούν οι αντάρτες τη Γιουγκοσλαβία σαν άσυλο.

20

Στον τομέα των μειονοτήτων, το ΚΚΕ, και προς τιμή του δηλαδή, να λέμε και του στραβού το δίκιο, είτε είναι φυλετικές, είτε είναι ομοφυλόφιλοι, είτε είναι εθνικές μειονότητες, έπαιξε πάρα πολύ σωστό και προοδευτικό ρόλο. Ο λόγος του ΚΚΕ σε αυτά τα στρώματα, τα καταπιεσμένα και περιθωριακά, ήταν σωστός. Δεν με ενδιαφέρει τι κάνουν στην κρεβατοκάμαρά σου το βράδυ, με ενδιαφέρει η αξιοπρέπεια σου εδώ στον αγώνα. Το ίδιο και για τις φυλετικές μειονότητες. Αυτό έδρασε από τη μια μεριά ευνοϊκά. Από την άλλη όμως η αντίδραση είχε άλλου είδους συμπτώματα.

Εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας και η ταξική ήττα

21

Υπάρχει κάτι που το λέμε ευφημισμός. Το ξύδι το λέμε γλυκάδι και τον κακόξινό Πόντο, Εύξεινο Πόντο. Είναι άλλο πράγμα να υπάρχει κάτι και άλλο να μη μας αρέσει. Όταν λέμε έθνος-κράτος δεν είναι μια κατηγορία μόνο. Είναι ένα σακί που βάζουμε όλα τα άλλα. Το έθνος-κράτος δημιουργήθηκε στη Γαλλία, στην πιο προοδευτική του μορφή,

δηλαδή στην αστική επανάσταση και στο διώξιμο της φεουδαρχίας.

22

Τα βαλκανικά κράτη γίνανε όταν ο ευρωπαϊκός καπιταλισμός έγινε ιμπεριαλισμός. Αυτά τα κράτη είναι αποικίες. Τα κράτη που δημιουργήθηκαν στα Βαλκάνια ήταν εντελώς τεχνητά. Όμως έτσι έγινε. Κακώς; Κακώς! Αλλά είναι άλλο πράγμα να αξιολογώ ένα πράγμα αν είναι καλό ή κακό, αν μου αρέσει ή δεν μου αρέσει (και εμένα δεν μου αρέσει), αλλά από την άλλη υπάρχει, υπήρξε! Σήμερα είναι πολύ διαφορετικά τα πράγματα. Αφού υπήρξαν σαν οντότητες τα έθνη, επειδή οι ίδιοι οι λαοί καταλαβαίνουν ότι ανήκουν σε μια εθνικότητα, έπρεπε να λύσουν αυτά τα προβλήματα που είχε λύσει η γαλλική επανάσταση από το 19ο αιώνα. Αυτό λέμε εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα. Στην προχωρημένη εποχή, δεν μπορεί ο εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας να τελειώσει ήρεμα. Θα τελειώσει με εμφύλιο, με ταξική πάλη. Αυτό είναι βασικό για μένα. Άλλο πράγμα να υπάρχει ένα πράγμα και να μη μου αρέσει και άλλο πράγμα να το αγνοώ ότι υπάρχει. Ναι, υπήρξε εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας. Αλλά είχε περιορισμένα όρια. Αναγκαστικά θα τελείωνε σε εμφύλια ταξική σύγκρουση.

23

Έχω μιλήσει για τις ανθρώπινες αδυναμίες, ότι ο άνθρωπος είναι από νεύρα, από σάρκα, ότι τελικά συναισθηματικά

έχει αδυναμίες. Απ' τη στιγμή που υπάρχει η δύναμη γύρω σου, ανεβαίνεις. Αλλά απ' τη στιγμή που βλέπεις να χάνεται το έδαφος κάτω απ' τα πόδια σου, κάποιος, κι είναι λογικό, κάνουν δήλωση μετανοίας... Μετά το '49 οι άνθρωποι δεν βλέπανε τίποτα που να τους στηρίζει. Όσοι ηθικά είχαν ένα ανάστημα, πιθανόν να κράτησαν, αλλά γενικά ήταν παρατημένοι άνθρωποι. Πάρα πολύ λίγοι κρατήσανε και δεν υπογράψανε τελικά, αρκετοί όμως. Η πλειοψηφία υπέγραψε δηλώσεις μετανοίας. Ήταν επόμενο να γίνει αυτό το πράγμα. Οι άνθρωποι είναι μεγάλο θέμα. Τι να τον κάνουν τον άλλον, ας πούμε; Δε θα τον ρίξεις στα σκουπίδια. Το κακό με το ΚΚΕ είναι ότι σ' αυτό το θέμα ήταν επιλεκτικό. Όσοι μέιναν με το ΚΚΕ, ήταν ήρωες παρά τη δήλωση. Σε άλλους, ακόμη κι αν δεν είχαν κάνει δήλωση, τους βρήκανε ψεγάδια ότι είναι δηλωσίες, εφόσον διαφώνησαν με το κόμμα.

24

Μετά το '49 η τρομοκρατία που ξέσπασε ήταν άλλο πράγμα, δεν μπορείτε να τη φανταστείτε. Ήταν απαγορευμένο να συζητηθεί η περίοδος του αντάρτικου και μέσα στην οικογένεια και μεταξύ φίλων. Όταν λέμε σιγή τάφου, που λέει κι ο Σολωμός, σιγή τάφου ήταν τελικά η εικόνα του αντάρτικου. Ήταν η εικόνα του αντάρτη του θύματος πια, όχι του ήρωα.

■ Λαϊκά Δικαστήρια και Ε.Α.Μ.: Ένα ντοκουμέντο

Εισαγωγή

Παρουσιάζουμε μέσα από το φύλλο της εφημερίδας Άπατρις ένα ανέκδοτο ντοκουμέντο, που περιήλθε στην κατοχή μας, μαζί με άλλα έγγραφα της εποχής, από το προσωπικό αρχείο ενός κομμουνιστή των Ιωαννίνων. Το ντοκουμέντο αναφέρεται στην προσπάθεια συγκρότησης της μεταπολεμικής Ελλάδας.

Η μοναδικότητά του έγκειται στο γεγονός ότι ο τόπος είναι τα Ιωάννινα, το μόνο αστικό κέντρο που μετά την απελευθέρωση πέρασε για ένα διάστημα στα χέρια του Ε.Α.Μ. και είναι το μοναδικό έγγραφο που αναφέρεται επίσημα στη προσπάθεια ίδρυσης Λαϊκών δικαστηρίων. Όλες οι μεγάλες πόλεις, μετά την εκδίωξη των Γερμανών, «ξαναγύρισαν» στο ελληνικό κράτος και οι σκόρπιες αναφορές που έχουμε περί Λαϊκών Δικαστηρίων είναι πάντα για την ύπαιθρο. Στα χωριά, απ' όσο γνωρίζουμε μέσα από μαρτυρίες, τα δικαστήρια γινόταν στη κεντρική πλατεία του χωριού, παρουσία όλων των κατοίκων, με κριτή των ντόπιου καπετάνιο και τον κομμισάριο του ΕΑΜ και μας έμειναν στοιχεία για ρεβανσιστικού χαρακτήρα υποθέσεις, δηλαδή καταδίκη δοσίλογων, ρουφιάνων και συνεργατών του κατακτητή. Οι αποφάσεις λαμβανόταν μέσω οχλοβοής ή ανάτασης του χεριού και απλά επικυρωνόταν από τους εκπροσώπους των ανταρτών. Στις πόλεις, ο συνωμοτικός χαρακτήρας της Ο.Π.Λ.Α. (Οργάνωση Προστασίας Λαϊκών Αγωνιστών) δεν επέτρεπε δημόσιες επιτελέσεις, και οι συνήθως θανατικές καταδίκες, λαμβάνονταν και εκτελούνταν με μυστικό τρόπο ενώ ακολουθούσε μια αιτιολόγηση, με μορφή προκήρυξης, την επόμενη μέρα στη γειτονιά.

Το ιστορικό πλαίσιο.

Η πρώτη απελευθέρωση από τον ΕΔΕΣ

Τα ξημερώματα της 15ης Οκτωβρίου του 1944, ο γερμανικός στρατός αποχωρεί αναίμακτα από τα Γιάννενα, με κατεύθυνση βορειοανατολική. Με βάρκες, από τη Μπαλντούμα (οι πηγές στη παρυφές του μισικελίου, στην ανα-

τολική όχθη της λίμνης) οι πρώτοι αντάρτες του ΕΔΕΣ θα μπουν στην πόλη και θα ακολουθήσουν το μεσημέρι το κύριο σώμα του ΕΔΕΣ από τη νότια είσοδο της πόλης, από το χωριό Κουτσελιό. Η πόλη, για σχεδόν δύο μήνες, χωρίς την παρουσία κεντρικής κυβέρνησης, θα ελέγχεται από τον ΕΔΕΣ. Θα συλληφθούν ως όμηροι 500 επιφανή στελέχη του Ε.Α.Μ. και θα κρατηθούν στις κεντρικές φυλακές της πόλης στην σημερινή οδό 28η Οκτωβρίου, απέναντι από την αστυνομική διεύθυνση Ηπείρου, όπου σήμερα στο ίδιο κτήριο στεγάζεται ο Ο.Τ.Ε

Ο Ζέρβας στην κεντρική πλατεία των Ιωαννίνων στη γιορτή της 28ης Οκτωβρίου 1944.

Τα βουνά γύρω από την πόλη είναι μοιρασμένα μεταξύ ΕΑΜ και ΕΔΕΣ.

Τον Δεκέμβριο του 44, με την έναρξη των μαχών στην Αθήνα, η άρνηση της ηγεσίας του ΕΛΑΣ να δώσει την άδεια στον Βελουχιώτη, να κατέβει νότια για την εκκαθάριση της Αθήνας από τους μοναρχοφασίστες (άφησε τον εφεδρικό ΕΛΑΣ, σχεδόν άοπλο να πολεμήσει) θα οδηγήσει στην ανυπακοή του Άρη και την δεύτερη απελευθέρωση των Ιωαννίνων, από αυτούς που θεωρούσε εχθρούς του λαού. Αφού η ηγεσία δεν τον άφησε να κατέβει στην

Αθήνα, είπε να στερήσει το μοναδικό επιχείρημα των Άγγλων στο μοίρασμα της μεταπολεμικής Ευρώπης, ότι στην Ήπειρο υπάρχει και ο Ζέρβας.

Η είσοδος του ΕΑΜ στα Γιάννενα.

Η δεύτερη απελευθέρωση.

Τις 23/12/44 ενώ η Αθήνα κατακτάται οριστικά από Χίτες, Άγγλους και την παλαιά αστική τάξη της χώρας, το ΕΑΜ αρχίζει επίθεση στη μεγαλύτερη πόλη της Ηπείρου, τα Ιωάννινα. Θα «απελευθερώσουν» μια άδεια πόλη, αφού από τις 22/12/1944 οι Ζερβικοί, αναλογιζόμενοι τις επιπτώσεις αν αντισταθούν, έχουν αφήσει τη πόλη, και παίρνοντας τους 500 ομήρους κινούνται προς την Πρέβεζα όπου τους περιμένει αγγλικό αντιτορπιλικό για να τους μεταφέρει στην ασφαλή Κέρκυρα. Το ξημέρωμα τις 23/12/44 η υποδειγματική διμοιρία γυναικών της 9ης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ Μακεδονίας (είχε το 27ο Σύνταγμα Κοζάνης, το 53ο Γρεβενών, και το 28ο Φλώρινας Καστοριάς. Σ' αυτό το 28ο Φλώρινας Καστοριάς ήταν ενταγμένοι και Σλαβομακεδόνες αντάρτες), θα μπει από το Πέραμα (βορεινή είσοδος) στην πόλη. Θα ακολουθήσει η είσοδος του Σαράφη και του Άρη στις 28/12/44 στα Γιάννενα, με το κύριο σώμα των ανταρτών.

Πανηγυρισμοί τις 15/10/44 έξω από το γερμανικό βιβλιοπωλείο μετώπου στην κεντρική πλατεία, όπου σήμερα είναι η Alpha Bank

Συμφωνία της Βάρκιζας

Τις 12 Φλεβάρη του 1945 μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας το ΕΑΜ καταθέτει τα όπλα και αφήνει τα Γιάννενα. Ο Άρης αποχωρεί και θα ακολουθήσει η εντολή «ούτε νερό, ούτε ψωμί» από την ηγεσία του Κ.Κ.Ε. Ο Εαμικός δήμαρχος Αποστολίδης θα παραμείνει στην πόλη ως τις 26 Μαρτίου, όπου και αντικαθίσταται από τον «εθνικά σκεπτόμενο», μέχρι να γίνουν «ελεύθερες εκλογές». Πέντε μέρες αργότερα, τις 31 Μαρτίου 1945 και ημέρα Κυριακή, την ημέρα των βουλευτικών εκλογών, ομάδα 33 ένοπλων ανταρτών θα επιτεθεί στο σταθμό χωροφυλακής του Λιτοχωρίου στην Κατερίνη. Ο ταξικός πόλεμος που θα ονομαστεί εμφύλιος, αρχίζει....

Το ντοκουμέντο:

Αριθ. Πρωτ.
Αριθ. Δικ. ...24/1945

ΣΤΟ ΟΝΟΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ
ΚΛΗΣΗ προς ενάγοντα
Ο επίτροπος του Λαϊκού Δικαστηρίου Γιαννίνων

Καλούμε την (επίθετο και όνομα)
Κάτοικο Γιαννίνων (διεύθυνση και αριθμός)
να παρουσιασθή στο ακροατήριο του Λαϊκού Δικαστηρίου
Γιαννίνων την ...15 του μήνα Φλεβάρη 1945 ημέρα Πέμπτη
και ώρα 10 το πρωί για να υποστηρίξη την αίτησή του ενάντια του (επίθετο και όνομα)

Σε περίπτωση που δε θα παρουσιαστή θα δικασθή
ερήμην.

Η κλήση να επιδοθή από δικαστικών κλητήρα
Γιάννινα τη 26 Γενάρη 1945

Ο επίτροπος του Λαϊκού Δικαστηρίου Γιαννίνων

Υπογραφή...δυσαναγνώστη

Σφραγίδα με τον αναγεννημένο φοίνικα
(σύμβολο του Ε.Α.Μ.)

ΛΑΙΚΟΣ ΕΠΙΤΡ. ΛΑΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

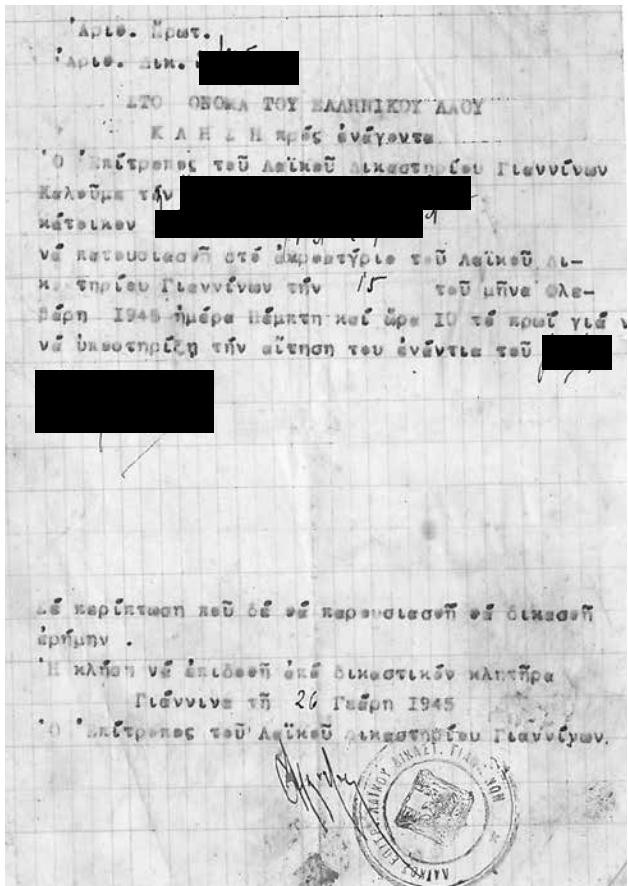
Το έγγραφο είναι 21X14, εκτυπωμένο σε πολύγραφο και
συμπληρωμένα με μολύβι τα ατομικά στοιχεία. Ο αριθμός

πρωτοκόλλου 24, σε συνδυασμό με την ημερομηνία κλήσης του ενάγοντα: 26/1/45, μας δείχνει ότι στα Γιάννενα είχαν προηγηθεί μέσα σε ένα μήνα μόνο είκοσι τρία λαϊκά δικαστήρια. Ο χώρος πρέπει να ήταν το παλιό δικαστικό μέγαρο (το σημερινό δημοτικό σχολείο, απέναντι από το Καπλάνειο). Η υπόθεση πρέπει να ήταν αστικού ή ποινικού ενδιαφέροντος, αφού η παρουσία των 500 ομήρων Ελασιτών στην Κέρκυρα ήταν αποτρεπτική για πολιτικό δικαστήριο.

Παρόλα ταύτα έχουμε μια αναφορά τις 19 Γενάρη του 1945 για το πρώτο λαϊκό δικαστήριο δοσίλογων (Μάτσας από το Μπισντούνι, συνεργάτης της Γκεστάπο και άμεσα υπεύθυνος για το θάνατο 7 αγωνιστών), το οποίο πρέπει να διεξήχθη γιατί ήταν πολύ μισητός σε όλο το λεκανοπέδιο των Ιωαννίνων. Από κει και πέρα, με τη συμφωνία της Βάρκιζας συστάθηκαν και στα Γιάννενα δικαστήρια για πολιτικές δίκες που δεν είχαν όμως λαϊκό χαρακτήρα.

Όλο το μεταπολεμικό ελληνικό κράτος στηρίχτηκε και στηρίξε τις δίκες -και μη καταδίκες- των δοσίλογων.

sinafi

Πάνω: Είσοδος του Άρη και του Σαράφη στα Γιάννενα τις 28/12/44. Προσοχή στη μαρκίτσα από πίσω, που τώρα γράφει Αγγλοελληνικών. Στο ίδιο σημείο ήταν πριν από 2 μήνες το γερμανικό βιβλιοπωλείο.

Κάτω: Λαϊκό δικαστήριο. Αποφασίσαμε να μαυρίσουμε τα ονόματα γιατί απόγονοι τους ζουν ακόμη στην πόλη και δεν συνεισφέρουν κάποιο στοιχείο στη μελέτη του εγγράφου

Ανέκδοτη προκήρυξη του ΕΑΜ το Δεκέμβρη του 1944. Κάλεσμα για ομόνοια και συναδέλφωση ανεξαρτήτου πολιτικής ταυτότητας και παρελθόντος.
(Από το προσωπικό αρχείο του Α.Ρ. που μας την εμπιστεύτηκε για την εφημερίδα Απάτρις. Ένα μεγάλο ευχαριστώ και από εδώ..)

πή σοφών», που δημιούργησε ο Κατρούγκαλος για να προσδώσει έναν αέρα αντικειμενικότητας στις σκληρές πολιτικές λιτότητας που εφαρμόζει αυτός και το κόμμα του ενάντια στους ντόπιους και μετανάστες προλετάριους που ζουν στην Ελλάδα, έβγαλε ένα ακόμα πόρισμα υπεράσπισης των συμφερόντων των αφεντικών. Σύμφωνα με τους σοφούς της αριστεράς του κεφαλαίου, ο υφιστάμενος υποκατώτατος μισθός που αφορά τους προλετάριους κάτω των 25 ετών πρέπει να αντικατασταθεί με έναν νέο υποκατώτατο μισθό που θα αφορά όλους τους νεοπροσληφθέντες εργαζόμενους ανεξαρτήτως ηλικίας και θα ισχύει για δύο χρόνια με το πρόγραμμα της απόκτησης επαγγελματικής εμπειρίας. Το ύψος αυτού του υποκατώτατου μισθού θα αντιστοιχεί κατά το πρώτο έτος της δήθεν μαθητείας στο 90 τοις

...αλλά αυτό που τελικά μετράει στην καπιταλιστική παραγωγή δεν είναι το απόλυτο μέγεθος του προϊόντος και η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών αλλά το σχετικό μέγεθος του υπερπροϊόντος, δηλαδή το ποσοστό της εκμετάλλευσης.

εκατό του κατώτατου μισθού, δηλαδή 527 ευρώ μικτά, και κατά το δεύτερο έτος στο 95 τοις εκατό του κατώτατου μισθού, δηλαδή 556 ευρώ μικτά. **Στην πραγματικότητα, ο ΣΥΡΙΖΑ και οι σοφοί του θέλουν με αυτό τον τρόπο να καμουφλάρουν τη σχεδιαζόμενη νέα μείωση του κατώτατου μισθού και, συνακόλουθα, ολόκληρη τη μισθολογική κλίμακα.** Διότι είναι προφανές ότι εφόσον εφαρμοστεί αυτή η πρόταση στα πλαίσια της «δεύτερης αξιολόγησης» του τρίτου μνημονίου, τότε απλώς ο κατώτατος μισθός θα αντικατασταθεί από τον νέο υποκατώτατο ή, με άλλα λόγια, ο νέος κατώτατος μισθός θα είναι ο υποκατώτατος μισθός.

Φόντο σε όσα αναφέρονται παραπάνω είναι η μείωση του ΑΕΠ κατά 25 τοις εκατό και η σταθεροποίηση της επίσημης ανεργίας σε πολύ υψηλά ποσοστά μεταξύ 24 και 25 τοις εκατό. Η επίθεση στον μισθό δεν θα μπορούσε να στεφθεί με επιτυχία εάν δεν υπήρχε παράλληλα ένα τεράστιο κομμάτι άνεργων προλετάριων που συγκροτούν έναν εφεδρικό στρατό εργατών. **Προς την ίδια κατεύθυνση δουλεύει επομένως και η πλήρης απελευθέρωση των μαζικών απολύσεων που περιλαμβάνεται στη «δεύτερη αξιολόγηση».** Η πολιτική των μνημονίων παράγει και αναπαράγει δύο αλληλοτροφο-

δοτούμενους υλικούς όρους πειθάρχησης του προλεταριάτου: την ανεργία και την υποτίμηση της εργασιακής δύναμης. Από τη μια, όσοι εργάζονται δουλεύουν, ούτως ή άλλως, πολύ παραπάνω από αυτό που αντιστοιχεί στον μισθό τους και, από την άλλη, η ύπαρξη του σχετικού υπερπληθυσμού των ανέργων πιέζει τους πρώτους να δουλεύουν ακόμα περισσότερο για ακόμη λιγότερα και να πειθαρχούν στις προσταγές του κάθε αφεντικού. Ο μόνος κερδισμένος από αυτόν τον ανταγωνισμό είναι ο εκάστοτε καπιταλιστής. Όπως αναφέρει και ο Μαρξ στον πρώτο τόμο του Κεφαλαίου, η ευθεία σχέση μεταξύ της έντασης της συσσώρευσης του κεφαλαίου και του σχετικού υπερπληθυσμού «καρφώνει τον εργάτη στο κεφάλαιο πιο γερά απ' ό,τι τα καρφιά του Ήφαιστου κάρφωσαν τον Προμηθέα στον βράχο. Φέρνει μια συσσώρευση αθλιότητας αντίστοιχη με τη συσσώρευση του κεφαλαίου». Σε αντίθεση δηλαδή με αυτό που λέγεται συχνά ότι η οικονομία στην Ελλάδα έχει μπει σε φαύλο κύκλο, στην πραγματικότητα οι μόνοι που έχουν εισέλθει σε φαύλο κύκλο, στον φαύλο κύκλο του ενδοταξικού ανταγωνισμού, είναι οι προλετάριοι, και θα εξηγήσουμε ευθύς αμέσως γιατί.

Σύμφωνα με την Ετήσια Έκθεση του ΙΝΕ ΓΣΕΕ για το

2016, κατά την εξαετία 2010-2015, ο μέσος πραγματικός μισθός έχει μειωθεί κατά 28,1 τοις εκατό ενώ η αντίστοιχη μείωση της παραγωγικότητας της εργασίας είναι πολύ μικρότερη, μόλις 10,2 τοις εκατό. Αυτό σημαίνει ότι έχει αυξηθεί ο βαθμός εκμετάλλευσης της εργασίας και άρα το ποσοστό της υπεραξίας. Αυτό μπορεί να το δει κανείς και από ένα άλλο ενδιαφέρον στοιχείο που περιέχει η εν λόγω έκθεση: το εισόδημα της εργασίας από 17,2 δισ. ευρώ που ήταν το 2009 μειώθηκε στα 10,7 δισ. ευρώ το 2015 (μείωση 38 τοις εκατό) ενώ το αντίστοιχο εισόδημα του κεφαλαίου (κέρδη, τόκοι και πρόσοδοι) έχει υποστεί πολύ μικρή μείωση από 19,8 δισ. ευρώ το 2009 σε 17,2 δισ. ευρώ το 2015 (μείωση 10,3 τοις εκατό). Πρόκειται για μια μεγάλων διαστάσεων αναδιανομή του πλούτου εις βάρος των προλετάριων η οποία βασίστηκε στην εκμετάλλευση της φτηνής εργασιακής τους δύναμης. Και μπορεί το συνολικό προϊόν να έχει μειωθεί, όπως δείχνουν τα στοιχεία του ΑΕΠ, **αλλά αυτό που τελικά μετράει στην καπιταλιστική παραγωγή δεν είναι το απόλυτο μέγεθος του προϊόντος και η ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών αλλά το σχετικό μέγεθος του υπερπροϊόντος, δηλαδή το ποσοστό της εκμετάλλευσης.**

Η παγίωση της υποτίμησης της εργασιακής δύναμης έχει οδηγήσει πλέον στην απαξίωσή της. Μέσω της σφοδρότητας της επίθεσης στον μισθό και της αλληλένδετης, όπως δείξαμε, αύξησης της ανεργίας, οι καπιταλιστές και το πολιτικό τους προσωπικό έβαλαν στο στόχαστρο την ίδια την υποκειμενικότητα των προλετάριων: τον τρόπο ζωής τους, τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τις προσδοκίες τους. **Με τον όρο απαξίωση της εργασιακής δύναμης εννοούμε την προσαρμογή της ζωής των προλετάριων στις νέες δυσχερείς συνθήκες, τη ματαίωση των επιθυμιών, τον περιορισμό των αναγκών και των προσδοκιών. Το βάθος αυτής της προσαρμογής είναι τέτοιο που επηρεάζει το σύνολο της κοινωνικής μας ζωής.**

Δεδομένου ότι η μείωση των μισθών και η αύξηση της ανεργίας είναι οι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος, η συνάντηση εργαζομένων και ανέργων, ντόπιων και μεταναστών, και η συγκρότηση ενός ριζοσπαστικού κοινού κινήματος ενάντια στην απαξίωση μπορεί να είναι η μόνη επιθετική απάντηση απέναντι στο κεφάλαιο και το κράτος του. Ένα κίνημα που θα συγκροτείται γύρω από τις προλεταριακές ανάγκες και την ικανοποίησή τους ενάντια στα συμφέροντα του κεφαλαίου και όχι γύρω από τα απολογητικά ιδεολογήματα της αριστεράς περί του «δικαιώματος στην εργασία», που δεν έχουν κανένα απολύτως νόημα μέσα στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής παρά να καλλιεργούν την ψευδαίσθηση και την απάτη ότι θα μπορούσε να υπάρξει ένας δικαιότερος καπιταλισμός διοικούμενος από τους αριστερούς εξουσιαστές. Από τη μια μεριά, αυτό το κίνημα μέσω της απαλλοτρίωσης της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας –με καταλήψεις στέγης, απαλλοτρίώσεις σούπερ-μάρκετ, ελεύθερη μετακίνηση με τα μέσα μαζικής μεταφοράς κ.ο.κ.– θα μπορέσει να ακυρώσει τη διαδικασία της απαξίωσης στην πράξη, ξεπερνώντας την προσκόλληση στην αστική νομιμότητα και τη θεσμολαγνεία της αριστεράς. Από την άλλη μεριά, με την οργάνωση της αλληλοβοήθειας ανάμεσα σε εργαζομένους και ανέργους, με την ανάπτυξη κοινών αγώνων για την αύξηση των μισθών και τη διεκδίκηση αντίστοιχου επιδόματος ανεργίας για όλους τους ανέργους χωρίς προϋποθέσεις θα μπορέσει να εξασθενήσει και να σπάσει τις καταστροφικές για την τάξη μας συνέπειες του ενδοταξικού ανταγωνισμού που δημιουργεί η πίεση του σχετικού υπερπληθυσμού.

Ο αγώνας για την ικανοποίηση των αναγκών μας, είτε αφορά τη διεκδίκηση καλύτερων μισθών και επιδομάτων ανεργίας, είτε αφορά την άμεση απαλλοτρίωση του πλούτου που εμείς παράγουμε, μπορεί να αποτελέσει τη βάση για τη δημιουργία μιας προλεταριακής δημόσιας σφαίρας, δηλαδή της αναγκαίας μορφής μεσολάβησης και επικοινωνίας μέσω της οποίας οι κατακερματισμένες και αλυσιτελείς εμπειρίες αντίθεσης και αγώνα ενάντια στις καπιταλιστικές κοινωνικές σχέσεις θα συνδυαστούν σε μια θεωρητικά μεσολαβημένη συνείδηση, σε έναν τρόπο ζωής και αγώνα, σε μια συλλογική πρακτική, έτσι ώστε να καταργήσουμε τις υφιστάμενες εκμεταλλευτικές σχέσεις, να κινηθούμε δηλαδή προς την κατεύθυνση της κατάργησης του κεφαλαίου, του κράτους του και όλων των αλλοτριωτικών καπιταλιστικών μεσολαβήσεων.

Ταξίδι στην Παλαιστίνη: Δυτική Όχθη

ΠΩΣ ΒΡΕΘΗΚΑΜΕ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Το ASHTAR THEATRE είναι μια παλαιστινιακή ΜΚΟ, η οποία προάγει μέσα στην Παλαιστίνη το πολιτικό θέατρο και προσπαθεί να φέρει θεατρικές ομάδες και ανθρώπους από το εξωτερικό. Για εκείνους, το να έρχεται κόσμος από το εξωτερικό στην Παλαιστίνη είναι άκρως σημαντικό για δύο λόγους: 1. Γιατί θεωρούν ότι με αυτό τον τρόπο διαδίδεται προς τα έξω η εμπόλεμη κατάσταση που βιώνουν και γνωστοποιούνται οι αυθαιρεσίες του Ισραήλ. 2. Διότι έχουν την ευκαιρία να επικοινωνούν πολιτικά, πολιτισμικά, κοινωνικά με ανθρώπους του εξωτερικού. Αυτό είναι σημαντικό, γιατί στο μέλλον έχουν την ευκαιρία να ταξιδέψουν εκτός της Παλαιστίνης μέσω κάποιου θεσμικού πλαισίου, μιας και οι Παλαιστίνιοι δύσκολα βγαίνουν εκτός της χώρας τους αν δεν υπάρχει κάποια οργάνωση ή κάποιος θεσμικός φορέας, που να επεξηγεί τους λόγους του ταξιδιού τους.

Σε αυτό το σημείο να εξηγηθούμε. Δεν συνεργαζόμαστε και δεν χρηματοδοτούμαστε από καμία ΜΚΟ. Η συγκεκριμένη, είχε συνεργαστεί με το Δίκτυο για το Θέατρο στην Εκπαίδευση και μαζί ανέδειξαν την παράσταση “The Gaza Monologues”, που μονόλογοι παιδιών από τη Γάζα ταξίδεψαν ανά τον κόσμο, δημιουργώντας θεατρικές παραστάσεις στην Ευρώπη. Γνωρίζοντας λοιπόν τον ρόλο της συγκεκριμένης ΜΚΟ και τις δράσεις της, και γνωρίζοντας επίσης ότι διοργανώνουν φεστιβάλ θεάτρου του καταπιεσμένου στην Παλαιστίνη, θεωρήσαμε σημαντικό ως ομάδα να βρεθούμε εκεί, να συνδιαμορφωθούμε μαζί τους, να δούμε πώς οι ίδιοι χρησιμοποιούν τη μέθοδο του θεάτρου του καταπιεσμένου στην εμπόλεμη κατάσταση που βιώνουν, και πώς, σε τέτοιες συνθήκες για εκείνους, η τέχνη με καθαρά πολιτικό περιεχόμενο είναι όπλο. Έτσι βρεθήκαμε εκεί τον Ιούλιο του 2016 κι έτσι ζήσαμε ό,τι ζήσαμε.

Η ΕΜΠΕΙΡΙΑ ΜΑΣ ΣΤΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ

Φτάνοντας στο Τελ Αβίβ μας παρέλαβαν άτομα από το ASHTAR με ένα βανάκι, και πήγαμε κατευθείαν στη Ραμάλα. Μέναμε σε ένα σχολείο, όπου μπορούσαμε να κάνουμε τις όποιες συζητήσεις και τα θεατρικά εργαστήρια. Αργότερα μάθαμε ότι ο λόγος που πολλά σχολεία στην

Παλαιστίνη έχουν δωμάτια είναι γιατί συχνά τα παιδιά μένουν εντός του σχολείου. Λόγω της κατάστασης με το Ισραήλ, τα παιδιά, εξαιτίας των πολύωρων ελέγχων στα check points, χάνουν ώρες από το σχολείο ή επίσης λόγω του ισραηλινού αποκλεισμού κάποιων περιοχών για κάποια διαστήματα δεν μπορούν να πάνε καθόλου.

Στο φεστιβάλ είχαν έρθει ομάδες από το Βέλγιο, τη Γερμανία, τη Δυτική όχθη και από τη Γάζα. Για τα παιδιά από τη Γάζα ήταν η πρώτη τους φορά, στα 23 τους χρόνια, που κατάφεραν να βγουν εκτός της αποκλεισμένης περιοχής. Οι Γαζαίοι (όπως τους λέγαμε), κατάφεραν να βγουν από τη λωρίδα της Γάζας, γιατί εκείνη την περίοδο στη Γερμανία παιζόταν το θεατρικό “Gaza Monologue”, και το ASHTAR ζήτησε στο πλαίσιο του φεστιβάλ να παιχτεί και στην Παλαιστίνη. Η Γερμανική πρεσβεία λοιπόν ζήτησε από το Ισραήλ να επιτρέψει την έξοδο των παιδιών που έγραψαν πριν 8 χρόνια το “Gaza Monologues”, και -προς έκπληξη όλων- το Ισραήλ δέχτηκε την έξοδό τους για μια εβδομάδα. Συνοπτικά, για 10 μέρες κάναμε πρόβες όλοι μαζί, δημιουργώντας τέσσερις πολιτικού περιεχομένου παραστάσεις που παίχτηκαν στο δημοτικό θέατρο της Ραμάλα, με θέματα την απελευθέρωση της Παλαιστίνης και την Ισραηλινή κατοχή των παλαιστινιακών εδαφών. Παράλληλα, παρακολουθήσαμε δικές τους παραστάσεις, ενώ παρουσιάσαμε κι εμείς την παράσταση Φόρουμ, που είχαμε ετοιμάσει από την Ελλάδα, με θέμα τα προβλήματα του εκπαιδευτικού συστήματος στην Ελλάδα, στο Freedom theatre της Τζενίν. Όπως φάνηκε μέσα από την κουβέντα κι εκεί έχουν το ίδιο προβληματικό σύστημα εκπαίδευσης!

Η ΕΜΠΟΛΕΜΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Τη βιώσαμε από την πρώτη στιγμή που πατήσαμε το πόδι μας στην Παλαιστίνη. Με το που μπήκαμε στο βαν και ξεκινήσαμε το δρόμο για τη Ραμάλα, η αίσθηση του πολέμου ήταν παντού. Στον δρόμο έβλεπες ερειπωμένα κτίρια από τσιμέντο, που έχουν κτιστεί και ξανακτιστεί. Παράλληλα, έβλεπες μικρές παλαιστινιακές συνοικίες με παράγκες και σκουπίδια παντού. Όταν οργανισμοί παρέχουν υλική βοήθεια σε παλαιστινιακά χωριά, συχνά οι Ισραηλινοί διαφωνούν και παρεμποδίζουν τη διαδικασία. Αντίθετα, οι ισραηλινοί εποικισμοί είναι καθαροί και πλούσιοι. Κατά μήκος

του δρόμου υπάρχουν ψηλά τείχη. Ο σκοπός τους είναι να δημιουργούν σύνορα. Ουσιαστικά το Ισραήλ για να ενώσει τους ισραηλινούς εποικισμούς κτίζει δρόμους μεγάλου κόστους, γκρεμίζοντας παλαιστινιακά χωριά ή χωρίζοντάς τα στη μέση, και βάζοντας τείχη για να οριοθετήσει την περιοχή του. Ύστερα, απαγορεύει στους Παλαιστίνιους την παρουσία τους σε αυτούς τους δρόμους, με αποτέλεσμα, για μια απόσταση 20 λεπτών ο παλαιστίνιος να πρέπει να κάνει τον κύκλο των 3 ωρών. Αυτό το ζήσαμε καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής μας εκεί. Οι μικρές αποστάσεις να γίνονται τεράστιες από 2 έως και 5 ώρες.

Η Παλαιστίνη είναι σαν νησιά μέσα στο Ισραήλ. Ανά κάποια χιλιόμετρα έχει ελέγχους. Στα check points, οι ισραηλινοί στρατιώτες, γυναίκες και άντρες, ήταν εξοπλισμένοι απόλυτα, ενώ σε κάποια σε σημάδευαν με το όπλο ελεύθεροι σκοπευτές. Στους ελέγχους ζητούσαν πάντα διαβατήριο. Ακούγοντας βέβαια ότι είμαστε από την Ελλάδα ήταν πιο ήπιοι, μιας και ο Τσίπρας επιτρέπει στα ισραηλινά πολεμικά αεροπλάνα να κάνουν ασκήσεις στον ελληνικό εναέριο χώρο και έχει κλείσει κάποιες οικονομικές συμφωνίες, ενώ παράλληλα και προς αντίφαση των προηγουμένων, η Ελλάδα είναι μία από τις χώρες που αναγνωρίζει την Παλαιστίνη ως κράτος.

Στην Παλαιστίνη υπάρχουν πολλές περιοχές δίπλα σε πόλεις που τις λένε refugee camp. Είναι κτισμένες από οργανώσεις ή από τους ίδιους. Ουσιαστικά είναι πρόσφυγες του 1948, όταν οι Ισραηλινοί εισέβαλαν στην τότε ενιαία βόρεια Παλαιστίνη. Οι Παλαιστίνιοι ακόμα αποκαλούν το βόρειο Ισραήλ, «Παλαιστίνη του '48» και αρνούνται να αναγνωρίσουν την ύπαρξη του Ισραηλινού κράτους. Οι κάτοικοι των refugee camps κατά πλειοψηφία θεωρούν τους εαυτούς τους ακόμη πρόσφυγες και αρνούνται να μετακινηθούν. Γι' αυτό και οι Ισραηλινοί είναι πιο επιθετικοί απέναντί τους, με πολλές επεμβάσεις και εκφοβισμούς. Εμείς βρεθήκαμε σε δύο τέτοια camps. Στο camp της Τζενίν και στο camp της Βηθλεέμ, με το όνομα Aida camp.

Στο camp της Τζενίν υπάρχει το Freedom theatre, το οποίο δουλεύει με τον κόσμο του camp, τόσο σε πλαίσιο έκφρασης όσο και πολιτικής ζύμωσης. Ο ιδρυτής του Freedom theatre δολοφονήθηκε από τους Ισραηλινούς. Στη Τζενίν μας είπαν ότι τόσο στελέχη της Χαμάς όσο και της φατάχ έχουν άμεσες σχέσεις με το Ισραήλ, ενώ συχνά, υψηλόβαθμα στελέχη κρατάνε χρήματα που στέλνονται από οργανώσεις. Στη Τζενίν μας ξενάγησαν στο camp, μας είπαν ότι οι ίδιοι το έχτισαν και μας έδειξαν το στενό, όπου το 2003, ύστερα από μια επίθεση των Ισραηλινών που διήρκεσε 20 μέρες, πέθαναν και οι τελευταίοι 15 αγωνιστές. Τον Ιούνιο του 2016, βρήκαν τους σκελετούς από τους αγωνιστές του 2003. Κατά τη διάρκεια της ξενάγησης εμφανίζεται ξαφνικά στο camp η παλαιστινιακή αστυνομία. Όλο το camp άρχισε να τρέχει να κρυφτεί στα σπίτια του, το ίδιο κάναμε κι εμείς. Ρωτήσαμε γιατί όλοι τρέχουν. Η απάντηση τους ήταν η εξής: «Όποτε σκάει η παλαιστινιακή αστυνομία εδώ, μπορεί να έχουμε κάποιον νεκρό. Ακολουθούν πιστά τις εντολές τους Ισραήλ. Έρχονται για να ζητήσουν χαρτιά, άμα δεν τα έχουμε θα γίνει φασαρία. Πιο παλιά είχαν όπλα και στη Τζενίν οι άνθρωποι, πυροβολούσε αδερφός τον αδερφό. Μετά τη δεύτερη ιντιφάδα, δεν έχουν τίποτα. Η αστυνομία έχει τη δύναμη και μπορεί να πυροβολήσει εν ψυχρώ».

Στο Aida camp στη Βηθλεέμ τα πράγματα δεν είναι πολύ διαφορετικά. Εκεί ο Τζαμάλ μας ξενάγησε. Με το που πατήσαμε το πόδι μας στο camp, ισραηλινοί στρατιώτες άρχισαν οπλισμένοι να τρέχουν κατά πάνω μας. Τότε, παιδιά ήρθαν μπροστά μας και άρχισαν να τους πετάνε πέτρες. Μείναμε λίγο εκεί, ώσπου έφυγαν. Μας είπαν ότι συνήθως πυροβολούν στο σημείο που έρχονται πέτρες, ενώ κάνουν μία έφοδο κάθε εβδομάδα για εκφοβισμό. Ύστερα πήγαμε για τσάι στο σπίτι του Τζαμάλ. Ξαφνικά ακούσαμε φωνές

και κατεβήκαμε κάτω. Οι στρατιώτες είχαν επιστρέψει και προσπαθούσαν να πάρουν κάποιον Παλαιστίνιο για κρατούμενο απ' ό,τι μας είπαν, αλλά συχνά δεν χρειάζεται να υπάρχει λόγος για κάποια ισραηλινή έφοδο.. Οι Παλαιστίνιοι μας ζήτησαν να μείνουμε εκεί, γιατί η παρουσία των ευρωπαίων κάνει τη δράση τους πιο ήπια. Έτσι για μια ώρα οι στρατιώτες μας σημάδευαν με το όπλο στα 20 μέτρα, λέγοντας μας φύγετε θα σας πυροβολήσουμε, φύγετε θα σας σπάσουμε τις κάμερες. Το όλο γεγονός έληξε με ηχητικές βόμβες για να μας τρομοκρατήσουν, δακρυγόνα, ενώ στο δίπλα τετράγωνο ακούγονταν πυροβολισμοί. Μέσα στα camp υπάρχουν καταδότες και ίσως αν ήξεραν ότι Ευρωπαίοι ήταν εκεί να μην ερχόντουσαν. Αυτό που καταλάβαμε είναι ότι οι Παλαιστίνιοι είτε αγωνίζονται και συμμετέχουν ενεργά είτε όχι, έχουν κάποιο νεκρό συγγενή, κάποιο φίλο πολιτικό κρατούμενο, ενώ οι ίδιοι δεν φοβούνται μπροστά στον ισραηλινό στρατό. Συχνά τους βρίζουν, τους πετάνε πέτρες. Οι ίδιοι μας έλεγαν: «Δεν έχουμε τίποτα να χάσουμε πια. Η ζωή μας ολόκληρη είναι μια πάλη. Ζούμε στο σπίτι μας, αλλά νιώθουμε ότι δεν μας ανήκει».

Στη Χεβρώνα τα πράγματα ήταν αντίστοιχα. Στρατός παντού, ισραηλινός εποικισμός τριγύρω, ενώ η πόλη είναι υπό καθεστώς ημι-αποκλεισμού. Είναι χαρακτηριστικό ότι στην κεντρική αγορά οι Παλαιστίνιοι έχουν τοποθετήσει ένα δίχτυ, καθ' όλο το μήκος στην οροφή της αγοράς, γιατί οι Ισραηλινοί έποικοι τους πετάνε στα κεφάλια σκουπίδια και πέτρες. Στη Χεβρώνα (Αλ-χαλίλ), υπάρχει μία ομάδα που λέγεται "youth against settlements", και αποτελείται από Ευρωπαίους και Παλαιστίνιους. Οι ίδιοι έχουν ένα κτίριο μέσα στον ισραηλινό εποικισμό, που ανήκει σε έναν Παλαιστίνιο που τους το έχει δώσει. Δεν είναι οργάνωση ή ΜΚΟ, έχουν κάνει ένα δίκτυο ανθρώπων και αυτοοργανώνονται. Η δράση τους κατά βάση είναι η ενημέρωση των Παλαιστινίων σε περίπτωση που τους συλλάβουν και παράλληλα διάφορες δράσεις ώστε ο ισραηλινός εποικισμός στη Χεβρώνα να μην επεκταθεί.

Τέλος, το πιο χαρακτηριστικό είναι ότι με το που φτάσαμε στη Ραμάλα μάς πήγαν στα σουπερ μάρκετ και μας έδειξαν ποια είναι τα ισραηλινά προϊόντα και ποια όχι. Το μπουκόταζ είναι πολύ διαδεδομένο κίνημα στην Παλαιστίνη και το χρησιμοποιούν όσο περισσότερο μπορούν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ισραηλινής εταιρείας είναι η ΝΕΣΤΛΕ.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΣΤΟ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΟ

Σε γενικές γραμμές και οι Ισραηλινοί αλλά και η παλαι-

στινιακή αστυνομία προσπαθούν να κρατήσουν απέναντι στους Ευρωπαίους ήπια στάση, που βολεύει την παγκόσμια εικόνα τους. Στο αεροδρόμιο, φεύγοντας από το Τελ Αβίβ, ο έλεγχος ήταν εξονυχιστικός και εξευτελιστικός. Πέρασαμε από 3 φάσεις ελέγχου και διήρκεσε συνολικά γύρω στις 2-3 ώρες. Στην πρώτη φάση απλά μας κάνουν ερωτήσεις στον καθένα μόνο του: «Γιατί ήρθες στην Παλαιστίνη, ποιον ξέρεις εδώ, θα ξαναέρθεις, έχεις επαφές με Παλαιστίνιους, από πού είσαι, πώς ξέρεις τη φίλη σου που έχετε έρθει μαζί κτλ.». Ερωτήσεις που επαναλαμβάνονταν για να επιβεβαιώσουν ότι είσαι ειλικρινής. Σε μένα είδαν στο διαβατήριό ότι είχα πάει στο Μαρόκο. Τότε ξεκίνησαν ερωτήσεις του τύπου: «Πότε πήγες στο Μαρόκο, με ποιον, γιατί, ποιον ξέρω εκεί, ενώ αργότερα με ρωτήσανε αν έχω όπλα πάνω μου και ότι αν έχω θα τα ανακαλύψουν». Μετά την πρώτη φάση ελέγχου περνάς στη δεύτερη, που είναι τυπικός έλεγχος αεροδρομίου. Στην τρίτη φάση ελέγχου είναι κυρίως ο σωματικός έλεγχος. Σε πάνε σε δωμάτιο όπου στέκεσαι στον τοίχο με τα χέρια ψηλά και σε σκανάρει ένα μηχάνημα με ακτίνες Χ. Στη συνέχεια, μέσα σε ένα δωμάτιο, γδύνεσαι και μένεις μόνο με τα εσώρουχα, όπου σε σκανάρουν ακόμα και γύρω από τα γεννητικά σου όργανα. Ύστερα ψάχνουν τα πράγματα σου ένα ένα από την τσάντα. Αυτή η διαδικασία είναι ψυχοφθόρα, κρατάει πολύ, και συχνά σου μιλάνε στην εβραϊκή γλώσσα αφήνοντας σε να περιμένεις ώρες χωρίς κανέναν ουσιαστικό λόγο. Αυτό δεν το κάνουν σε όλους, παρά μόνο σε εκείνους που για κάποιο λόγο τους φανούν επικίνδυνους.

ΓΙΑ ΤΗ ΓΑΖΑ

Εμείς στη Γάζα δεν βρεθήκαμε, διότι κανείς δε μπορεί να βγει ή να μπει εύκολα. Αυτό που μπορούμε να μεταφέρουμε εδώ είναι όσα μας είπαν τα παιδιά από τη Γάζα, που βρέθηκαν μαζί μας στο φεστιβάλ. Αρχικά, ο αποκλεισμός επηρεάζει άμεσα τη ζωή 2.000.000 ανθρώπων, οι οποίοι ζουν όλοι μαζί σε μια αρκετά μικρή περιοχή χωρίς να μπορούν να εξέλθουν αυτής, ούτε από θάλασσα ούτε από στεριά. Όλα τους τα έσοδα προέρχονται κατά βάση από δωρεές και οργανώσεις. Η ανεργία είναι τεράστια. Οι βασικές τους εργασίες είναι η αλιεία, η γεωργία, οι οικοδομές και η εξαγωγή κάποιων οικοδομικών υλικών στην Ιορδανία ή την υπόλοιπη Παλαιστίνη. Συχνά αναγκάζονται να αγοράζουν ισραηλινά προϊόντα, αφού έχουν ελάχιστη παραγωγή οι ίδιοι και οι εισαγωγές είναι κυρίως από Αίγυπτο, Ιορδανία και Ισραήλ. Φοιτητές που παίρνουν υποτροφίες από πα-

νεπιστήμια της Ευρώπης ή της Αμερικής, συχνά δεν πάνε ποτέ γιατί το Ισραήλ δεν τους το επιτρέπει, ή γιατί πρέπει να επισκεφθούν την πρεσβεία της αντίστοιχης χώρας, η οποία μπορεί να είναι στη Δυτική Όχθη και άρα να μην πάνε ποτέ.

Οι γυναίκες στην Παλαιστίνη γενικά έχουν αναδειχθεί για τους αγώνες τους, έχουν συμμετάσχει ενεργά και δυναμικά στις ιντιφάδες και τα αντάρτικα, και η θέση τους είναι πολύ ανώτερη σε σχέση με άλλα αραβικά κράτη. Επιπλέον, στη δυτική όχθη πολλοί είναι χριστιανοί, οπότε σε γενικές γραμμές δε φοράνε μαντήλες, είναι μορφωμένες, εργάζονται και συμμετέχουν ενεργά στα πάντα. Αντίθετα, στα φτωχά χωριά και στη Γάζα οι άνθρωποι είναι κυρίως μουσουλμάνοι, προσκολλημένοι στις παραδόσεις, συγγένοντας συχνά τη θρησκεία τους με τον αγώνα της απελευθέρωσης και της εθνικής τους αυτονομίας. Στη Γάζα λοιπόν κυριαρχεί η Χαμάς, η οποία υποστηρίζει έναν ισλαμικό ένοπλο αγώνα ενάντια στο Ισραήλ. Στη Γάζα οι γυναίκες φοράνε τη μαντήλα και έχουν καλυμμένα τα περισσότερα σημεία του κορμιού τους. Η θέση τους εκεί δε διαφέρει από τα υπόλοιπα αραβικά κράτη, απλά λόγω του συνεχούς αγώνα η αλληλεγγύη και η εκτίμηση μεταξύ των δύο φύλων είναι μεγαλύτερη με την αναγνώριση των γυναικείων αγώνων από τους άντρες Παλαιστίνιους.

Στη Γάζα οι τέχνες είναι πολύ διαδεδομένες. Το θέατρο, η ζωγραφική, το παρκούρ, η μουσική, η λογοτεχνία· όλα αυτά ανθίζουν λόγω των συνθηκών. Οι άνθρωποι εκεί έχουν να πουν πολλά για την καθημερινή καταστολή, για τη ζωή τους που είναι μια φυλακή, για τους νεκρούς συγγενείς τους, για τους κρατούμενους φίλους τους.

Τελειώνοντας, γιατί πολλά ακούγονται: Δεν είναι επικίνδυνα για εμάς εκεί και οι Παλαιστίνιοι θα σε κατευθύνουν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ο ρόλος μας εκεί είναι βαθειά σημαντικός για αυτούς και σε πλαίσιο ενημέρωσης και επικοινωνίας, αλλά κυρίως για την ένδειξη της αλληλεγγύης μας, ότι είμαστε μαζί στους αγώνες τους.

Αυτή είναι η ζωή τους εκεί. Όπως μας είπαν οι ίδιοι: «Ζούμε σε καθεστώς σχιζοφρένειας. Μιλάμε αραβικά, λεγόμαστε Παλαιστίνιοι αλλά δεν υπάρχουμε πουθενά. Μια αργή και ήσυχη γενοκτονία μάς εξοντώνει σιγά σιγά. Μοιάζουμε με φάντασμα. Αυτό το φάντασμα είναι η Παλαιστίνη».

■ Ο αγωγός DAPL και οι συγκρούσεις στο Standing Rock (ΗΠΑ)

Την Κυριακή 20 Νοεμβρίου, αργά το βράδυ και σε θερμοκρασίες ψύχους, βίαιες συγκρούσεις έλαβαν χώρα μεταξύ άοπλων ακτιβιστών κατά του Dakota Access pipeline (DAPL) και μιας ιδιαίτερα στρατιωτικοποιημένης αστυνομικής δύναμης.¹ Περίπου 400 διαδηλωτές μαζεύτηκαν στη γέφυρα Backwater πάνω στον αυτοκινητόδρομο 1806, κοντά στο Standing Rock, τομέα των Sioux στη Βόρεια Ντακότα, με αίτημα να ανοίξουν οι αρχές την γέφυρα ώστε να μπορούν οι διαδηλωτές να πηγαινοέρχονται στην κοντινή πόλη του Mandan για ανεφοδιασμό.

Αστυνομικές δυνάμεις από τρεις διαφορετικές πολιτείες και στρατεύματα της Εθνοφρουράς² απάντησαν με βαριά καταστολή και πλήρη εξοπλισμό: συρματοπλέγματα, κανόνια νερού, χειροβομβίδες κρότου λάμψης, πλαστικές σφαίρες, δακρυγόνα, τείζερ, και το λεγόμενο Long Range Acoustic Device (LRAD)³, καθώς και άλλα «μη θανατηφόρα» όπλα.⁴

Όπως προκύπτει από προσωπικές μαρτυρίες αλλά και βίντεο που έχουν κυκλοφορήσει, οι αρχές σημάδευαν τους διαδηλωτές στο κεφάλι και στα πόδια (τακτική που όπως είδαμε σε πρόσφατα επεισόδια στις 15 και 17 Νοέμβρη αλλά και στις 6 Δεκέμβρη έχουν αρχίσει να προτιμούν και οι τοπικές δυνάμεις καταστολής), ψέκασαν με σπρέι πιπεριού, και αμέτρητοι τόνοι παγωμένου νερού εκτοξεύτηκαν αδιακρίτως προς πάσα κατεύθυνση.

Το συμβούλιο γιατρών και θεραπειών του Standing Rock εξέφρασε ανησυχίες σχετικά με «τον πραγματικό κίνδυνο απώλειας ζωής λόγω σοβαρής υποθερμίας κάτω από αυτές τις συνθήκες» και επιβεβαίωσε τραυματισμούς στο κεφάλι και στα πόδια. Σύμφωνα με πληροφορίες, εκατόν εξήντα επτά άτομα τραυματίστηκαν και τουλάχιστον δεκαεφτά άτομα νοσηλεύτηκαν με βαριά τραύματα στο κεφάλι, ανάμεσα τους και κάποιοι που υπέφεραν από υποθερμία.

Η τοπική αστυνομική δύναμη του Morton County περιέγραψε το περιστατικό ως μια «συνεχόμενη εξέγερση» και τους διαδηλωτές ως «πολύ επιθετικούς». Εκπρόσωπος του τμήματος δήλωσε πως οι αρχές ψέκασαν με νερό διότι οι διαδηλωτές άναβαν φωτιές πάνω και γύρω από την γέφυρα όπου έλαβε χώρα η συμπλοκή. Μέλος φυλής από το καμπ δήλωσε πως οι διαδηλωτές άναψαν δύο φωτιές για να κρατιέται ο κόσμος ζεστός και να μπορούν να φτιάχνουν σούπες και τσάι. Άλλες πυρκαγιές, είπε, προκλήθηκαν από τον οπλισμό της αστυνομίας.

Αστυνομικές δυνάμεις από 24 κομητείες και 16 πόλεις σε 10 διαφορετικές πολιτείες (συμπεριλαμβανομένης της Βόρειας Ντακότα) έχουν μεταφερθεί στο Standing Rock, σύμφωνα με την αστυνομία του Morton County. Πάνω από 10 εκατομμύρια δολάρια έχουν δαπανηθεί για την αστυνόμευση των μη βίαιων ιθαγενών και ακτιβιστών. Ο κυβερνήτης της Βόρειας Ντακότα, Jack Dallymple, δήλωσε πως για να καλύψει η

πολιτεία τα υπέρογκα κόστη της αστυνόμευσης, κρατικοί αξιωματούχοι έχουν ζητήσει συνεισφορές από την ομοσπονδιακή κυβέρνηση, την εταιρεία του αγωγού, και από κάθε άλλο φορέα που «μπορούσαν να σκεφτούν», αν και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση έχει μέχρι στιγμής αρνηθεί να βοηθήσει οικονομικά.

Γενικότερα, από τότε που ξεκίνησαν οι κινητοποιήσεις, οι διαδηλωτές του Standing Rock έχουν ξυλοκοπηθεί, βασανιστεί, και έχουν δεχθεί επιθέσεις από σκυλιά ασφαλείας από τις ιδιωτικές εταιρείες security, που έχουν προσληφθεί από την εταιρεία που κατασκευάζει τον αγωγό⁵, όπως βεβαίως και από τις δυνάμεις καταστολής, οι οποίες έχουν πραγματοποιήσει πάνω από 400 συλλήψεις, κατηγορώντας ιθαγενείς Αμερικανούς, δημοσιογράφους και κινηματογραφιστές για ταραχές, παράνομη καταπάτηση, αντίσταση κατά της αρχής και μια σειρά από άλλα σοβαρά κακουργήματα.

Όπως αποκαλύφθηκε, η αστυνομία κρατούσε ιθαγενείς Αμερικανούς σε κλουβιά που μοιάζουν με εκείνα που βρίσκει κανείς σε κυνοτροφεία, και κατέγραφαν αριθμούς πάνω στα σώματα των ανθρώπων για να μπορούν να τους εντοπίζουν. Έχει αναφερθεί ακόμα πως υπήρξε εκτεταμένη παρακολούθηση των διαμαρτυρόμενων μέσω social media, με κάμερες τύπου drone, με αμέτρητους ασφαλίτες, αλλά και άλλες τακτικές.⁶

Ο αγωγός προορίζεται να μεταφέρει μέχρι και 550.000 βαρέλια πετρελαίου την ημέρα από τις πετρελαιοπηγές της δυτικής Βόρειας Ντακότας σε τερματικό σταθμό στο Ιλινόι. Αρχικά, ο αγωγός είχε προταθεί να περάσει από την πόλη του Bismarck στην Βόρεια Ντακότα –μια προαστιακή περιοχή η οποία κατοικείται κυρίως από λευκούς– αλλά είχε απορριφθεί λόγω της εγγυήτητάς του σε περιοχές τροφοδότησης νερού.

Μέλη της φυλής Sioux του Standing Rock εγκατέστησαν το πρώτο από μια σειρά «πνευματικών καμπ» στις όχθες του ποταμού Missouri τον περασμένο Απρίλιο. Η φυλή φοβάται πως ο αγωγός, ο οποίος έχει

σχεδιαστεί να περάσει κάτω από τον ποταμό, λιγότερο από ένα μίλι από τον καταυλισμό του Standing Rock, θα απειλήσει την πηγή του πόσιμου νερού τους, και ισχυρίζονται πως οι εργασίες ανασκαφής έχουν ήδη διαταράξει ιερούς, κατά τις ιθαγενικές παραδόσεις, τόπους ταφής των προγόνων τους.

Η κατασκευή του αγωγού είχε σχεδόν ολοκληρωθεί στη Βόρεια Ντακότα αλλά η εταιρεία που τον κατασκευάζει, η Energy Transfer Partners, δεν είχε την τελική άδεια που χρειαζόταν για την διάνοιξη κάτω από τον ποταμό. Τον Νοέμβριο, η εταιρεία προσέφυγε στο δικαστήριο αναζητώντας μια απόφαση που θα ανάγκαζε το κράτος να της επιτρέψει να ξεκινήσει τις γεωτρήσεις άμεσα.

Η κατάσταση φάνηκε να κλιμακώνεται όταν, κάποιες μέρες μετά τις συγκρούσεις, ο κυβερνήτης Dallymple, επικαλούμενος ανησυχίες για τις «αντίξοες συνθήκες του χειμώνα» και συγκεκριμένη νομοθεσία,

από τον ποταμό Missouri. Ο στρατός δήλωσε πως θα ψάξει για εναλλακτικές διαδρομές για τον αγωγό αξίας 3.7 δισεκατομμυρίων δολαρίων.

Ο νεο-εκλεχθείς πρόεδρος Donald Trump έχει διαφορετική στάση σε σχέση με το έργο, λέγοντας μέχρι πρόσφατα πως υποστηρίζει την ολοκλήρωση του αγωγού 1.170 μιλίων. Κατά τη διάρκεια της προεκλογικής του εκστρατείας, ο Trump υποσχέθηκε πως θα χαλαρώσει τις περιοριστικές διατάξεις σχετικά με την βιομηχανία ορυκτών καυσίμων, ώστε να μπορέσει να απελευθερωθεί «ένας θησαυρός ανεκμετάλλευτης ενέργειας». Είναι αυτονόητο πως η κυβέρνηση Trump θα μπορούσε τελικά να επιτρέψει την αρχική διαδρομή για την οποία και προκλήθηκε η διαμάχη.

Ο διευθύνων σύμβουλος της Energy Transfer και Τεξανός δισεκατομμυριούχος, Kelcy Warren, σε τηλεφώνημα με επενδυτές μετά την εκλογή του Donald Trump, είπε ότι ήταν «πολύ, πολύ ενθουσιασμένος με αυτά που πρόκειται να συμβούν στη χώρα μας». Σχετικά με την απόφαση του στρατού δεν υπήρξε άμεση απάντηση από την Energy Transfer, αλλά ο Warren έχει δηλώσει πως η εταιρεία είναι απρόθυμη να αναδρομολογήσει τον αγωγό, και το γεγονός ότι, όπως παραδέχτηκε η ίδια η εταιρεία, οι καθυστερήσεις στην κατασκευή του έχουν κοστίσει εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια, είναι μάλλον και ο βασικότερος λόγος για αυτό. Ο Warren είχε δωρίσει περισσότερα από 100.000 δολάρια για την υποστήριξη της εκστρατείας του Trump και ο ίδιος ο Trump είναι μέτοχος της Energy Transfer Partners, αν και έχει δηλώσει πως η υποστήριξή του για τον αγωγό δεν έχει καμία σχέση με την επένδυσή του στην εταιρεία.

Αυτό που έχει ενδιαφέρον να αναφέρουμε είναι πως η εταιρεία Sunoco Logistics Partners ανακοίνωσε πρόσφατα τη συγχώνευση αξίας 20 δισεκατομμυρίων δολαρίων με την Energy Transfer Partners. Η κίνηση αυτή εδραιώνει δύο γίγαντες αγωγών: η Energy Transfer διαθέτει 71.000 μίλια αγωγών αργού πετρελαίου και φυσικού αερίου στις Ηνωμένες Πολιτείες και η Sunoco είναι ένας από τους μεγαλύτερους κατασκευαστές αγωγών της χώρας. Σύμφωνα με πρόσφατη ανάλυση του Reuters, η Sunoco χύνει αργό πετρέλαιο πιο συχνά από οποιονδήποτε ανταγωνιστή της. Είναι υπεύθυνη για τουλάχιστον 203 γνωστές διαρροές από το 2010.

Να υπογραμμίσουμε επίσης πως ο Trump επέλεξε για υπουργό ενέργειας⁸ τον πρώην Κυβερνήτη του Τέξας, Rick Perry, ο οποίος εκτός του ότι, όταν το 2011 προσπαθούσε να κερδίσει την υποψηφιότητα των Ρεπουμπλικανών για την προεδρία, πρότεινε την κατάργηση του τμήματος Ενέργειας, και σε σχετικό debate δεν μπορούσε να θυμηθεί καν πως λέγεται το εν λόγω τμήμα, έχει και πολύ στενές σχέσεις με τη βιομηχανία ορυκτών καυσίμων. Για παράδειγμα, έχει υπάρξει στέλεχος στα εταιρικά διοικητικά

συμβούλια και της Energy Transfer αλλά και της Sunoco Logistics. Επίσης, ο Warren είχε υπηρετήσει ως πρόεδρος της εκστρατείας για την χρηματοδότηση της προεκλογικής καμπάνιας του Perry και είχε δωρίσει 6 εκατομμύρια δολάρια στα λεγόμενα super PACs⁹ υπέρ του. Το 2015 ο Perry έλαβε 365,000 δολάρια από τις εταιρείες του Warren για τις υπηρεσίες του.

Ο Trump επίσης επέλεξε τον γενικό εισαγγελέα της Οκλαχόμα, Scott Pruitt, ως τον επόμενο διοικητή της Υπηρεσίας Προστασίας του Περιβάλλοντος. Ο Pruitt, εκτός από βασικός σύμμαχος της βιομηχανίας ενέργειας, αρνείται επισήμως πως υφίσταται η κλιματική αλλαγή και η υπερθέρμανση του πλανήτη. Επιπροσθέτως, έχει λάβει περισσότερα από 300,000 δολάρια σε εισφορές από την βιομηχανία ορυκτών καυσίμων από το 2002.

Παρά την απόφαση του στρατού να διακοπούν οι γεωτρήσεις, πολλοί διαδηλωτές -βλέποντας πως μακροπρόθεσμα ίσως και να μην υπάρξει θετική κατάληξη- δήλωσαν πως δεν πρόκειται να πάνε πουθενά. Εξέφρασαν ανησυχίες πως υπάρχουν πάρα πολλές αβεβαιότητες γύρω από την απόφαση του στρατού, και πως έχουν δώσει πάρα πολύ χρόνο και συναισθημα σε αυ-

τόν τον αγώνα για να τον εγκαταλείψουν τώρα. «Είναι ένα τέχνασμα. Είναι ψέμα. Μέχρι να κλείσει το τρυπάνι, τίποτα δεν έχει τελειώσει», είπε μέλος της φυλής Sioux στο Standing Rock, ο οποίος μετακόμισε όλη του την οικογένεια στα καμبس τον περασμένο Αύγουστο. «Όλοι πρέπει να μείνουν στη θέση τους. Μας έχουν πει ψέματα και μας έχουν εξαπατήσει για τόσο καιρό. Γιατί αυτή τη φορά να είναι διαφορετικά?»

«Γνωρίζουμε πως το DAPL μπορεί να ασκήσει έφεση», δήλωσε μέλος των Lower Bruce Sioux. «Αυτή η μάχη κερδήθηκε αλλά ο πόλεμος δεν έχει τελειώσει». Οι φυλές δεν θα τα παρατήσουν, πρόσθεσε. «Δεν τελειώσαμε ακόμα. Αυτή είναι μόνο η αρχή για κάτι ξεχωριστό».

Υποσημειώσεις:

[1] Ο στρατιωτικός αυτός εξοπλισμός συμπεριλάμβανε φορητά τα οποία είναι ανθεκτικά στις νάρκες αλλά και τεθωρακισμένα οχήματα μεταφοράς προσωπικού

[2] National Guard

[3] Κανόνι ήχου που προκαλεί σοβαρή κεφαλαλγία και απώλεια ισορροπίας

[4] Τα λεγόμενα "less-than-lethal" weapons

[5] Σε μια περίπτωση, εργαζόμενος μιας από αυτές τις ιδιωτικές εταιρείες εισχώρησε ανάμεσα στους διαδηλωτές κουβαλώντας ένα ημιαυτόματο όπλο σε προσπάθεια να στήσει προβοκάτσια

[6] Να σημειώσουμε πως οι ιθαγενείς Αμερικάνοι δολοφονούνται από την αστυνομία σε υψηλότερο ποσοστό από οποιονδήποτε άλλο πληθυσμό στις Ηνωμένες Πολιτείες

[7] Army Corps of Engineers

[8] Στις Ηνωμένες Πολιτείες ο ακριβής τίτλος είναι Secretary, αλλά είναι ανάλογος με αυτόν που στην Ελλάδα θα αποκαλούσαμε Υπουργό

[9] Πολιτικές επιτροπές οι οποίες μπορούν

να επιζητήσουν και να δαπανήσουν απεριόριστα χρηματικά ποσά. Μια τέτοια επιτροπή δεν μπορεί να συνεισφέρει άμεσα σε έναν/μία πολιτικό ή ένα κόμμα αλλά μπορεί να δαπανήσει αυτά τα ποσά ανεξάρτητα για την εκστρατεία υπέρ ή κατά πολιτικών προσώπων

■/ keyner

Σημείωση: Μετά τη συγγραφή αυτού του άρθρου αλλά και την ορκωμοσία του προέδρου Τραμπ, ο τελευταίος ενέκρινε την συνέχιση της κατασκευής του αγωγού DAPL υπογράφοντας σχετικό εκτελεστικό διάταγμα, προκαλώντας για άλλη μια φορά τις έντονες αντιδράσεις των διαφόρων ομάδων Ιθαγενών και άλλων διαδηλωτών.

■ Στους συντρόφους μου στην Αριστερά - Μία αντίδραση στον θάνατο του Φιντέλ

Έχουμε την ατυχή τάση να βλέπουμε τις χώρες μέσω του πρίσματος των κυβερνήσεων τους, συχνά συσκοτίζοντας τις ποικίλες συνεισφορές των «από κάτω». Στο Μαϊάμι, άνθρωποι χόρεψαν στους δρόμους γιορτάζοντας τον θάνατο του Φιντέλ, ενώ κάποια κομμάτια της αμερικανικής αριστεράς καθάριζαν τους λαιμούς τους για να φωνάξουν «Ζήτω ο Φιντέλ!» (Que viva Fidel!).

Αυτή η δίχρωμη καρικατούρα μειώνει την ικανότητά μας να καταπιαστούμε με τις όμορφες, τραγικές και απαιτητικές αντιφάσεις της κουβανέζικης ιστορίας και την τωρινή κατάσταση, χωρίς να αναφέρουμε την κληρονομιά του ίδιου του Φιντέλ. Ενώ ο Φιντέλ δεσπόζει στην κουβανέζικη ιστορία, η Κούβα δεν είναι ο Φιντέλ και η Κουβανική Επανάσταση δεν μπορεί και δεν θα έπρεπε να ανάγεται σε έναν άνθρωπο ή σε ένα κίνημα.

Στους συντρόφους μου της αριστεράς, που δικαίως καταγγέλλουν την έλλειψη μαχητικότητας στο εργατικό κίνημα των ΗΠΑ: Πρέπει να γιορτάσουμε ένα καθεστώς που συστηματικά «ξεκοίλιαζε» την ανεξάρτητη εργατική δραστηριότητα στο νησί, απαγορεύοντας απεργίες, διώκοντας αγωνιστές σωματείων και μετατρέποντας τα σωματεία σε μία -σε μεγάλο βαθμό- παθητική κρατική υπηρεσία;

Στους συντρόφους μου της αριστεράς, που δικαίως καταγγέλλουν τον ρατσισμό και τη λευκή φυλετική υπεροχή στις ΗΠΑ: Πρέπει να γιορτάσουμε ένα καθεστώς που ανακήρυξε το τέλος του ρατσισμού στο νησί μετά την επανάσταση, κάνοντάς τον ένα θέμα ταμπού για τον δημόσιο διάλογο για δεκαετίες, ένα καθεστώς το οποίο απέτρεψε τους Αφρο-Κουβανούς από το να οργανωθούν ανεξάρτητα, πολιτικά και θρησκευτικά, ενώ παράλληλα υπέβαλε μια «αντί-μαύρη» ιδεολογία;

Στους συντρόφους μου της αριστεράς, που δικαίως παλεύουν για την απελευθέρωση των queer: Θα έπρεπε να γιορτάσουμε ένα καθεστώς που μάζεψε τους queer και τους έβαλε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης;

Στους συντρόφους μου της αριστεράς, που δικαίως παλεύουν για την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων στις ΗΠΑ: Θα έπρεπε να γιορτάσουμε ένα καθεστώς που έχει φυλακίσει πολιτικούς ακτιβιστές εκ των αριστε-

ρών του Κάστρο;

Στους συντρόφους μου της αριστεράς, που δικαίως παλεύουν για δωρεάν, καθολική εκπαίδευση στις ΗΠΑ: Θα έπρεπε να γιορτάσουμε ένα εκπαιδευτικό καθεστώς, το οποίο παραχωρεί προνόμια σε αυτούς με τους περισσότερους πόρους για να αναπαράγει τις υπάρχουσες ανισοροπίες εξουσίας, ένα σύστημα το οποίο ακόμη και οι απολογητές του κράτους, όπως ο Αφρο-Κουβανός Esteban Morales, δηλώνουν ότι «εκπαιδεύει τους Κουβανούς να είναι λευκοί»;

Στους συντρόφους μου της αριστεράς, που δικαίως παλεύουν για έναν κόσμο πέρα από τον καπιταλισμό: Θα έπρεπε να γιορτάσουμε ένα καθεστώς το οποίο πήγε από τη σοβιετικού τύπου δικτατορία του ενός κόμματος σε μια μορφή κρατικού καπιταλισμού Κίνας/Βιετνάμ;

Σε αυτούς τους Κουβανούς που χόρευαν στους δρόμους του Μαϊάμι:

Οι δεξιοί Κουβανοί στο Μαϊάμι οδύρονται για δικατορία στο νησί την ίδια στιγμή που «αγκαλιάζουν» τη μορφή της δικομματικής δικτατορίας του κεφαλαίου στο σπίτι τους.

Οι δεξιοί Κουβανοί στο Μαϊάμι καταγγέλλουν την έλλειψη «πολιτικών ελευθεριών» στο νησί, απαιτώντας την απελευθέρωση των πολιτικών κρατουμένων, την ίδια στιγμή που η αστυνομία σκοτώνει μαύρους ανθρώπους ασύδωτα στις ΗΠΑ και ο Mumia (Abu-Jamal) με άλλους πολιτικούς κρατουμένους παραμένουν πίσω από τα κάγκελα του σωφρονιστικού συστήματος με το μεγαλύτερο πληθυσμό στον κόσμο.

Οι δεξιοί Κουβανοί στο Μαϊάμι φωνάζουν για την έλλειψη «ελευθερίας του λόγου» στην Κούβα, την ίδια στιγμή που διαδηλωτές στις ΗΠΑ περιορίζονται σε «ζώνες ελευθερίας λόγου», ιθαγενείς διαδηλωτές για το νερό καταστέλλονται βίαια από την αστυνομία, και οι υποδομές των επικοινωνιών μας συγκεντρώνονται σε όλο και λιγότερα εταιρικά χέρια από οποιαδήποτε εποχή στην ιστορία της χώρας.

Οι δεξιοί Κουβανοί κριτικάρουν την έλλειψη «ευκαιριών» στην Κούβα, τη στιγμή που η κοινωνική κινητικότητα στις ΗΠΑ βρίσκεται σε μία άκαμπτη πτώση καθώς το

πλουσιότερο 10% των Αμερικανών καπιταλιστών κατέχει το 75% όλου του πλούτου.

Οι δεξιοί Κουβανοί καταγγέλλουν τη βία του καθεστώτος του Κάστρο -από την προνομιακή θέση της μεγαλύτερης αυτοκρατορίας στην παγκόσμια ιστορία- για την υπεράσπιση του κράτους των ΗΠΑ, το οποίο, σύμφωνα με τον Martin Luther King Jr., ήταν (και ακόμη είναι) «ο μεγαλύτερος προμηθευτής βίας στον κόσμο».

Υπάρχουν πολλά να γιορτάσουμε για την Κούβα και την ιστορία της -από τον (José Antonio) Aponte[1] και τη σάλσα, στο μπέιζμπολ και τις Las Krudas[2]- αλλά τον Φιντέλ, από τη δική μου οπτική, πρέπει να τον καταλάβουμε, όχι να τον γιορτάσουμε.

Υποσημειώσεις:

[1] José Antonio Aponte: Κουβανός αγωνιστής κατά της δουλείας και υπέρ της ανεξαρτησίας της Κούβας από την Ισπανική αποικιοκρατία. Πρωτοστάτησε σε συνωμοτικές δραστηριότητες που είχαν ως στόχο την απελευθέρωση των μαύρων από τη σκλαβιά και το τυραννικό ισπανικό καθεστώς. Κρεμάστηκε και αποκεφαλίστηκε στις 9 Απριλίου 1812, ενώ τα κεφάλια αυτού και των συναγωνιστών του (μαύρων και μη) εκτέθηκαν για παραδειγματισμό σε δημόσια θέα.

[2] Las Krudas ή Krudas Cubensi: Αυτοσυστήνονται ως Αφρο-Λατίνες, queer, vegan, hip-hop καλλιτέχνιδες στις Ηνωμένες Πολιτείες. Μετανάστευσαν εκεί από την Κούβα, μετά από πολλές αρνήσεις που λάμβαναν από την κουβανέζικη κυβέρνηση σε αιτήματά τους για ταξίδια στο εξωτερικό, προκειμένου να συμμετάσχουν σε διάφορα φεστιβάλ. Πιστεύουν στη σύνδεση της τέχνης με τον αγώνα για κοινωνική δικαιοσύνη και μιλάνε (μέσα και από τους στίχους των τραγουδιών τους) για τον σεξισμό, τον ρατσισμό, την ομοφοβία, την πατριαρχία, τους μετανάστες κ.ά.

(άρθρο στα Αγγλικά: "To my compañerxs on the Left - A Reaction to the Death of Fidel" από <http://www.blackrosefed.org>)

■/ Μετάφραση: Α.Ζ.

■ Κάτω οι Νέοι Εργολάβοι

Το παρόν κείμενο γράφτηκε από τη μητέρα ενός στρατιώτη της Χεζμπολάχ που πολεμάει στη Συρία. Αν και σε πρώτο χρόνο ξενίζει η δημοσίευση ενός τέτοιου, αναπόφευκτα συναισθηματικά φορτισμένου, κειμένου, η επιλογή του έχει να κάνει με κάποιες από τις άγνωστες πτυχές της καθημερινής κοινωνικής ζωής υπό την εξουσία του «Κόμματος του Θεού», όπως και της συμμετοχής του στην αναπαραγωγή της, δυικής σε αυτή την περίπτωση, εξουσίας επί του λιβανέζικου πληθυσμού. Το άρθρο βρέθηκε στην αριστερή αντικαθεστωτική συριακή εφημερίδα *Al Manshour* (στα ελληνικά: Σοσιαλιστικό Φόρουμ) και στα αγγλικά βρίσκεται εδώ: www.al-manshour.org/node/7140

Σαν να μην ήταν αρκετό ότι η Χεζμπολάχ συνομωτεί με τις λιβανικές αρχές ενάντια στα δικαιώματά μας για δίκαιους μισθούς, υγειονομική περίθαλψη, νερό, ηλεκτρικό ρεύμα και ποιότητα στην εκπαίδευση. Προφανώς, δεν είναι αρκετό, με αποτέλεσμα να συμμετέχει ενεργά στην διαφθορά σε όλα τα επίπεδα της καθημερινής ζωής, από τη διαχείριση των αποβλήτων μέχρι τα κακοσχεδιασμένα φράγματα και έργα εξόρυξης πετρελαίου. Και επειδή ούτε αυτό είναι αρκετό, συμμετέχει και στη συστηματική κατάργηση όλων των εκφάνσεων της κοινωνικής ζωής στα χωριά, πριμοδοτώντας τον θρησκευτικό και σεκταριστικό εξτρεμισμό, την καταστολή των ελευθεριών και την ποινικοποίηση των γυναικείων δικαιωμάτων.

Η σειρά των καταχρήσεων σίγουρα δεν τελειώνει εκεί, καθώς η ιστορία του κόμματος είναι γεμάτη με τη στέρηση του δικαιώματος των ανθρώπων να αποφασίζουν για τις υποθέσεις τους, μέσω των «εκλογής οδοστρωτήρων»¹, δεν σταματά στη καταστρατήγηση τους δικαιώματός τους να αποφασίζουν και του δικαιωμάτός τους στη δημόσια ζωή και τις ατομικές ελευθερίες, αλλά δημεύει πλέον και δημόσιους χώρους, όπως κοιλάδες, βουνά και λόφους, με το πρόσχημα της συνεχούς στρατιωτικοποίησης. Το κόμμα συνεχίζει να μας αντιμετωπίζει σε καθημερινή βάση ως τους πιο έντιμους των ανθρώπων, μας λένε ότι έχουμε καταπλήξει τον κόσμο, αλλά ταυτόχρονα δεν διστάζει να συμμετέχει στην καταστολή της κοινωνικής οργής, στο βαθμό που μας κατηγορεί ότι είμαστε ενεργούμενα, ότι αποτελούμε την πέμπτη φάλαγγα² και ότι είμαστε έμμοιθοι ξένων πρεσβειών, όταν θέλουμε να υπερασπιστούμε την επιβίωσή μας από ενέργειες της εξουσίας, όπως συμβαίνει στην Hay as-Sullom, στη Mar Mikhael και στις γειτονιές Raml al-Aly. Το ίδιο κόμμα, που δεν έχει σταματήσει να διατείνει την ευσέβεια και την πίστη, δεν ντρέπεται να κάνει τα στραβά μάτια στην κατασκευή και την εισαγωγή Captagon.³

Ακόμα και αν όλα αυτά δεν ήταν αρκετά, είναι σαφές ότι η κατάχρηση και η αυθάδεια έχουν φτάσει σε τέτοιο σημείο που το κόμμα να βρίσκεται σε σαφή αντίθεση με λαϊκά συμφέροντα, στέλνοντας τους νέους μας, μέλη των οικογενειών μας, συγγενείς και αγαπημένους που απλά ονειρεύτηκαν μια καλύτερη ζωή, στον πόλεμο στη Συρία, κρυφά, ως μισθοφόρους στην αρχή, και στη συνέχεια, δημόσια αρχικά υπό το πρόσχημα της υπεράσπισης της «ιερής υπόθεσης»⁴ και αργότερα με τη μορφή προληπτικού πολέμου στη λογική του Τζορτζ Μπους, «αν δεν πάμε εμείς, θα έρθουν αυτοί». Η Χεζμπολάχ έχει διαθέσει χιλιάδες νέους, άνεργους άνδρες σε αυτό τον πόλεμο, τους έχει εξοπλίσει με κράνη και τουφέκια για να τους στείλει στα χαρακώματα να αντιμετωπίσουν ανθρώπους της ίδιας τάξης – άνεργους σε καθεστώς αναστολής από τη ζωή και την ελευθερία.

Το κόμμα δεν δίστασε, μέσα στη βιασύνη της τρέλας και της στρατιωτικοποίησης, κατά τα τελευταία πέντε χρόνια,

να στείλει παιδιά, μικρότερα από 18 ετών, στις μάχες. Δεν δίστασε να ασκήσει τον καταπιεστικό του ρόλο εναντίον των σύρων στη Συρία, όπως και στον Λίβανο, ενθαρρύνοντας επιθέσεις και λεηλασίες και αποδίδοντάς τες σε «ντόπιους» - με αυτό τον τρόπο πριμοδοτεί την ενίσχυση των σεκταριστικών διαιρέσεων, ενώ ταυτόχρονα καταστρέφει όλες τις υπόλοιπες μορφές αλληλεγγύης μεταξύ των ανθρώπων και διαλύει τον κοινωνικό ιστό.

Εκτός από όλα αυτά, οι ηγέτες των εσωτερικών συμβουλίων τονίζουν επανειλημμένα ότι είμαστε σε εμπόλεμη κατάσταση, η οποία απαιτεί να φερόμαστε σε κάθε σύρο πρόσφυγα που διαμένει στον Νότο⁵ ως ωρολογιακή βόμβα. Φυσικά, οι πλούσιοι και οι ισχυροί εξαιρούνται από αυτόν τον ρατσισμό, όπως ακριβώς και τα διπλωματικά ή τα πολυτελή αυτοκίνητα εξαιρούνται από την απαγόρευση της κυκλοφορίας - σύμφωνα με τις διαδικασίες της Γενικής Ασφάλειας, το δικαίωμα της εισόδου στη χώρα είναι αποκλειστικά για εκείνους που μεταφέρουν μεγάλα χρηματικά ποσά και δεν ισχύει για παιδιά που φεύγουν από τη Συρία για να αποφύγουν τους βομβαρδισμούς και τις συγκρούσεις.

Τα βλέπουμε όλα αυτά κάθε μέρα. Κλείνουμε τα στόματά μας και αφήνουμε τις καρδιές μας να μετατρέπονται σε πέτρα.

Είμαστε πραγματικά πεπεισμένοι ότι αυτοί που κλέβουν την καθημερινή μας δουλειά είναι πρόσφυγες; Πιστεύουμε πραγματικά ότι είναι ο λόγος για τον οποίο δεν μας παρέχονται νερό, ηλεκτρικό ρεύμα, αποχέτευση και συγκοινωνίες; Επιπλέον, πιστεύουμε πραγματικά ότι η ασφάλειά μας και η ζωή μας εξασφαλίζονται με την πολιορκία πόλεων και τον βομβαρδισμό σπιτιών, αγορών, αρτοποιιών και νοσοκομείων ή τη διάπραξη σφαγών; Μήπως δεν έχουμε, με δεδομένες τις ισραηλινές επιδρομές του 1993, του 1996 και του 2006, συγκλονιστεί από τη σιωπή της παγκόσμιας κοινότητας μπροστά στη συνεχή σφαγή του λαού μας από το Ισραήλ; Δεν φωνάξαμε, ωρυώμασταν και καλούσαμε τον κόσμο να αναλάβει δράση, απλά και μόνο για να σταματήσουν οι βομβαρδισμοί;

Έχουμε πραγματικά ξεχάσει το φόβο μας από τις βόμβες bunker-buster⁶ όταν έπεφταν από τα ισραηλινά αεροπλάνα και ενθαρρύνουμε τη χρήση των βομβών-βαρέλι τώρα, οι οποίες πέφτουν αδιακρίτως πάνω στα κεφάλια των πολιτών;

Υπερασπιζόμαστε όντως την πολιορκία πόλεων; Πραγματικά γιορτάζουμε τη λεηλασία και τον βασανισμό του πληθυσμού τους;

Πιστεύουμε πραγματικά ότι δίνουμε έναν ιερό πόλεμο, όταν υπερασπιζόμαστε τους τυράννους; Πιστεύουμε πραγματικά ότι ο ιμάμης Χουσεΐν επισκέπτεται τις οικογένειες Άσαντ και Μακλούφ στον ύπνο τους για να τους αγκαλιάσει και να τους ευχαριστήσει για τη διατήρηση του έθνους του παππού του;⁷

Δεν αποτελεί μυστικό για κανέναν ότι η κατάσταση στη Συρία αλλάζει και μεταβάλλεται συνεχώς, αλλά η παράταση του πολέμου είναι μόνο προς το συμφέρον των κύριων οπισθοδρομικών δυνάμεων. Δεν έχει σημασία πόσο προσπαθούν οι Νάσερ Καντίλ και Αμίν Χουταΐτ να μας πείσουν⁸ -και εγώ δεν εμπιστεύομαι τον τελευταίο εφ'όσον ο ίδιος δεν μας εξηγεί γιατί οι ντόπιοι έκοψαν την παραλιακή οδό της Barja- ότι η νίκη στον «κοσμικό πόλεμο»⁹ απέχει μόλις μια ώρα και ότι κάθε χρόνο η κοινωνία θα μετασχηματίζεται σε ένα μόρφωμα στο οποίο όλες οι επιθυμίες μας θα είναι ικανοποιημένες.

Ωραία, μπορείτε να ρωτήσετε όσους επιστρέφουν από τις μάχες και θα σας πουν ότι δεν αναγνωρίζουν πλέον τους φίλους από τους εχθρούς. Είναι αλήθεια, γιατί κανείς

δεν μας υποστηρίζει, όταν πολεμάμε μεταξύ μας. Όλο αυτό όμως δεν είναι τίποτα παρα μια φάρσα, στην οποία όμως είμαστε οι μοναδικοί χαμένοι. Ναι, είμαστε εμείς ο λαός, που πληρώνει με την ασφάλεια, τις ζωές και τους αγαπημένους μας, τίποτα περισσότερο από αναλώσιμο κρέας για την διεθνή βιομηχανία όπλων και τα συμφέροντα των περιφερειακών και παγκόσμιων τυραννικών καθεστώτων - από την Ουάσιγκτον στη Μόσχα, και από Ριάντ στην Τεχεράνη.

Υποσημειώσεις:

[1] Όρος που χρησιμοποιείται για να περιγράψει την εκλογή σημαίνοντων προσώπων από μια οικογένεια ή φυλή εξασφαλίζοντας έτσι την υποταγή στην κεντρική εξουσία μέσω των επιμέρους αιωνόβιων αυστηρών ιεραρχήσεων των κοινωνιών της Μέσης Ανατολής.

[2] Πέμπτη φάλαγγα έχει επικρατήσει να σημαίνει η εντός πολιορκημένης πόλης προπαγάνδα υπέρ του εχθρού.

[3] Είδος αμφεταμίνης που χρησιμοποιείται κατά κόρον στον συριακό πολυεμφύλιο. Είναι μη παραισθησιογόνα, διεγερτική ουσία. Είναι νόμιμη η κατοχή και η χρήση της στις περιοχές του Ι.Κ, στις οποίες κατά τα άλλα οι τοξικοεξαρτημένοι τιμωρούνται με θάνατο.

[4] Προφανώς σαν «ιερή υπόθεση» αναφέρεται στην επιβίωση του σιίτικου πληθυσμού από την επίθεση των σουνιτών φονταμενταλιστών.

[5] Πιθανότατα η προπαγάνδα της Χεζμπολάχ αναφέρεται στο νότιο Λίβανο λόγω της γειτνίασης με το Ισραήλ. Υπενθυμίζεται ότι στον Λίβανο έχουν καταφύγει και διαμένουν περισσότεροι από δύο εκατομμύρια σύροι πρόσφυγες.

[6] Είδος ειδικής βόμβας που διαπερνά οχυρωμένα καταφύγια και υπόγειες σήραγγες.

[7] Ο Ραμί Μακλούφ είναι ο πλουσιότερος άνθρωπος της Συρίας καθώς πριν τον πόλεμο το 60% του συνόλου των οικονομικών δραστηριοτήτων της χώρας σχετιζόταν με επιχειρήσεις δικών του συμφερόντων. Είναι επίσης ξάδελφος του Μπασάρ Αλ Άσαντ ενώ ο αδελφός του ήταν επικεφαλής της υπηρεσίας πληροφοριών του καθεστώτος. Για προφανείς λόγους αποτελεί το σύμβολο της διαφθοράς στη Συρία. Ο ιμάμης Χουσεΐν, εγγονός του Μωάμεθ, αποτελεί κεντρικό πρόσωπο στην σιίτικη θεολογία.

[8] Προπαγανδιστές της Χεζμπολάχ.

[9] Πιθανότατα αποτελεί όρο που εμπεριέχεται στην φρασεολογία της Χεζμπολάχ. Η πιο σωστή μετάφραση είναι «παγκόσμιος πόλεμος».

Μετάφραση, εισαγωγή και σημειώσεις:

■/ Βαγιάν

Μικρά Μεγάλα Διεθνή Νέα

Κίνα (Νοέμβριος): Σοβαρές συγκρούσεις σημειώθηκαν στην ανατολική Κίνα, ανάμεσα σε χιλιάδες διαδηλωτές, κατοίκους ενός χωριού, από την μία πλευρά και εργατών σε εταιρία κατεδαφίσεων από κοινού με αστυνομικούς από την άλλη. Η συγκρούσεις προκλήθηκαν μετά την πώληση του σχολείου του χωριού Peijiaying προκειμένου να κατεδαφιστεί και στη θέση του να δημιουργηθεί σταθμός του μετρό. Οι κάτοικοι, οι οποίοι υποστηρίζουν ότι δεν έγινε επαρκής διαβούλευση και αποδίδουν την συμφωνία των τοπικών αξιωματούχων στην εκτεταμένη διαφθορά, είχαν στήσει για μέρες οδοφράγματα γύρω από το σχολείο, ενώ ουσιαστικά βρίσκονταν περικυκλωμένοι από την αστυνομία και εργάτες οι οποίοι περίμεναν να ξεκινήσουν την κατεδάφιση. Από την σύγκρουση ένας 58χρονος κατέληξε σε κώμα, ενώ υπήρξε και άγνωστος αριθμός τραυματιών. Οι κάτοικοι υποστηρίζουν ότι το πλήθος εργατών και αστυνομικών που τους επιτέθηκε ξεπερνούσε τα 800 άτομα, ενώ ο τοπικός επικαφαλής της αστυνομίας παρέπεμψε τους δημοσιογράφους στο τοπικό τμήμα προπαγάνδας(!) του καθεστώτος για να ενημερωθούν για τα γεγονότα. (πηγή: διάφορα αστικά site)

Βραζιλία (10/12): Συγκρούσεις μεταξύ διαδηλωτών και κατασταλτικών δυνάμεων ξέσπασαν στην πρωτεύουσα Μπραζιλία, αλλά και σε πολλές πολιτείες της Βραζιλίας, με αφορμή την ψηφοφορία στην Γερουσία και την επιβολή μέτρων λιτότητας για τα επόμενα 20 έτη στην Βραζιλία. Χιλιάδες οργισμένοι διαδηλωτές διαδήλωσαν στην πρωτεύουσα, συγκρούστηκαν με τις αστυνομικές δυνάμεις στους δρόμους της πόλης, ενώ επιτέθηκαν και στα γραφεία της φιλοκυβερνητικής τοπικής τηλεόρασης Globo TV. (πηγή: athens.indymedia.org)

Καναδάς (15/12): Ένας κρατούμενος σκοτώθηκε και οκτώ τραυματίστηκαν κατά τη διάρκεια εξέγερσης σε φυλακές του Δυτικού Καναδά. Αναφέρθηκε ότι οι σωφρονιστικοί υπάλληλοι άνοιξαν πυρ για να θέσουν την κατάσταση υπό έλεγχο, τραυματίζοντας 6 άτομα. (πηγή: athens.indymedia.org)

Αγγλία (16/12): Εξέγερση 600 κρατουμένων στις φυλα-

κές του Μπέρμιγχαμ της Αγγλίας σημειώθηκε την Παρασκευή 16 Δεκέμβρη, που χαρακτηρίστηκε η πιο ισχυρή εξέγερση σε φυλακές της Βρετανίας τα τελευταία 26 χρόνια, και το τρίτο αντίστοιχο περιστατικό μόλις τον τελευταίο ενάμιση μήνα. Οι κρατούμενοι, διαμαρτυρόμενοι για τις κακές συνθήκες κράτησης, κατέλαβαν 4 πτέρυγες, έβαλαν φωτιές και κατέστρεψαν κελιά. Η κατάσταση τέθηκε υπό έλεγχο με χρήση βίας μετά από 12 ώρες και 240 κρατούμενοι μεταφέρθηκαν σε άλλες φυλακές. (πηγή: athens.indymedia.org)

Γαλλία (16/12): Ένας πρόσφυγας έχασε τη ζωή του και άλλοι 13 τραυματίστηκαν μετά από εμπρηστική επίθεση την περασμένη εβδομάδα σε κέντρο φιλοξενίας προσφύγων στο Παρίσι. (πηγή: athens.indymedia.org)

Νέα Γουινέα (26/12): Εξέγερση μεταναστών έλαβε χώρα στα νησιά Μανούς, όπου κρατούνται, μετά από τον θάνατο του 27χρονου σουδανού Φαϊζάλ Ισάκ Αχμέτ από παθολογικά αίτια. Οι μετανάστες, οι οποίοι κατέλαβαν δύο camps και απομάκρυναν τους φρουρούς σε ένδειξη διαμαρτυρίας, καταγγέλλουν ότι το ιατρικό προσωπικό δεν έπαιρνε στα σοβαρά τα θέματα υγείας που είχε ο σουδανός, όπως και γενικότερα ότι οι συνθήκες κράτησης τους είναι άθλιες. Τα νησιά Μανούς, όπως και τα νησιά Νουαρού αποτελούν εξωχώρια κέντρα κράτησης του αυστραλιανού κράτους, το οποίο εφαρμόζει ακραία αντιμεταναστευτική πολιτική. Είναι η πολλοστή φορά που σημειώνεται εξέγερση στις φυλακές προσφύγων στα νησιά Μανούς, οι οποίες -σύμφωνα με κοινή δήλωση αξιωματούχων από την Αυστραλία και την Νέα Γουινέα- πρόκειται να κλείσουν το καλοκαίρι, αν και στην ίδια δήλωση από πλευράς Αυστραλίας ξεκαθαρίστηκε ότι δεν θα υπάρξει καμία αλλαγή στην πολύ περιοριστική πολιτική της χώρας στο θέμα της μετανάστευσης. «Η θέση μας, την οποία επαναβεβαιώνουμε σήμερα στην Παπούα Νέα Γουινέα, είναι ότι κανένας από αυτούς που διαμένουν στο κέντρο δεν θα μπορέσει να εγκατασταθεί στην Αυστραλία» ήταν η ακριβής δήλωση του αυστραλιανού αξιωματούχου. (πηγή: διάφορα αστικά site)

η διεθνιστική αλληλεγγύη είναι το όπλο μας

Καμία συμμετοχή της ελληνικής εταιρείας «Κορρές Μηχανική» στα έργα για την ολοκλήρωση και λειτουργία του Φράγματος του Ιλίσου στο Χασάνκείφ του Βόρειου Κουρδιστάν (Τουρκία)

Πρωτοβουλία για τη διεθνιστική αλληλεγγύη στη Μεσόγειο

Βόρειο Κουρδιστάν: Το τουρκικό κράτος κατασκευάζει ένα μεγάλο φράγμα, το φράγμα του Ιλίσου, πάνω στον Τίγρη ποταμό, στην περιοχή του Βόρειου Κουρδιστάν. Το φράγμα αυτό αποτελεί, αυτή τη στιγμή, το πιο καταστροφικό «αναπτυξιακό» έργο στην τουρκική επικράτεια από κοινωνική, οικολογική και πολιτιστική άποψη.

Η ολοκλήρωση των έργων και λειτουργία του φράγματος θα σημάνει την βύθιση μιας μεγάλης και πολύ σημαντικής ιστορικά και αρχαιολογικά περιοχής στο Χασάνκείφ. Την κατασκευή του φράγματος έχει αναλάβει μια κοινοπραξία επτά εταιρειών. Ωστόσο, στη μεταφορά σημαντικών μνημείων της περιοχής σε άλλο σημείο εμπλέκεται η ελληνική εταιρεία «Κορρές Μηχανική», η οποία προβλέπεται να ξεκινήσει τις εργασίες της άμεσα.

Το τουρκικό κράτος, με την ολοκλήρωση αυτού του φράγματος, επιχειρεί: α) να βυθίσει μια πολύ σημαντική για τον κουρδικό λαό περιοχή, β) να ελέγξει πλήρως τους υδάτινους πόρους του ποταμού Τίγρη, εμποδίζοντάς τους να φτάνουν πλέον στις γειτονικές επικράτειες του Ιράκ και της Συρίας, γ) να πιέσει ακόμα περισσότερο τις κουρδικές περιοχές της Ροζάβα αποκόποντάς τες από αυτούς τους υδάτινους πόρους και δ) να εμποδίσει τις κινήσεις των κουρδικών αντάρτικων δυνάμεων στο έδαφός της

Το φράγμα του Χασάνκείφ αποτελεί, συνεπώς, όχι απλά ένα ακόμα καταστροφικό φράγμα για την οικολογία της ευρύτερης ιστορικής περιοχής της Μεσοποταμίας, αλλά ένα ακόμα χαρτί που πέφτει στα τραπέζι του γεωπολιτικού ελέγχου της.

Ο αγώνας ενάντια το φράγμα του Ιλίσου είναι και δικός μας αγώνας, γιατί η Μεσόγειος θα σβήσει τις φλόγες του πολέμου και του θρησκευτικού μίσους παρά μόνο μέσα από την αλληλεγγύη και συνεργασία των λαών, μέσα από την ακύρωση των επεκτατικών γεωπολιτικών και πολεμικών σχεδίων των αφεντικών.

■ Για την ποινή φυλάκισης του συντάκτη της αναρχικής εφημερίδας Meydan στην Τουρκία

Ο Ανώτατος Εισαγγελέας στην Κωνσταντινούπολη είχε διατάξει έρευνα για την εφημερίδα μας σε σχέση με τα άρθρα «Η απαρχή και το τέλος του κράτους οφείλεται στον φόβο», «Απαγορευμένα μέχρι νεωτέρας» και «Ανοικοδομώντας τη ζωή», που δημοσιεύθηκαν στο τριακοστό τεύχος τον Δεκέμβριο του 2015. Το εν λόγω τεύχος έφερε τη θεματική «Απαγορεύοντας τα πάντα». Η μήνυση

που επήλθε μετά τη σχετική έρευνα οδήγησε σε δίκη που διήρκεσε ένα χρόνο και έληξε στις 22/12/2016 με καταδικαστική ετυμηγορία.

Το δικαστήριο έκρινε ένοχο τον αρχισυντάκτη της εφημερίδας μας, Hüseyin Civan, στην κατηγορία της «κατασκευής προπαγάνδας για τις μεθοδεύσεις τρομοκρατικής οργάνωσης που συνιστούν σε εκφοβισμό, βία και απειλές, δια μέσου της

νομιμοποίησης, της επιδοκμασίας ή της ενθάρρυνσης ως προς τη χρήση αυτών των μεθόδων» και εξέδωσε ποινή ενός έτους και τριών μηνών.

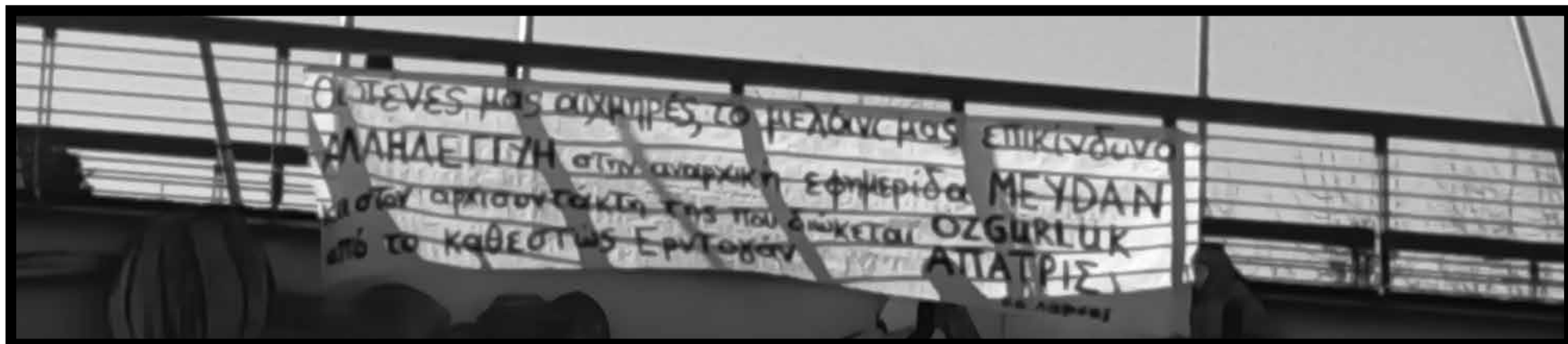
Όπως τονίσαμε και στα άρθρα που αποτέλεσαν αφορμή για την αστυνομική έρευνα «το κράτος δεν θα μπορέσει ποτέ να εγκλωβίσει το πάθος για την ελευθερία και τα ελεύθερα πιστεύω των ανθρώπων».

Ως αναρχική εφημερίδα γνωρίζουμε πως

η ελεύθερη ζωή που επιθυμούμε μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσα από αγώνες και δεν θα σταματήσουμε να γράφουμε για τα πιστεύω μας και να διαδίδουμε τα κείμενά μας. Θα συνεχίσουμε να αντιστεκόμαστε, να δρούμε και να γράφουμε ενάντια στην καταστολή, τις έρευνες, τις συλλήψεις και τις φυλακίσεις.

■ Εφημερίδα Meydan

(από provo.gr - μετάφραση: Black Cat)

■ Ολική Άρνηση Στράτευσης

Όταν οι πατριωτικές δυνάμεις βγάζουν συνεννόηση

Στα τέλη Νοεμβρίου, ξαναήρθε στην επικαιρότητα η επαναφορά της υποχρεωτικής στράτευσης στα 18. Αρχικά, το θέμα άνοιξε ο Κυριάκος Μητσοτάκης σε διαδικτυακή συζήτησή του με τον μαϊντανό-αυτοχαρακτηριζόμενο ως φιλόσοφο Στέλιο Ράμφο. Σε μετέπειτα συνάντηση του Μητσοτάκη με τον υπουργό άμυνας Πάνο Καμμένο, ο δεύτερος τον ρώτησε: «Εγώ θα έστελνα στη Βουλή μία τέτοια πρόταση, θα έχω τη στήριξή σας;».

Εν τέλει, διαψεύστηκαν οι όποιοι ισχυρισμοί Καμμένου και ειπώθηκε ότι δεν τίθεται θέμα ψήφισης τέτοιου νόμου από τη συγκυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ και των ΑΝΕΛ (όπως βέβαια ισχυρίζονταν και για την πλειοψηφία των νομοσχεδίων που πέρασαν τα τελευταία χρόνια).

Αλλά η ιστορία δεν σταματάει εδώ...

Σε μετέπειτα δήλωσή του, ο Καμμένος είπε ότι η στράτευση στα 18 θα είναι εθελοντική, αλλά θα δίνονται κίνητρα στους νέους για να την επιλέξουν:

«Να μπορούν οι νέοι να αποκτούν μια εμπειρία, π.χ. στα κομπιούτερ, έχουμε κάνει μια συμφωνία με τη Microsoft, μια εμπειρία με τη MOMA σε έργα ή σε χειρισμό βαρέων μηχανημάτων. Η επαγγελματική αυτή εμπειρία θα δίδεται σε συνεργασία με οργανισμούς εκπαίδευσης που θα βοηθήσουν τους στρατεύσιμους και θα τους προετοιμάσουν μελλοντικά για να ενταχθούν στην αγορά εργασίας».

Στην επίσημη αυτή παραδοχή της άμισθης εργασίας που προσφέρει ο στρατός στο ντόπιο κεφάλαιο, έρχεται να προστεθεί το ότι η δήλωση αυτή έγινε σε ημερίδα του συνδέσμου βιομηχάνων βορείου Ελλάδας με θέμα «Συμμετοχή των Ελληνικών Επιχειρήσεων στις Προμήθειες των Ενόπλων Δυνάμεων».

Δεν χρειάζεται να ειπωθούν πολλά παραπάνω όταν οι δικές τους δηλώσεις είναι τόσο αποκάλυπτες: δωρεάν εργασία από τη μία, χαρτζιλίκι από την άλλη, και έτσι οι βιομήχανοι, οι εφοπλιστές, οι επιχειρηματίες «που πονάν τον τόπο», το πολιτικό τους προσωπικό, οι στρατοκράτες, οι φασίστες βρίσκουν τον τρόπο να είναι όλοι ικανοποιημένοι.

Ταυτόχρονα η κούρσα -χωρίς σταματημό- της απόκτησης νέων οπλικών συστημάτων από Ελλάδα και Τουρκία συνεχίζεται με αφορμή τις νέες δηλώσεις του Ερντογάν, και μέσω αυτής βρίσκουν αγοραστές οι βιομηχανίες όπλων των Η.Π.Α., της Γαλλίας, της Γερμανίας κ.α. Την ίδια στιγμή οι συνθήκες ζωής των εκμεταλλευόμενων και στις δύο χώρες γίνονται όλο και χειρότερες, με την οικονομική, κοινωνική, πολιτική υποδούλωση να βαθαίνει.

Η ίδια η ζωή μας το κάνει ξεκάθαρο: Έχουμε πολλά να χωρίσουμε και πολλούς λόγους να πολεμήσουμε τον εχθρό μέσα στην ίδια μας τη χώρα, δεν έχουμε τίποτα να χωρίσουμε και κανέναν λόγο να εκπαιδευτούμε για να πολεμήσουμε άλλους καταπιεσμένους

στο όνομα του κράτους και του κεφαλαίου.

Ανάμεσα στις επιλογές αγώνα που έχουμε μπροστά μας στον αγώνα ενάντια στα κράτη, τα σύνορα, τους πολέμους και τους εθνικούς στρατούς, η επιλογή της ολικής άρνησης στράτευσης που έχουν πάρει δεκάδες αγωνιζόμενοι τις τελευταίες δεκαετίες παρά τις συνεχείς διώξεις, έχει τη δική της βαρύτητα:

Ολική Άρνηση Στράτευσης

Αρνούμαστε να υπηρετήσουμε στον ελληνικό στρατό και σε κάθε ένοπλο μηχανισμό του κράτους και του κεφαλαίου. Θέλουμε να μοιραστούμε με την αγωνιζόμενη κοινότητα της τάξης μας τους λόγους που μας οδήγησαν σε αυτή την επιλογή, αλλά και το γιατί την εντάσσουμε μέσα στο συνολικό απελευθερωτικό πρόταγμα για το οποίο παλεύουμε ως εκμεταλλεμένοι που αγωνίζονται ενάντια στην εκμετάλλευση, ως αναρχικοί. Πολεμάμε αρκετά χρόνια τώρα ενάντια στις αιτίες που προκαλούν τους πολέμους, ενάντια στα κράτη και το κεφάλαιο, συνειδητά στρατευμένοι στην Υπόθεση της χειραφέτησης των καταπιεσμένων και εκμεταλλευόμενων αυτού του κόσμου, και το πρόβλημα μας με τον στρατό δεν εκκινεί από μία αφηρημένη πασιφιστική διάθεση.

Έχουμε βαθιά πίστη στη δυνατότητα των ανθρώπων να ζήσουν χωρίς πολέμους, να ζήσουν ειρηνικά αναμεταξύ τους και σε αρμονία με τον φυσικό κόσμο, αλλά κάτι τέτοιο δεν γίνεται να συμβεί κάτω από την κρατική και καπιταλιστική κυριαρχία. Κάτι τέτοιο δε γίνεται να συμβεί όσο οι από τα κάτω αυτού του κόσμου, άνθρωποι κάθε χρώματος, κάθε φυλής, κάθε φύλου δεν αντιληφθούν την κοινή μοίρα που τους επιφυλάσσουν οι δυνάστες τους, και δεν ενωθούν για να καταργήσουν κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης, για να πάρουν στα χέρια τους τον έλεγχο των ζωών τους, βασιζόμενοι πάνω στις αξίες της αλληλεγγύης, της ελευθερίας, της κοινοκτημοσύνης.

Ειρήνη όπως λέμε πόλεμος, πόλεμος όπως λέμε απόλυτη βαρβαρότητα

Βόρεια Αφρική, Ουκρανία και Μέση Ανατολή. Παλιότερα παγκόσμιοι πόλεμοι, Ιράκ, Γιουγκοσλαβία, Αφγανιστάν, Βιετνάμ, Κορέα, Β. Ιρλανδία. Ναπάλμ στον Γράμμο, θάλαμοι αερίων στο Άουσβιτς, «ήπιες» επεμβάσεις με πραξικοπήματα στη Λατινική Αμερική, στην αφρικανική ήπειρο και σε όλο τον κόσμο. Το κεφάλαιο επεκτείνεται, κατακτά, δολοφονεί μαζικά και λεηλατεί τη φύση έχοντας ως εκτελεστικό βραχίονα τον στρατό και τα σώματα ασφαλείας, που στις περισσότερες περιπτώσεις ακούν στο όνομα NATO (σε λίγο καιρό πιθανώς και ευρωστρατός).

Για να σταματήσει όμως αυτός ο τεράστιος κύκλος αίματος και για να γίνει το όνειρο ζωή, δεν αρκεί η εναντίωση στους πολέμους μεταξύ των κρατών. Ο πόλεμος άλλωστε δεν είναι παρά μια πιο επικερδής

εκδοχή και νοητή συνέχεια της καπιταλιστικής ειρήνης. Τα διαμελισμένα ανθρώπινα σώματα, τα καμένα παιδικά κορμιά, οι κατεστραμμένες πόλεις από τις βόμβες υψηλής τεχνολογίας, κάθε φρικαλεότητα που γίνεται στο όνομα θεών και εθνών -εξυπηρετώντας κατ' ουσία μονάχα το κέρδος και την επιρροή των όποιων κεφαλαιοκρατών- αποτελούν εικόνες ενός παρελθόντος και ενός μέλλοντος άμεσα δικού μας, και μάλιστα όχι και τόσο μακρινού. Αλλά είναι και το παρόν μας, επαναλαμβανόμενο, ολοένα και πιο βίαιο, που υπενθυμίζει το ποια είναι η αντίληψη των κυρίαρχων για την αξία που έχει η ζωή μας για αυτούς.

Με τον ίδιο τρόπο που περιμένουν από εμάς να πεθάνουμε σε ένα χαράκωμα όταν αποφασίσουν έναν πόλεμο, περιμένουν από εμάς να μπορούμε να πεθάνουμε, σήμερα και εδώ, σε ένα περιβόητο εργατικό ατύχημα.

Με τον ίδιο τρόπο που έχουν την απαίτηση να κρυώσουμε στο «μέτωπο», έχουν την απαίτηση να κρυώνουμε, σήμερα και εδώ, επειδή μας κόβουν το ρεύμα.

Με τον ίδιο τρόπο που θα μας ζητήσουν να θυσιάσουμε για το έθνος σε μία σύρραξη με κάποιο γειτονικό κράτος, μας ζητούν να θυσιάσουμε τη ζωή μας, σήμερα και εδώ, για να συνεχίσουν να πλουτίζουν τα αφεντικά μας.

Με τον ίδιο τρόπο που θα μας επιβάλλουν να πυροβολήσουμε τον στρατιώτη από την απέναντι πλευρά, μας επιβάλλουν, σήμερα και εδώ, να σταθούμε απέναντι σε άλλους ανθρώπους της δικιάς μας κοινότητας, μετανάστες, απεργούς, στιγματισμένους ως «ψυχικά άρρωστους», ομοφυλόφιλους, αγωνιζόμενους.

Με τον ίδιο τρόπο που μας αναγκάζουν να χύσουμε το αίμα μας για τη σημαία τους, με τον ίδιο τρόπο, σήμερα και εδώ, μας αναγκάζουν να χύσουμε τον ιδρώτα μας για την τσέπη τους.

Με το ίδιο θράσος που μας ζητάν να χάσουμε τη σκατοδουλειά που έχουμε (όσοι έχουμε...), για να καταταγούμε και να υπηρετήσουμε το χρέος στη «μητέρα πατρίδα», με το ίδιο θράσος, σήμερα και εδώ, μας κόβουν τον μισθό για να αποπληρωθεί το χρέος της «μητέρας πατρίδας».

Με τον ίδιο τρόπο που θεωρούν δεδομένο ότι θα υπακούμε τυφλά στις εντολές τους όσο υπηρετούμε στον στρατό, προβάλλουν σα μόνη λύση το να υπακούμε στους νόμους που φτιάχτηκαν για να συντηρούν την κυριαρχία τους. Και για όσους σκεφτούν να την αμφισβητήσουν ή δεν είναι χρήσιμοι για την αναπαραγωγή της επιφυλάσσουν τον αφανισμό τους

μέσω των διώξεων, τη χρηματική τους αποστράγγιση και τον εγκλεισμό τους σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Την πείνα και τον φόβο που προκαλεί ένας πόλεμος, υπάρχουν, σήμερα και εδώ, δίπλα μας, ανάμεσά μας, αρκετοί που τα βιώνουμε και σε κατάσταση ειρήνης.

Είναι η περιβόητη ειρήνη που ευαγγελίζεται η κυριαρχία, είναι η ειρήνη του κεφαλαίου, ένας πόλεμος χαμηλής έντασης που συνεπάγεται την αδιάκοπη επίθεση εναντίον των καταπιεσμένων, την αδιάκοπη υποτίμηση των ζώων μας. Αυτή είναι η πραγματικότητα που βιώνουμε από γενιά σε γενιά, αυτή είναι η πραγματικότητα ενάντια στην οποία παλεύουμε, ενάντια στην οποία ο καθένας και η καθεμία αξίζει και πρέπει να παλέψει.

«Μα σήμερα δεν έχουμε πόλεμο, δε θα σε διατάζουν να σκοτώσεις κανένα, γιατί δεν πας στον στρατό;»

Ο στρατός δεν έχει σα μοναδική λειτουργία να πολεμήσει και να δολοφονήσει μαζικά τους «βάρβαρους» των Βαλκανίων, όπως μας σύστησαν στα σχολεία μας τους γείτονες πληθυσμούς. Η λειτουργία του στρατού ακόμη και σε περιόδους «ειρήνης» είναι συνάμα κατασταλτική και κερδοφόρα για λογαριασμό των κυρίαρχων.

Είναι ο ελληνικός στρατός ένας από τους καλύτερους πελάτες της βιομηχανίας όπλων και εξοπλιστικών συστημάτων για να «κρατάμε τα σύνορα ασφαλή», την ίδια ώρα που υπάρχει κόσμος που δεν μπορεί να καλύψει τις βασικές του ανάγκες;

Ο ελληνικός στρατός που ονομάζουν χαριτολογώντας «μεγάλο σχολείο», δεν είναι αυτός που δηλητηριάζει τα μυαλά των νέων ανθρώπων που γλίστρωσαν από τα νύχια της εξουσιαστικής και ταξικής εκπαίδευσης και τα γαλουχεί μέσα σε πλαίσια αυστηρής πειθαρχίας, ιεραρχίας, ρατσισμού, ιστορικών ψευδών, πατριαρχίας;

Ο ελληνικός στρατός δεν είναι ο μηχανισμός που έχει στο ενεργητικό του δεκάδες σφαγές αγωνιζόμενων, απεργών, επαναστατών στο νότιο άκρο της βαλκανικής χερσονήσου; Ποιος μπορεί να επιβάλει τη λήθη για τις απεργίες που κατεστάλησαν με τίμημα αίμα εργατών, για τη Θεσσαλονίκη του 1936, για τη βαρβαρότητα πριν, κατά τη διάρκεια και μετά το τέλος του εμφυλίου, για τα βασανιστήρια επί χούντας και τη σφαγή της 17ης Νοέμβρη του 1973;

Ο ελληνικός στρατός δεν είναι υπεύθυνος για τον θάνατο εκατοντάδων ανθρώπων στην προσπάθειά τους να περάσουν τα σύνορα του «δυτικού κόσμου», για να γλιτώσουν από τους πολέμους και την εξαθλίωση, που η ίδια του η ύπαρξη δημιουργεί, και μετέπειτα για το στοίβαγμα όσων τα καταφέρουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης;

Ο ελληνικός στρατός δεν εγκατέστησε για τα συμφέροντα τρίτων τη στρατιωτική χούντα του 1967; Για τα συμφέροντα των ιδίων δεν έχει αποστείλει δυνάμεις στην Κορέα και στο Αφγανιστάν και διατηρεί σε διάφορα σημεία της χώρας κρυφές και φανερές βάσεις του ΝΑΤΟ, για να ανεφοδιάζονται τα αεροπλάνα που σπέρνουν τον θάνατο στις 4 γωνιές του κόσμου;

Ή μήπως είναι ευθύνη άλλου οι μαζικές δολοφονίες, οι βιασμοί, οι κατεστραμμένες πόλεις για έλληνες και τούρκους των πολέμων του 1897 και του 1922;

Πιο πρόσφατα, ο στρατός δεν χρησιμοποιείται σαν απεργοσπαστικός μηχανισμός σε απεργίες οδοκαθαριστών κ.α., αλλά και σαν πάροχος φτηνών εργατικών χεριών (πρόσφατα με την επαναφορά της ΜΟΜΑ) και φορέας απλήρωτης εργασίας (για τους αντιρρησίες συνείδησης και τους πτυχιούχους);

Τα ονόματα των αυτοκτονημένων του ελληνικού στρατού μετράνε στους καταλόγους του ακήρυχτου πολέμου που έχουμε προαναφέρει;

Στο διάολο λοιπόν ο ελληνικός στρατός και οι αλύτρωτοι εθνικοί πόθοι, δημιουργήματα του ντόπιου κεφαλαίου, μαζί με τους στρατούς και τους πόθους των κρατών όλου του κόσμου, δημιουργήματα της κάθε αστικής τάξης.

**Θάνατος στον θάνατο,
από αγάπη για τη ζωή**

Ως αναρχικοί, με τον αγώνα μας στοχεύουμε στην καταστροφή κράτους και καπιταλισμού, και έτσι δεν θα μπορούσαμε παρά να εχθρευόμαστε και τον στρατό, έναν από τους κύριους μηχανισμούς εδραίωσης, συντήρησης και αναπαραγωγής τους. Τώρα λοιπόν που μας καλούν να υπηρετήσουμε αυτό τον μηχανισμό αποφασίσαμε να πάρουμε μια επιλογή που έχουν πάρει και άλλοι σύντροφοι πριν από εμάς, αυτή της ολικής άρνησης στράτευσης.

Αναγνωρίζουμε τους εαυτούς μας ως κομμάτι της αγωνιζόμενης κοινότητας της εκμεταλλεζόμενης και καταπιεζόμενης τάξης, που -όπως και οι κυρίαρχοι- δεν έχει συγκεκριμένη καταγωγή και μιλάει όλες τις γλώσσες του κόσμου. Μετράμε σαν δικούς μας νεκρούς όλους τους καταπιεσμένους που ρίχτηκαν στην πρώτη γραμμή των μαχών υπό την απειλή του θανάτου, όλους τους εκμεταλλεζόμενους που πεθαίνουν σε όλο τον κόσμο από τις άθλιες συνθήκες ζωής που προσφέρει η παγκόσμια κυριαρχία κι ακόμη περισσότερο αυτούς που δολοφονήθηκαν αγωνιζόμενοι στις μάχες του κοινωνικού και ταξικού πολέμου. Δικιά μας ιστορία είναι η παγκόσμια ιστορία των εξεγέρσεων και των επαναστάσεων που ύψωσαν μαύρες και κόκκινες σημαίες, δικός μας ύμνος είναι η Διεθνής. Για αυτούς τους νεκρούς, για αυτή την ιστορία, αλλά κυρίως για αυτούς και αυτές που ζωντανοί και ζωντανές σήμερα, δεν αντέχουν να ζουν μέσα στην εξαθλίωση,

στην ανελευθερία, στην καταπίεση και σηκώνουν το ανάστημά τους απέναντι σε έθνη και αυτοκρατορίες, αξίζει και πρέπει να πολεμήσουμε. Και ξέρουμε καλά πως αυτό τον πόλεμο δεν θα τον νικήσουμε κλαψουρίζοντας στα αφεντικά και στα κράτη για να μας χαλαρώσουν τις αλυσίδες, και παρακαλώντας να αποπλιστούν η αστυνομία και ο στρατός, αλλά θα τον νικήσουμε με τον μόνο τρόπο που αυτό είναι εφικτό: Με το όπλο στο χέρι, με ένοπλες κοινότητες σε κάθε γωνιά του πλανήτη που θα επιβάλλουν την κάλυψη των δικών μας αναγκών απέναντι στα συμφέροντα των εχθρών μας, που θα επιβάλλουν την ελευθερία μας να ζήσουμε μοιραζόμενοι τον κοινωνικό πλούτο απέναντι στην ελευθερία των αφεντικών να μας εκμεταλλεύονται.

Σήμερα, που η παραίτηση, η καρτερικότητα (αλήθεια, για ποιον και για τι;), η ανάθεση, η γκρίνια τρώνε τις σάρκες μας, εμείς λέμε ότι οφείλουμε να στησουμε σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε γειτονιά, σε κάθε σχολή και σχολείο, αντιθεσμικές και αντιεραρχικές οργανώσεις, αναρχικές συλλογικότητες, εργατικά, μαθητικά και φοιτητικά σχήματα, ομάδες άμεσης δράσης, που θα συνθέσουν από κοινού ένα σχέδιο χειραφέτησης, ένα σχέδιο κατάργησης της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης και θα επιταχύνουν την πλημμυρίδα που ακολουθεί την άμπωτη, που θα κάνουν την εξέγερση που έρχεται νικηφόρα επανάσταση.

**Αλληλεγγύη με τους αναρχικούς και επαναστάτες
αιχμαλώτους και με τους ολικούς αρνητές στρά-
τευσης σε όλη τη γη!**

**Αγώνας για έναν κόσμο χωρίς εκμετάλλευση
και καταπίεση, χωρίς στρατούς, σύνορα, πολέμους!**

Αγώνας για την αναρχία

**Τσιλιανίδης Μπάμπης
Δημοσιεύει Δημήτρης**

■ Παρέμβαση στο σπίτι της εισαγγελέως των φυλακών Κορυδαλλού, Σταματίνας Περιμένη

Σήμερα, 14 Δεκέμβρη, η Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές πραγματοποίησε παρέμβαση έξω από το σπίτι της εισαγγελέως των φυλακών Κορυδαλλού, Σταματίνας Περιμένη, στην Καλλιθέα. Η παρέμβαση περιλάμβανε συγκέντρωση με πανό που έγραφε «ΑΔΕΙΕΣ ΤΩΡΑ ΣΕ ΚΟΥΦΟΝΤΙΝΑ ΚΑΙ ΓΟΥΡΝΑ», φωνάχτηκαν και γράφτηκαν συνθήματα και πετάχτηκαν τρικάκια. Αυτή ήταν μία πρώτη απάντηση στην άρνηση χορήγησης αδειών στους πολιτικούς κρατούμενους καθώς και στην επιδίωξη της διεύθυνσης των φυλακών να φιμώσουν τον Δ. Κουφοντίνα με τη συνεργασία των πανεπιστημιακών αρχών της Νομικής Σχολής και των υπουργείων Δικαιοσύνης και Δημόσιας τάξης. Αποδεικνύοντας περίτρανα τον φόβο τους ως προς την επικινδυνότητα του επαναστάτη Κουφοντίνα για την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων, όχι μόνο όσον αφορά τη δράση που αυτός είχε αλλά και τον λόγο του σήμερα.

ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΜΟΝΟΙ

Δημιουργία μετώπου εντός και εκτός των τειχών για την χορήγηση αδειών στους πολιτικούς κρατούμενους

Οι άδειες είναι μια κατάκτηση των κρατούμενων ως αποτέλεσμα πολύχρονων αγώνων. Υπό αυτό το πρίσμα, δεν είναι ούτε προνόμιο ούτε κάποια ανθρωπιστική παραχώρηση από την πλευρά του κράτους.

Για κάθε κρατούμενο η άδεια αντιπροσωπεύει ανάσες «ελευθερίας».

Το κράτος, όμως, αποβλέπει στο να εκμεταλλευτεί αυτή τη συνθήκη. Αφενός χρησιμοποιώντας την σαν βαλβίδα απο-

συμπίεσης της οργής που συσσωρεύεται στις φυλακές και αφετέρου μετατρέποντας αυτήν την κατάκτηση σε εκβιασμό για πειθαρχημένες συμπεριφορές, κρατώντας συγχρόνως σε μια διαρκή ομηρία το σύνολο των κρατούμενων.

Σχετικά με τους πολιτικούς κρατούμενους, το ζήτημα των αδειών για μια σειρά συντρόφων έχει ήδη ανοίξει, ενώ αρκετοί άλλοι σε σύντομο χρονικό διάστημα θα πληρούν τις προϋποθέσεις για διεκδίκηση άδειας.

Ειδική περίπτωση αποτελεί ο επαναστάτης Δημήτρης Κουφοντίνας, που βρίσκεται στη φυλακή πάνω από 14 χρόνια, και εδώ και χρόνια πληροί τις απαραίτητες προϋποθέσεις. Στο πρόσωπό του όμως, έχουν φανεί ξεκάθαρα μια σειρά επιδιώξεων του κράτους, αφενός για πολιτικούς λόγους που έχουν να κάνουν με τη δράση του στην οργάνωση 17N, τη στάση που κράτησε κατά τη σύλληψή του αλλά και σε όλη την διάρκεια της φυλάκισής του έως σήμερα. Ταυτόχρονα, το κράτος τη χρησιμοποιεί για να παραδειγματίσει το σύνολο των πολιτικών κρατούμενων, καθώς και τις νέες γενιές αγωνιστών που δρουν ή σκέφτονται να δράσουν έξω από τα όρια της αστικής νομιμότητας.

Οι προθέσεις αυτές φάνηκαν στο σκεπτικό που συνόδευε την απόρριψη της προτελευταίας αίτησής του για άδεια, όπου ανάμεσα στα άλλα αναφέρεται ότι παραμένει αμετανόητος ως προς την επιλογή του ένοπλου αγώνα, γράφει πολιτικά κείμενα που αποδεικνύουν το αμετανόητο φρόνημά του κλπ. Το ίδιο συνέβη και πριν λίγες μέρες, που για άλλη μια φορά το συμβούλιο της φυλακής, πιστό στις άνωθεν εντολές που λαμβάνει από το υπουργείο δικαιοσύνης και την αντιτρομοκρατική, απέρριψε εκ νέου την αίτηση που είχε υποβάλει για την χορήγηση άδειας που δικαιούται. Το ίδιο συνέβη και με την αίτηση του συντρόφου Κώστα Γουρνά, για τον οποίο η εισαγγελέας των φυλακών Κορυδαλλού στην αιτιολόγησή της για την αρνητική της ψήφο ανέφερε χαρακτηριστικά «μα εσείς είστε αμετανόητος».

Η εισαγγελέας της φυλακής, Σταματίνα Περιμένη, λειτουργώντας ως νέα στρατοδίκης της μετεμφυλιακής περιόδου, ζητάει αποκήρυξη του ένοπλου αγώνα, αυτολογοκρισία των πολιτικών κρατούμενων, να σκύψουν το κεφάλι, επιβεβαιώνοντας για άλλη μια φορά ότι το κράτος ζητάει δηλώσεις μετανοίας έστω και έμμεσα. Άμεσα δεν θα επιδώσει, θεσμικά τουλάχιστον, τέτοιες

δηλώσεις για διάφορους λόγους· υπάρχουν ιστορικοί λόγοι, για τους οποίους οι δηλώσεις μετανοίας είναι φορτισμένες αρνητικά για μεγάλα κομμάτια της κοινωνίας, αφού έχουν ταυτιστεί με μια περίοδο (1946-1974) εξοριών, βασανιστηρίων, εκτελέσεων.

Παρόλα αυτά το κράτος θέλει να εξασφαλίσει την πολιτική σιωπή των πολιτικών κρατούμενων, την αυτοαπομόνωσή τους καθώς και τη διάσπασή τους υπό μια λογική του «διαίρει και βασίλευε», με στόχο τον πολιτικό παροπλισμό τους.

Η διεκδίκηση της άδειας του Δ. Κουφοντίνα πρέπει να λειτουργήσει σήμερα ως αιχμή του συνολικότερου αγώνα για τις άδειες, από τη μία γιατί στο πρόσωπό του συμπυκνώνονται όλες οι κρατικές επιδιώξεις, αλλά και επειδή αποτελεί μια εμβληματική μορφή για το σύνολο του ανταγωνιστικού κινήματος.

Σε ό,τι αφορά τους πολιτικούς κρατούμενους και το ζήτημα των αδειών, σαφέστατα είναι συνέχεια του ειδικού καθεστώτος εξαίρεσης, το οποίο τίθεται σε ισχύ γι' αυτούς από την πρώτη μέρα της σύλληψής τους. Τρομονόμοι, ειδικές συνθήκες διεξαγωγής των δικών, ειδικές συνθήκες κράτησης κλπ.

Το επόμενο διάστημα, το ζήτημα των αδειών πρέπει να αποτελέσει πεδίο σύγκρουσης με το κράτος. Πολύ πιθανόν, μάλιστα, είναι να το συνοδεύσει με μια σειρά «επιλογών». Δηλαδή, να συνδέσει το θέμα της χορήγησης των αδειών με περιοριστικούς όρους π.χ. «βραχιολάκι», απαγόρευση συμμετοχής σε πολιτικές δραστηριότητες, κατ' οίκον περιορισμό, απαγόρευση εισόδου σε πανεπιστημιακά ιδρύματα ή και ολόκληρες περιοχές (π.χ. Εξάρχεια) κλπ. Ζητήματα που έχουμε δει στο παρελθόν σε προσωρινές αποφυλακίσεις και πολύ δε περισσότερο έχουν εφαρμοστεί σε μια σειρά άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

Από πολιτική θέση είμαστε ενάντια στους περιοριστικούς όρους. Ωστόσο, αντιλαμβανόμαστε ότι η μη αποδοχή των πιθανών περιοριστικών όρων ισοδυναμεί με την άρνηση χορήγησης της άδειας. Σε κάθε περίπτωση η αλληλεγγύη μας είναι δεδομένη, γιατί αντιλαμβανόμαστε τους πολιτικούς κρατούμενους σαν κομμάτι του συνολικότερου αγώνα για την επανάσταση.

Με βάση τα παραπάνω, και παρόλο που κάθε άδεια εμπεριέχει την ατομική διεκδίκηση, αυτός ο αγώνας οφείλει και πρέπει να έχει ενιαίο πολιτικό πλαίσιο και κοινή αγωνιστική στάση τόσο εντός όσο και εκτός των τειχών, καθώς εντάσσεται στον αγώνα ενάντια στο καθεστώς εξαίρεσης, θέτοντας συγχρόνως το πρόταγμα «Κανένα καθεστώς εξαίρεσης - Άδειες σε όλους τους κρατούμενους με την συμπλήρωση του 1/5 της ποινής τους, χωρίς προϋποθέσεις και περιοριστικούς όρους».

Κάθε απόρριψη άδειας, ανεξάρτητα του σκεπτικού που τη συνοδεύει, πρέπει να αποτελέσει πεδίο σύγκρουσης με το κράτος τόσο από την πλευρά των πολιτικών

κρατούμενων όσο και από το σύνολο του ανταγωνιστικού κινήματος.

Συγχρόνως, το ζήτημα των αδειών, δηλαδή μια μερική συνθήκη, πρέπει να συνδέεται με τους γενικότερους στόχους του κινήματος αλληλεγγύης που συμπυκνώνονται στο «Λευτεριά στους πολιτικούς κρατούμενους» και «Αγώνας μέχρι το γκρέμισμα και της τελευταίας φυλακής».

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΚΑΘΕΣΤΩΣ ΕΞΑΙΡΕΣΗΣ

ΑΔΕΙΕΣ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΙΚΟΥΣ ΟΡΟΥΣ

■/ Συνέλευση Αλληλεγγύης για τους πολιτικούς κρατούμενους, τους φυλακισμένους και διωκόμενους αγωνιστές

Σημείωση της εφημερίδας Απατρис

Υπενθυμίζεται ότι η προγραμματισμένη εκδήλωση για το θέμα των αδειών του Δ. Κουφοντίνα στη Νομική ακυρώθηκε με λοκ-άουτ που κήρυξε η διοίκηση της σχολής, προκειμένου να μην γίνει η εκδήλωση. Από το πρωί της 14/12 η σχολή ήταν κλειδωμένη υπό το καθεστώς του λοκ-άουτ, με διμοιρίες των ΜΑΤ να την έχουν περικυκλώσει και να απαγορεύουν την πρόσβαση, ενώ μέλη πολιτικών συλλογικοτήτων που κατάφεραν να σπάσουν συμβολικά τον αποκλεισμό και να μπουν στο κτήριο – αφού η εκδήλωση είχε ήδη ακυρωθεί – αποχώρησαν λίγη ώρα αργότερα με πορεία.

Αν και η ανακοίνωση της σχολής ήταν η εξής: «Το Μέγαρο Θεωρητικών Επιστημών θα παραμείνει κλειστό την Τετάρτη 14 Δεκεμβρίου 2016 λόγω τεχνικών προβλημάτων. Ως εκ τούτου όλα τα μαθήματα που γίνονται στο ως άνω κτήριο θα αναβληθούν και θα αναπληρωθούν σύμφωνα με νεότερη ανακοίνωση», οι λόγοι ήταν εμφανώς πολιτικοί και είχαν να κάνουν με την πολιτική επιλογή της διοίκησης της Νομικής να φιμώσει έναν πολιτικό κρατούμενο. Πιο συγκεκριμένα, η διοίκηση της Φυλακής Κορυδαλλού ενημέρωσε τον Δημήτρη Κουφοντίνα, ότι έλαβε εμπιστευτικό έγγραφο από τη Νομική Σχολή του πανεπιστημίου της Αθήνας, η οποία ζητά να απαγορευτεί στον Δ. Κουφοντίνα να παρέμβει στην εκδήλωση αλληλεγγύης που οργανώνεται αύριο σε αμφιθέατρο της Σχολής, ενώ το ίδιο εμπιστευτικό έγγραφο έχει σταλεί και στην Εισαγγελία του Αρείου Πάγου.

Στη συνέχεια, η διοίκηση της φυλακής σπεύδει να ικανοποιήσει αυτό το προκλητικό αίτημα, μεταφέροντας στον Δ. Κουφοντίνα προφορική απαγόρευση και αρνούμενη να του κοινοποιήσει το έγγραφο της Νομικής, με το πρόσχημα ότι είναι εμπιστευτικό, ενώ του ξεκαθάρισαν ότι σε περίπτωση που εν τέλει μιλήσει στην εκδήλωση θα στερηθεί το δικαίωμα αδειών για άλλα δύο χρόνια.

■ Αντιεξουσιαστική ομάδα γυναικών: Ανακοίνωση από το 1976

Δεν έχει σημασία εάν συμφωνούμε ή διαφωνούμε με το κείμενο που ακολουθεί, καθότι αυτό έχει να αναδείξει την δική του ιστορική αλήθεια που μπορεί να υπάρχει αυτόνομη, πλεον, μεσ' στο χρόνο.

Η συλλογικοποίηση της γυναίκας στην -φερόμενη ως- μεταπολιτευτική Ελλάδα. Η αναγνώριση του ρόλου της μέσα στο πολιτικό γίγνεσθαι. Η ολιστικού τύπου πολιτική θεώρηση. Όλα τα παραπάνω πλάθουν μια ομάδα με πολιτικό περιεχόμενο, όχι ομφαλοσκοπικό αλλά καθ' όλα πολιτικό. Όχι αντιδραστικό, αλλά ριζοσπαστικό.

Το δεύτερο φεμινιστικό κύμα που μάλλον ακόμη ξεβράζεται στην μικρή και δυτικότροπη μας χώρα φαίνεται να αντιπαλεύει την δεκαετία του '70 με την στρουκτουραλιστική του έκφανση.

Τα παραπάνω μόνο έως θετικά θα μπορούσαμε να τα απολογίσουμε.

Ερχόμενοι στο τώρα, υπάρχει το ερώτημα: Σε ποια φάση βρίσκεται το γυναικείο ζήτημα τον 21^ο αιώνα; Ποια φάση θα έπρεπε να βρίσκεται και σε ποια μπορεί να βρίσκεται τώρα, στους καθ ολοκληρίαν ταραγμένους καιρούς της «κρίσης»; Το ακόλουθο κείμενο, του 1976, μπορεί να δώσει κάποιες πρώτες απαντήσεις για το 2017.

■/ Α.Ρ.

Το κείμενο παρουσιάζεται με την μορφή που έφερε και στην πρωτότυπη έκδοσή του. Αυτό αφορά τη διαμόρφωση, τα γραμματικά στοιχεία και φυσικά τον -μη- τονισμό:

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ήταν, είναι και θα είναι υποθεση του κεφαλαίου. Ο πόλεμος είναι ένα από τα κυρία συστα-

τικά της επιβίωσης του καπιταλισμού. Το μέλλον των καπιταλιστικών χωρών εξαρτάται από την επεκταση του κεφαλαίου, και τον ανταγωνισμό ανάμεσα σ' αυτές τις χώρες.

ΟΙ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΙ ΥΠΟΒΟΛΗΣ (οικογενεια, σχολείο πανεπιστήμιο, εκκλησία) και οι μηχανισμοί καταστολής (στράτος, αστυνομία), σε συνάρτηση μεταξύ τους σκοπο έχουν τη διαμορφωση μιας κοινωνικής συνειδησης που καταληγει να γίνει συγκεκριμένα πολιτική, αναλογα με τις ανάγκες του συστήματος που επικρατεί.

Η ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΙΑ είναι μια από τις ιδεολογικές εκφράσεις του καπιταλισμού. Η διαπαιδαγγωγή και των δυο φύλων έχει σαν αποτέλεσμα το να μας εμφυσησουν πατριωτική συνειδηση. Η συνεχής καλλιέργεια αυτής της συνειδησης μας κάνει να έχουμε εσωτερικευσει σε τετοιο βαθμο τις ιδέες της «ελευθερης πατρίδας», του «εθνικού κινδύνου» και τις «εθνικής ανεξαρτησίας», ώστε να μην αμφισβητούνται. Η κοινοβουλευτική αριστερά και οι μαρξιστικές εξωκοινοβουλευτικές οργανώσεις και παραταξεις καλλιεργουν τον πατριωτικό σωβινισμό.

ΕΜΕΙΣ ΣΑΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΡΙΕΣ δεν δεχομαστε πατρίδες και συννορα, γιατί δε δεχομαστε τη διethνοποίηση του κεφαλαίου, την προστασία του αλλά ούτε καν και την υπαρξη του. Η απειλή του πολέμου θα παψει μονον με την καταστροφή του κεφαλαίου και του φορέα του το κράτος.

ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΚΡΑΤΙΚΟΥΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΥΣ (τοσο του δυτικού όσο και του ανατολικού καπιταλισμού), οι γυναίκες και οι άνδρες από ελευθερά και δημιουργικά υποκειμενα γινονται αντικειμενα ψυχολογικής και οικονομικής εκμεταλευσης. Το

κράτος δημιουργει με την στρατευση των γυναικών την πλαστή οικονα της εξίσωσης των δυο φύλων μέσα από την κοινή τους καταπίεση στο μηχανισμό του στρατού και την τελική τους εξόντωση από τον υποβελήμενο στη συνειδηση τους, αλλά ουσιαστικά ανυπαρκτο, εχθρο. Ο διαχωρισμός των ατομών σε δυο αντιμετώπια εχθρικά στρατοπέδα είναι πλαστός επειδή δεν επειδή δεν εξυπηρετεί παρα μονον τα συμφέροντα του κεφαλαίου.

ΓΙΑ ΜΣ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ δεν είναι η αναμετρηση του προλεταριάτου με την αστική τάξη, ουτε και η αντικατασταση της μιας εξουσίας από μιαν άλλη, αλλά είναι η καταλυση καθε εξουσίας και ιεραρχίας.

ΘΕΛΟΥΜΕ ΟΤΙ Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ θα ερθει από την κοινωνική απελευθέρωση και όχι μέσα από μια υποτιθέμενη εξέγερση εναντίον στους άντρες. Μονο όταν οι γυναίκες και οι άντρες αρνηθούν τους ρόλους τους και ανατρεψουν τον καπιταλισμο μπορούν και τα δυο φύλα να ζήσουν απελευθερωμένα.

**ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ
ΚΑΤΩ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ
ΚΑΤΩ ΚΑΘΕ ΜΟΡΦΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ
ΚΑΙ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ
ΚΑΤΩ ΟΙ ΡΟΛΟΙ ΠΟΥ ΜΑΣ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ
ΑΣ ΑΠΑΙΤΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΥΠΑΡΕΧ ΜΑΣ
ΣΑΝ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΑ ΑΤΟΜΑ**

■/ **ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΟΜΑΔΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ**

■ Όταν το ελληνικό κράτος κήρυττε πόλεμο ...στα ονόματα

Δεν είναι λίγες οι φορές που το ελληνικό κράτος έχει αποδειχθεί εφευρετικό όσον αφορά στους τρόπους εκείνους που επιβάλλει για να ενισχύσει την εθνική πατριωτική συναίσθηση των οικητόρων του.

Μία από αυτές τις υπέροχες στιγμές του ήταν η απόφασή του το 1909¹ να συσταθεί επιτροπή για να μελετήσει τα τοπωνύμια της χώρας, δηλαδή με άλλα λόγια, να αντικαταστήσει τα παλαιά ονόματα των κοινοτήτων με νέα, σαφώς πιο ελληνικά, ως συμπλήρωμα της απελευθέρωσης και στα πλαίσια της «εξάλειψης παντός ίχνους των πρότερων εθνικών δυσπραγιών». Διότι όπως επεξηγεί η ελληνική κυβέρνηση στην αιτιολογική της έκθεση προς τον τότε βασιλέα (Γεώργιο Α'), η επιτροπή έχει ως έργο την εκβολή των ξενόφωνων τοπωνυμίων τα οποία «μολύνουσι και ασχημίζουν την όψιν της ωραίας ημών πατρίδος και παρέχουσι αφορμήν για δυσμενή εθνολογικά συμπερασμάτα, τα οποία οι αντίπαλοι λαοί μεταχειρίζονται εναντίον ημών» (και άλλα τέτοια εμετικά). Συνεχίζοντας με μερικά ακόμη επιχειρήματα προσθέτει ότι τα βάρβαρα ονόματα έχουν επιβλαβή μορφωτική επήρεια στους κατοίκους και παρέχουν ψευδή υπόνοια της εθνικής σύστασης του πληθυσμού που επιπλέον μαρτυρούν ξενική καταγωγή.

Το ελληνικό κράτος επέβαλε φυσικά μια σειρά από διοικητικές μεταβολές μέσω βασιλικών διαταγμάτων σύμφωνα με τις οποίες τα μέχρι πρότερος «αλλόγλωσσα και κακόφωνα» τοπωνύμια αντικαταστάθηκαν με κοινά, ασήμαντα, νέα και ελληνικά. Έτσι, τα τοπωνύμια κατακρεουργήθηκαν

και μαζί με αυτά όλη η παράδοση, τα χαρακτηριστικά και οι πτυχές ενός τόπου διαγράφηκαν με μιας για χάρη της εθνικής συνειδησης.

Ενδεικτικά, μερικά τυχαία παραδείγματα από τοπωνύμια κοινοτήτων και οικισμών που μεταβλήθηκαν σε διάφορες χρονικές περιόδους. Οι μεταβολές αφορούσαν κυρίως σε ονομασίες που είχαν ολόκληρα ονόματα ή έστω καταλήξεις που παρέπεμπαν σε οτιδήποτε «ξενικό» (τούρκικο, σλάβικο, αρβανίτικο κτλ)². Η επιλογή των νέων ονομασιών δεν είναι ξεκάθαρο με ποια κριτήρια επιλέχθηκαν ή πιο σωστά ποιες μέθοδοι χρησιμοποιήθηκαν προκειμένου να προβούν στην επιλογή αυτών.

Ευτυχώς, βέβαια ακόμη και σήμερα, υπάρχουν πολλοί ρομαντικοί οι οποίοι χρησιμοποιούν τις παρελθοντικές ονομασίες με σκοπό την αναβίωση της πραγματικής (και όχι αλλοιωμένης) ιστορίας του εκάστοτε τόπου.

■/ **Sempre Viva**

[1] Βασιλικό διάταγμα της 31ης Μαρτίου 1909, βλ. Μιχαήλ Χουλιαράκης, Γεωγραφική, Διοικητική και Πληθυσμιακή Εξέλιξη της Ελλάδος, 1821 – 1971, σελ. 207.

[2] Για τα ΦΕΚ των μετονομασιών αναλυτικά βλ. ΚΕΔΚΕ, Λεξικό Διοικητικών Μεταβολών των Δήμων και των Κοινοτήτων (1912 – 2001).

ΠΑΛΑΙΑ ΟΝΟΜΑΣΙΑ	ΝΕΑ ΟΝΟΜΑΣΙΑ	ΝΟΜΟΣ	ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ
Κριεκούκι	Ερυθραί	Βοιωτίας	1928
Κριεκούκι	Πελόπιο	Ηλείας	1928
Κριεκούκι	Καστράκι	Αιτωλοακαρνανίας	1928
Καρλάτ	Μηλιά	Πέλλης	1926
Καρλή-Κιόϊ	Χιονοχώρι	Σερρών	1928
Καρλίκοβα	Μικρόπολη	Δράμας	1927
Ζύρνοβο	Κάτω Νευροκόπι	Δράμας	1927
Δερμιτζιλέρ	Σιδεράς	Κοζάνης	1927
Γκρίμπιανη	Αρετή	Ιωαννίνων	1955
Γκριτζάλης	Αγκαθιά	Θεσσαλονίκης	1926
Γλαντζιά	Σταυροκλήσι	Αρκαδίας	1927
Γκιουρετζίκ	Γρανίτης	Δράμας	1927
Γκλίκοβο	Σαραντάπορο	Λαρίσης	1927
Γκιόλ-Ομπαση	Πικρολίμνη	Θεσσαλονίκης	1926
Γκοτσιπασσάν	Νέα Λεύκη	Λαρίσης	1927
Γκολιάδες	Γυμνότοπος	Πρεβέζης	1927
Γκορτζόγλι	Αλώνια	Μεσσηνίας	1927
Βαρτολώμ	Βαρβολωμιαίος	Φλώρινας	1926
Αολανάρ	Λεοντάρι	Τρικάλων	1928
Λαζάρ Μπούνα	Σιτόχωρο	Λαρίσης	1957
Λέλοβο	Άγιος Αντώνιος	Θεσσαλονίκης	1927
Λεντεκάδα	Ροδιά	Μεσσηνίας	1956
Λιασκοβέτσι	Λεπτοκαριά	Ιωαννίνων	1927
Λιάσκοβο	Μεσοχώρι 'Υπατης	Φθιώτιδας	1927
Λιάσκοβο	Πετρωτό	Τρικάλων	1928
Λιαρικόβη	Αρναία	Χαλκιδικής	1928
Πόρτα Παζάρ	Πύλη	Τρικάλων	1928
Τσέρονοβο	Κλειδί	Φλώρινας	1926
Τσερβάρι	Ελαφότοπος	Ιωαννίνων	1928
Στρέζοβα	Δάφνη	Αχαΐας	1928
Ομούρ-Βέη	Καστανοχώρι	Σερρών	1922

Ελλάδα και Γερμανικός Αντιφασισμός: Το παράδειγμα του τάγματος 999

Πολλές φορές στην ιστορία (όχι μόνο στην ελληνική) οι γερμανοί στρατιώτες, κατά τη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, έχουν παρουσιαστεί σαν ένα ομοιογενές σύνολο πιστών οπαδών του Χίτλερ, αποφασισμένων να δώσουν ακόμα και τη ζωή τους, ενώ επίσης χαρακτηρίζονται από ξεσπάσματα τυφλής βίας και σαδισμού. Αυτές οι περιγραφές έχουν ποικίλες αιτίες, όπως είναι είτε η προπαγάνδα των ενονομαζόμενων «συμμάχων», είτε των κομμουνιστικών οργανώσεων, ενώ άλλες φορές οφείλονται και σε μαρτυρίες απλών ανθρώπων που είδαν με τα μάτια τους να διαπράττονται σφαγές σαν αντίποινα σε διάφορες περιοχές σε όλη την Ευρώπη από τον γερμανικό στρατό.

Σαν αποτέλεσμα έχουμε ένα μέρος γερμανών που αντιστάθηκαν μέσα στον ίδιο τον στρατό να παραμένει στην αφάνεια. Άνθρωποι, οι οποίοι αρνούμενοι να υπηρέτησουν τους ταξικούς τους εχθρούς, αντιτάχθηκαν και το πλήρωσαν με την ίδια τους τη ζωή. Συνολικά από το 1939 έως και το 1945 δικάστηκαν και εκτελέστηκαν με συνοπτικές διαδικασίες περισσότεροι από 20.000 γερμανοί στρατιώτες με τους περισσότερους να καταδικάζονται για το αδίκημα της λιποταξίας, χωρίς αναγκαστικά οι δίκες να σταματάνε με τη λήξη του πολέμου στις 8 Μαΐου του 1945. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν οι ναύτες Μπρούνο Ντέρφερ και Ράινερ Μπεκ, οι οποίοι είχαν προσχωρήσει στην ολλανδική Αντίσταση μετά την απελευθέρωση της Ολλανδίας. Φυλακισμένοι σε ένα στρατόπεδο αιχμαλώτων κοντά στο Άμστερνταμ, καταδικάστηκαν από ένα στρατοδικείο που έστησαν Ναζί αξιωματικοί. Οι αξιωματικοί, που ήταν αφοπλισμένοι, ζήτησαν και έλαβαν καραμπίνες από τους Καναδούς φρουρούς τους για να εκτελέσουν την απόφαση στις 13 Μαΐου 1945.

Στην Ελλάδα πραγματοποιήθηκαν κάποιες από τους πιο σημαντικούς αντιφασιστικούς και αντιμιλιταριστικούς αγώνες στην ιστορία του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου, με πρωταγωνιστές κυρίως γερμανούς στρατιώτες των ταγμάτων 999. Οι στρατιωτικές αυτές μονάδες, γνωστές ως πειθαρχικά τάγματα 999, αποτελούνταν από ποινικούς και πολιτικούς κρατούμενους στους οποίους είχαν επιβάλλει αναγκαστική θητεία κάτω από τις πιο αντίζοες συνθήκες, και έπαιρναν μέρος στις πιο αδιέξοδες επιχειρήσεις.

«Η ιστορία αυτών των μονάδων στην

Ελλάδα, ξεκινάει από την άνοιξη του 1943, όπου αρχίζουν και σταθμεύουν σε διάφορες περιοχές όπως στα νησιά του Ανατ. Αιγαίου, την Πελοπόννησο, τη Θεσσαλία και για κάποιο διάστημα τα νησιά του Ιονίου. Χρησιμοποιούνταν για τη φύλαξη των ακτών και τοποθετούνταν ανάμεσα σε κανονικές μονάδες του στρατού και των SS. Παρόλο που οι αξιωματικοί και υπαξιωματικοί που υπηρετούσαν στα 999 ήταν κυρίως φανατικοί Ναζί, η στρατιωτική ηγεσία δεν είχε εμπιστοσύνη στις μονάδες αυτές και δεν τις χρησιμοποιούσε σε δύσκολες επιχειρήσεις. Τις αντιμετώπιζε σαν «τροφή για τα κανόνια» και στην Ελλάδα τις χρησιμοποιούσε για τη φύλαξη ήδη εκκαθαρισμένων περιοχών. Αυτό, όμως, επέτρεπε την επαφή με τον ντόπιο πληθυσμό και την αυτομόληση στρατιωτών με τον οπλισμό τους στον ΕΛΑΣ.

»Στην Πελοπόννησο, η Βέρμαχτ τοποθέτησε τα τάγματα 999 στο εκτεθειμένο στην ελονοσία βορειοδυτικό τμήμα της χερσονήσου, γύρω από την πόλη της Αμαλιάδας. Ήδη τον Ιούλιο του 1943 στρατιώτες από τις μονάδες αυτές είχαν συνδεθεί με ιταλικές μονάδες και σχεδίαζαν να αυτομολήσουν ομαδικά στον ΕΛΑΣ. Το σχέδιο είχε προδοθεί και ο επικεφαλής κομμουνιστής Φραντς Τσέρνυ, που ανέλαβε την αποκλειστική ευθύνη για την απόπειρα, εκτελέστηκε στην Άνω Μανωλάδα. Οι στρατιώτες των ταγμάτων 999 στην περιοχή της Αμαλιάδας συνέχισαν να έχουν επαφή με το ΕΑΜ/ΕΛΑΣ μέσω μιας παράνομης ομάδας με ηγέτες τον Βερολινέζο κομμουνιστή Βέρνερ Ίλμερ και τον πρώην αθλητή Φραντς Σάιντερ από το Μόναχο. Η ομάδα έδρευε στο 40ο Τάγμα Φρουράς Οχυρών Πεζικού 999 στην Αμαλιάδα, αλλά επηρέαζε και άλλα τάγματα.

»Η ελληνική Αντίσταση, ενημερωμένη για τη φύση των γερμανικών μονάδων, ανέγραφε στους τοίχους της Αμαλιάδας συνθήματα που απευθύνονταν στους Γερμανούς κομμουνιστές στρατιώτες, οι οποίοι, κατά τη μαρτυρία του Κουρτ Νέτμπαλ, αντιλαμβάνονταν το περιεχόμενό τους παρόλο που ήταν γραμμένα στα ελληνικά. Στα ταβερνάκια της περιοχής γινόταν η ανταλλαγή των πληροφοριών: «Από μας οι αντάρτες έπαιρναν κάθε πληροφορία που επιθυμούσαν, δύναμη των μονάδων, είδος του οπλισμού, ονόματα των αξιωματικών, σχέδια ενεργειών καθώς και ονόματα Ελλήνων που είχαν κοινωνικές επαφές με τους αξιωματικούς, για να προλάβουμε

έγκαιρα τους καταδότες».

»Χάρη σε αυτές τις πληροφορίες, τον Ιούλιο του 1943 διέφυγαν τη σύλληψη οι άνδρες του χωριού Γεράκι, στη διάρκεια μιας επιχείρησης τιμωρίας της Βέρμαχτ. Το ΕΑΜ, με τη σειρά του, αναλάμβανε την εκτόπιση προκηρύξεων που συνέτασσαν οι Γερμανοί αντιφασίστες, οι οποίες ρίχνονταν στις γερμανικές μονάδες. Όταν η δραστηριότητα του Ίλμερ κινδύνευε να γίνει αντιληπτή απ' τους αξιωματικούς του, αυτός διέφυγε με δύο συνεργάτες του. Τον Φεβρουάριο του 1944 αυτομόλησε στον ΕΛΑΣ, απ' όπου συντόνιζε την προπαγάνδα που απευθυνόταν στις γερμανικές μονάδες. Η τοπική διοίκηση της Βέρμαχτ δεν είχε ψευδαισθήσεις για τη μαχητική αξία των μονάδων αυτών και σε έκθεσή της, τον Μάιο του 1944, τις θεωρούσε έτοιμες να αυτομολήσουν.

»Στις αρχές του 1944 οι Γερμανοί αντιφασίστες εφοδίασαν τον ΕΛΑΣ Πελοποννήσου με δύο ασυρμάτους υπερβραχέων κυμάτων από τα γερμανικά αποθέματα και εκπαιδευσαν στη χρήση τους νεαρούς ελασίτες. Με τις συσκευές αυτές επικοινωνούσαν κατευθείαν οι αντιφασιστικοί πυρήνες στις διαβιβάσεις των Γερμανών με τους συντρόφους τους στον ΕΛΑΣ. Οι τελευταίοι, την άνοιξη του 1944, συνέταξαν μια προκήρυξη που κυκλοφόρησε στις τάξεις των Πειθαρχικών ταγμάτων και καλούσε τους άνδρες τους να αυτομολήσουν στον ΕΛΑΣ. Το επόμενο διάστημα αυξήθηκε πραγματικά ο αριθμός των Γερμανών που αυτομόλησαν κατά μονάς ή σε μικρές ομάδες. Ακόμη και στην 117η Ορεινή Μεραρχία, μια επίλεκτη μονάδα, είχαν σημειωθεί αυτομολήσεις. Τα σχέδια, όμως, για μια γενικευμένη εξέγερση των μονάδων αυτών ματαιώθηκαν όταν οι έξι επικεφαλής της συνωμοσίας καταδόθηκαν από συστρατιώτες τους και εκτελέστηκαν στις 6 Ιουνίου 1944, στην κοίτη ενός χειμάρρου 500 μέτρα δυτικά από τη σιδηροδρομική γέφυρα της Αμαλιάδας. Ανάμεσα στους εκτελεσθέντες ήταν και ο Χέρμαν Μπόντε, πρώην κομμουνιστής δημοτικός σύμβουλος στο Μπραουνσβαϊχ, ο οποίος απολάμβανε μεγάλης εκτίμησης από τους συστρατιώτες του. Άλλοι Γερμανοί αντιφασίστες καταδόθηκαν από Έλληνες συνεργάτες των κατακτητών. Θύμα τους έπεσε ο καταγόμενος από τη Δρέσδη κομμουνιστής Χάιντς Στάιερ, που υπηρετούσε ως τηλεφωνητής στην Κομαντατούρ στα Λεχαινά, και εκτελέστηκε στις 12 Ιουλίου 1944, στο χωριό Άγιος

Ιωάννης.

»Όσοι πρόλαβαν να διαφύγουν στον ΕΛΑΣ, στις 20 Ιουλίου 1944 στο χωριό Τρόπαια σχημάτισαν περί τον Ίλμερ, τον Σύνδεσμο Γερμανών Αντιφασιστών Πελοποννήσου (Verband deutscher Antifaschisten auf dem Pelopones). Σε αυτόν ανήκαν περίπου 60 μέλη, ορισμένα από τα οποία παρέμεναν ακόμη στις μονάδες τους. Λίγες μέρες μετά την ίδρυση του συνδέσμου, ο Ίλμερ, φέροντας ελληνικά χαρτιά ταυτότητας, έπεσε πάνω σε γερμανική περίπολο, πυροβολήθηκε, συνελήφθη, δικάστηκε και καταδικάστηκε τρεις σε θάνατο και εκτελέστηκε. Η σορός του τάφηκε από τους Γερμανούς στο νεκροταφείο της Αμαλιάδας. Την επομένη τουφεκίστηκε, ύστερα από κατάδοση, ο Άντον Μπέργκχουμπερ, ενώ 120 στρατιώτες στάλθηκαν σε φυλακές και στρατόπεδα συγκέντρωσης στη Γερμανία».*

Δυστυχώς, αντιφασιστικές και αντιμιλιταριστές πράξεις των γερμανών κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου απουσιάζουν από την ταξική και διεθνιστική μνήμη. Οι μόνοι οι οποίοι συντονισμένα προσπάθησαν να προβάλουν τέτοιες ενέργειες ήταν κυρίως γερμανοί, οι οποίοι με αυτόν τον τρόπο προσπάθησαν να σπάσουν τη γενίκευση που έλεγε ότι ο Γερμανός ήταν και αυτομάτως φασίστας, και να δείξουν και ένα κομμάτι της Γερμανίας που αντιστάθηκε ενεργά ενάντια στον πόλεμο. Εξ ου και η εμφάνιση -μετά τον πόλεμο- μαρτυριών και ιστοριών ανθρώπων που εκτελέστηκαν από το καθεστώς, όπως οι περιπτώσεις του «Λευκού Ρόδου», της επιχείρησης Βαλκυρίας κ.α.

Κλείνοντας, η ανυπακοή και η αντίσταση απέναντι στον ολοκληρωτισμό και την καταπίεση, από όποιον και αν επιβάλλονται, είναι που οδηγούν τον άνθρωπο στην ατομική και κοινωνική χειραφέτηση. Η ανάδειξη, από την άλλη, τέτοιων πράξεων είναι που μας κρατάει προσανατολισμένους σε αυτόν τον στόχο.

**Το σημείο που έχει επισημανθεί και αποτελεί κύρια πηγή, με μερικές τροποποιήσεις συντακτικές, είναι από το βιβλίο «Γερμανοί αντιφασίστες στις τάξεις του ΕΛΑΣ» του Erik Eberhard. Εκτενή αποσπάσματά του, μεταφρασμένα στα ελληνικά, μπορούν να βρεθούν στο βιβλίο «Αντιφασισμός πέρα από σύνορα» των εκδόσεων «Δαίμων του Τυπογραφείου».*

✍ Τάσος

■ Κυριακή λειψή γιορτή (μια ανταπόκριση από το antifa league στη Ραφήνα)

Η Πρωτοβουλία αλληλεγγύης στις/στους πρόσφυγες και μετανάστες/ριες της Ραφήνας, από τον Ιούλιο, σε εβδομαδιαία βάση προσπαθεί πολιτικά να σταθεί στο πλευρό των ημι-έγκλειστων προσφύγων του στρατοπέδου συγκέντρωσης της Ραφήνας. Από την πρώτη στιγμή, ήταν ξεκάθαρη η θέση και επιθυμία μας να σπάσει η απομόνωση και η συνθήκη της ζωής-στρατοπέδου που κράτος, κυβέρνηση, ΜΚΟ και τοπικά συμφέροντα έχουν δυστυχώς πλέον εδραιώσει σε όλη την επικράτεια, στοιβάζοντας τους κατατρεγμένους από τους πολέμους του κεφαλαίου σε στρατόπεδα.

Έτσι, σταθερή επιδίωξη μας για την επαφή με τους πρόσφυγες ήταν και είναι το να γίνονται συναντήσεις, συνεντεύξεις, δραστηριότητες και εκδηλώσεις **έξω** από τα συρματοπλέγματα και μακριά από τα παρεμβατικά βλέμματα στρατού, αστυνομίας, ΔΟΜ, κρατικοδίαιτων διαχειριστών, ΜΚΟ, υπουργείων, Δήμων και Περιφέρειας. Μόνο με αυτό τον τρόπο πιστεύουμε ότι επιτυγχάνεται η ορατότητα των μεταναστριών, η ακηδεμόνευτη ουσιαστική σχέση, γνωριμία και επαφή με τους ανθρώπους αυτούς. Μόνο έτσι σπάει στην πράξη η σιωπή και ο ρατσισμός που υποβόσκει στις γειτονιές μας, όταν ντόπιοι και μετανάστες συνυπάρχουν σε κοινές δραστηριότητες στον δημόσιο χώρο.

Σ' αυτό το πλαίσιο, η Πρωτοβουλία αποδέχτηκε με χαρά την πρόταση για στήριξη και συνδιοργάνωση αγωνιστικής του αυτοοργανωμένου, αντιεμπνευματικού και αντιφασιστικού πρωταθλήματος ποδοσφαίρου antifa league στην περιοχή της Ραφήνας. Μιας ακόμα μέρας αλληλεγγύης στους πρόσφυγες (με φαγητό, μουσικές και παιχνίδι), όπου θα μπορούσαμε να βρεθούμε στην πλατεία, στους δρόμους και στο πάρκο της Ραφήνας, ελεύθερα, δίνοντας ακόμη ένα μήνυμα ενάντια στα στρατόπεδα, τη γκετοποίηση, τον ρατσισμό καθώς και ενάντια στον πόλεμο, τα σύνορα, τη δυστυχία που σκορπά η καπιταλιστική μηχανή, αλλά και ενάντια σε όσους εκμεταλλεύονται αυτή τη συνθήκη ώστε να κερδίζουν από κονδύλια, ελέγχοντας τις ζωές ανθρώπων που έχουν ανάγκη.

Προφανώς, όπως αναφέρθηκε παραπάνω, κάποιοι δεν θέλουν τους πρόσφυγες να αποφασίζουν μόνοι τους για τις ζωές και την καθημερινότητά τους. Γι' αυτό και θα κάνουν τα πάντα για να καναλιζάρουν την κάθε κίνησή τους, με χειραγώγηση και πλάγιους εκβιασμούς. Η διαχείριση του στρατοπέδου, η δανέζικη ΜΚΟ (danish refugee union), οι

καρabanάδες και οι μπάτσοι, όταν μέλη της πρωτοβουλίας βρέθηκαν στην πύλη του στρατοπέδου 3 μέρες πριν το antifa league για να μοιράσουν κειμενάκι πρόσκλησης (σε φαρσί, αραβικά και αγγλικά) χέρι-με-χέρι στις μετανάστριες, έπαιρναν απ' τα χέρια των προσφύγων τα κείμενα, ελέγχοντας τι γράφουν και παροτρύνοντάς τους να μη δώσουν σημασία γιατί «δε θα μπορούν να έρθουν λόγω μιας χριστουγεννιάτικης γιορτής εντός του στρατοπέδου»!

Ο κόσμος του κράτους λοιπόν, της θεσμικής διαμεσολάβησης και διαχείρισης, των επιδοτήσεων και του ελέγχου, στη συγκεκριμένη περίπτωση μέσω του Δήμου Ζωγράφου (που έχει παραχωρήσει τις παλιές κατασκηνώσεις για τη δημιουργία του στρατοπέδου συγκέντρωσης προσφύγων) και του συλλόγου Κρητών Ζωγράφου, δρομολόγησε μια «γιορτή» την ίδια μέρα, με στόλισμα δέντρου, φαγητό, χορευτικά και άλλες δραστηριότητες **μέσα** στο στρατόπεδο. Μια γιορτή που δεν είχε ανακοινωθεί πουθενά παρά μόνο στην «Αυγή» μία μέρα πριν! Και γιατί να ανακοινωθεί, εφόσον δεν έχει σκοπό να καλέσει τους πολίτες ούτε του Ζωγράφου, ούτε της Ραφήνας σ' ένα στρατόπεδο...; Ήταν άλλη μια κλειστή εκδήλωση που αφορούσε τους πρόσφυγες και τους επιστάτες τους. Άλλη μια επικοινωνιακή φιάτσα για την προβολή Δημάρχων (Καφατσάκης), πάγια τακτική του ΣΥΡΙΖΑ. Άλλη μια προσπάθεια να μονιμοποιηθεί και να νομιμοποιηθεί κοινωνικά πως οι πρόσφυγες πρέπει να ζούνε σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Εκεί είναι το (προσωρινό;) σπίτι τους, στην αγκαλιά κράτους, ΜΚΟ, ΕΕ και «φιλόανθρωπων» μεγαλοαστών. Εκεί πρέπει να μένουν, να τρώνε, να κοιμούνται, να διασκεδάζουν(;) και κυρίως να είναι ήσυχες, υπάκουοι, ικανοποιημένες και ευγνώμονες. Να μην συνυπάρχουν με τους γείτονές τους μήπως προκληθούν αντιδράσεις. Και βέβαια μακριά απ' οτιδήποτε συνδέεται με την πολιτική διάσταση του ζητήματος. **Μάντρωμα και σιωπή είναι η λύση τους για το προσφυγικό.** Το αποτέλεσμα λοιπόν ήταν την Κυριακή να μην βγουν οι πρόσφυγες της Ραφήνας από το στρατόπεδο, εκτός μερικών εξαιρέσεων.

Φυσικά οι αντιδράσεις έχουν όνομα, πρόσωπο και μπροστάρηδες. Οι φασίστες (της ΧΑ συγκεκριμένα) έκαναν την εμφάνισή τους ένα βράδυ πριν την Κυριακή και το antifa league, που πέταξαν τρικάκια μίσους στην περιοχή, ενώ έγραψαν και απειλητικά μηνύματα στο πάρκο («θα παίξουμε μπάλα με τα κεφάλια σας...»). Οι απειλές έμει-

ναν παρόλα αυτά στους τοίχους. Τα εμετικά τους τρικάκια υμνούσαν μειοψηφικές ρατσιστικές κινήσεις τύπου Ωραιόκαστρο, καλώντας τους καλούς χριστιανούς πατριώτες να κρατήσουν καθαρά τα ελληνικά σχολεία διώχνοντας τα προσφυγόπουλα από την εκπαίδευση. Έτσι, ενώ το κράτος προσπαθεί να τους κάνει το χατίρι, συντηρώντας στρατόπεδα συγκέντρωσης εκτός αστικού ιστού, μακριά από τους ντόπιους, με απογευματινά μαθήματα για τα παιδάκια ή μαθήματα εντός των στρατοπέδων, αυτοί συνεχίζουν να διαδίδουν το μισανθρωπικό τους όραμα στις γειτονιές. Δεν κατάφεραν και πολλά όμως.

Την Κυριακή 11/12 παρά το κλίμα που καλλιέργησαν το στρατόπεδο και λοιποί καλοθελητές, πραγματοποιήθηκε στη Ραφήνα ένα σημαντικό γεγονός. Περίπου 150 άτομα του αντιφασιστικού κινήματος και της ουσιαστικής αλληλεγγύης στους/στις μετανάστες/τριες συγκεντρώθηκαν στην κεντρική πλατεία, διαδήλωσαν στο δρόμο μέχρι το πάρκο, που γέμισε με κόσμο, μουσικές, ποδοσφαιρικούς αγώνες μέχρι τη δύση του ήλιου, δίνοντας μια διαφορετική νότα στην κανονικότητα της πόλης. Νεολαίοι της περιοχής συμμετείχαν στο antifa league και θετική ήταν η ανταπόκριση από τους επισκέπτες του πάρκου. Μικροί-μεγάλοι, γυναίκες-άντρες, μετανάστες-ντόπιες όλοι μαζί σπάσαμε τους διαχωρισμούς σε μια μέρα αυτοοργάνωσης, δείχνοντας ότι υπάρχει κι άλλος τρόπος να ζεις από τον καθορισμένο και κυρίαρχο. Όλοι/ες φεύγοντας εξέφρασαν την επιθυμία να ξαναβρεθούμε στη Ραφήνα μαζί με τους πρόσφυγες και χωρίς «εμπόδια», φράχτες, ΜΚΟ και ένστολους ανάμεσά μας.

Την Κυριακή 11/12 βγήκε στην επιφάνεια για ακόμα μια φορά η σύγκρουση δύο διαφορετικών κόσμων. Από τη μία, ο κόσμος του ελέγχου, της απομόνωσης, της υποκριτικής ευαισθησίας, της συστημικής ομαλότητας, ο εύθραυστος και κοντόφθαλμος κόσμος του στρατοπέδου, και από την άλλη ο κόσμος της αλληλεγγύης, της ισότητας, της ελευθερίας, του αλληλοσεβασμού και του αγώνα για μια καλύτερη ζωή για όλους/ες βασισμένη στις δικές μας δυνάμεις και επιθυμίες. Ένας δρόμος δύσκολος αλλά αναγκαίος. Συνεχίζουμε...

■/ Πρωτοβουλία αλληλεγγύης
στις/στους πρόσφυγες και μετανάστες/ριες
της Ραφήνας

Off-Side: Αθλητικός Σύλλογος Βαγγελίτσα Κουσιάντζα

Πρίν λίγο καιρό η οικογένεια των αυτο-οργανωμένων ομάδων ανά την περιφέρεια απέκτησε ένα νέο μέλος. Τον Α.Σ. Βαγγελίτσα Κουσιάντζα, στην Καρδίτσα. Στην παρουσίαση τους, τα μέλη του εγχειρήματος τόνισαν ότι η λογική τους είναι μακριά από χορηγούς και παράγοντες, με τη γενική συνέλευση να αποτελεί το μοναδικό όργανο λειτουργίας και λήψης αποφάσεων. Στη συνέλευση θα μπορεί να συμμετέχει ο καθένας και η καθεμιά, αρκεί να μην είναι μπάτσος ή φασίστας, να σέβεται συντρόφους, συμπαίκτες και αντιπάλους και να προάγει τις πολιτικές αξίες της ομάδας οι οποίες στηρίζονται στο μη κερδοσκοπικό και αντιεμπορικό χαρακτήρα, στην αυτοδιαχείριση των μελών της αλλά και στην ισότητα και στην ιδεολογία του αντιφασισμού και του αντιρατσισμού.

Ποιά ήταν η Βαγγελίτσα Κουσιάντζα;

Η Βαγγελίτσα Κουσιάντζα γενήθηκε το 1918 στον Παλαμά Καρδίτσας. Δασκάλα στο επάγγελμα κατά την περίοδο της κατοχής. Ήταν μαχήτρια του επαναστατικού λαϊκού κινήματος. Μετά την Βάρκιζα συλλαμβάνεται και βασανίζεται άγρια με καυτό λάδι και βραστά αυγά στις μασχάλες από τους αρχιβασανιστές των κρατητηρίων Καρδίτσας. Η υγεία της κλονίζεται τόσο που στην φυλακή υφίσταται καρδιακή προσβολή. Τελικά δραπετεύει το 1946 και αμέσως περνά στο βουνό στις τάξεις του Δημοκρατικού Στρατού. Πολεμά ως το 1947 όπου συλλαμβάνεται εκ νέου στην Νιάλα Καρπενησίου κατά την διάρκεια ελιγμού. Νέος κύκλος βασανιστηρίων ξεκινά. Τελικά, χωρίς να της πάρουν κουβέντα την μεταφέρουν στην Λαμία όπου δικάζεται μαζί με ακόμα 6 αγωνιστές. Η ετυμηγορία είναι φυσικά εις θάνατο. Στις 9 Μαΐου του 1947, η Βαγγελιώ μεταφέρεται με τους συναγωνιστές της στο νεκροταφείο της Σηριώτισσας για την εκτέλεση. Μαζί με τους συντρόφους της χορεύει μπροστά στο απόσπασμα το «Έχε γεια καμήνε κόσμε». Το εκτελεστικό απόσπασμα του 106ου Τάγματος Πεζικού αρνείται να εκτελέσει τους καταδικασμένους. Την θέση τους παίρνουν χωροφύλακες-«μαυροσκούφηδες» και «ΜΑΥδες» τρομοκράτες, του μεταβαρκιζιανού παρακράτους. Η Βαγγελιώ τελευταία, χτυπημένη στην καρδιά πέφτει στα γόνατα, ζητωκραυγάζει ακόμα για την ζωή, τον λαό και την κοινωνική επανάσταση.

«Αλίμονο στο καθεστώς, που προσπαθεί να κρατηθεί στην εξουσία, σκοτώνοντας Έλληνες πατριώτες. Ας είναι το αίμα μας το τελευταίο

που χύνεται. Ο λαός δε θα μας ξεχάσει».

Στο βιβλίο του Τάκη Ψημμένου «Αντάρτες στ' Άγραφα, 1946-1950, αναμνήσεις ενός αντάρτη», εκδ. Σύγχρονη Εποχή, υπάρχει ολόκληρο το τελευταίο συγκινητικό γράμμα της Βαγγελίτσας πριν την εκτέλεσή της:

«Θάλαμος μελλοθανάτων 8/5/47 Λαμία,

Αγαπημένη μου Σωτηρία

Σ' αφήνω γεια μια για πάντα. Είμεθα μια μεγάλη παρέα. Με τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις βρεθήκαμε στην Νιάλα στ' Άγραφα. Η απότομη πρωτοφανής χιονοθύελλα μας εδυσκόλεψε. Εγώ επί 24 ώρες έμεινα αναισθητός και αν έζησα μέχρι εδώ τη ζωή μου τη χρωστώ στο Βασ. Φυσιλή από τη Σέκλιζα ο οποίος για το χατήρι μου κατεδικάσθη σε ισόβια δεσμά χωρίς όμως και για να ζήσω.

Ύστερα από πολλά ενώ καθήμεθα μέσα σε σκηνές μας παρέλαβε στρατός. Από το ψύχος είχα πρηστεί. Μας πήγαν στ' Άγραφα ενόλω είμεθα 30 και γω, 31. Μας κράτησαν τρεις ημέρες για ενέσεις. Από κει στο Μοναστηράκι. Το τι δοκιμάσαμε εκεί δε λέγεται. Μας χτύπησαν και μου κόψαν τα μαλλιά μου ολίγα πάντως.

Στο Καρπενήσι εκεί ήταν τα πολλά. Με πήγαν σε μπουντρούμι σκοτεινό και χωροφύλακες μαυροσκούφηδες με χτύπησαν απάνθρωπα με σιδεριές και με κρανιές. Μου σπάσαν δυό πλευρά και ακόμα το σώμα μου είναι κατάμαυρο. Μας φέρανε εδώ. Τελική απομόνωση. Τους εξευτελισμούς και ηθικές καταπιέσεις όπου δοκιμάσαμε δε λέγονται. Στην 1 η Μαΐου μας κοινοποίησαν την απόφαση ότι στις 3 περνάμε από στρατοδικείο. Γράμμα δεν μπορούσαμε να στείλουμε διότι δεν έκανε όπως μας είπαν. Ήλθε ο πατέρας μου.

Παρακολούθησε δύο ημέρες και μετά πήγε στην Αθήνα. Δεν μ' άφησαν καθόλου να μιλήσω. Τώρα από προχθές 5 Μαΐου βγήκε απόφαση με θανατική ποινή. Μας σκηνοθέτησαν πολλά ίδια δε εμένα τόσα που δε λέγονται. Εν τέλει μας χαρακτήρισαν ως στρατολόγους ηθικούς αυτουργούς. Τι να γίνει Σωτηρία μου αφού έτσι είναι ο κόσμος.

Δεν έχω μπροστά μου παρά λίγα λεπτά ελπίζοντας ίσως από Αθήνα ο πατέρας μου να φανεί. Έπειτα πλέον φεύγω μια για πάντα χρυσή μου.

Εσύ να εργαστείς στο σχολείο και να δώσεις στη νεολαία να πιστέψει τι είναι εκείνο που εμείς πεθαίνουμε υπερήφανοι για την Ελλάδα και πηγαίνουμε ψηλά με τη συνειδησή μας καθαρή.

Ως ενθύμιο δωρίζω το καρρέ στη Βασιλικούλα σου αφού άλλο τι δεν έχω. Στη μάνα μου να κάνεις κουράγιο και να της δώσεις σε παρακαλώ τα υπόλοιπα πράγματα για ανάμνηση.

Δεν θέλω να με κλάψετε ούτε και να με πενθείτε. Η θυσία μας που γίνεται θα γίνει φάρος που θα φωτίσει όλο τον κόσμο για μια καλύτερη ζωή. Σ' όλο το δικό μας κόσμο σκόρπα τους ενθουσιώδεις χαιρετισμούς μας. Όπου πάμε και βρεθούμε θα συνεχίσουμε τη δουλειά μας ώστε ερχόμενοι κάποτε και σεις να απολαύσουμε όλοι μαζί τα αγαθά εκείνα που εδώ καθόλου δεν βρέθηκαν.

Σας αποχαιρετώ παντοτεινά

Γεια σας – γεια σας

Βαγγελίτσα

Υ.Γ. Έρχονται να μας πάρουν για το σφαγείο. Θάρρος και υπομονή. Μη μας ξεχάστε. Εύχομαι οι κόποι μας γρήγορα να αποβούν σε όφελος όλου του λαού.

Καλή καρδιά.

Αντίο- αντίο για πάντα».

■/ kafka

■ Ας σκεφτούμε κάτι πιο ρεαλιστικό

(ένα γραφείο, ελάχιστο φως, μια σιλουέτα κάθεται σε μια καρέκλα, δεν βλέπουμε πρόσωπο. μπαίνει φανερά προβληματισμένος ένας κουστουμαρισμένος, γράφοντας σε ένα μπλοκάκι)

- Δεν έχω σταθερό γραφικό χαρακτήρα.
Ίσως είμαι λίγο γραφικός βέβαια...
τι στραβομουτσονιάζεις;
εσύ δεν ξελιγώθηκες με
το γραφικό χωριό
τα γραφικά λιθόστρωτα,
τη γραφική πλατεία με τον πλάτανο;
αλλά όταν σουλατσάρει στο δωμάτιο η γραφική μου
μουσούδα
κατεβασμένα ρολά.
Πείνασα.

(βγαίνει, ξαναμπαίνει με ένα πιάτο φαΐ)

- Ήθες να πεις πως δεν είμαι σταθερός χαρακτήρας;

(σιωπή, τρώει λαίμαργα)

- Αχά! Αυτό είναι, έτσι;
γι' αυτό δεν έχεις βγάλει άχνα εδώ και δυο μέρες,
με θεωρείς ασταθή και ανισόρροπο.
Έχεις αναφέρει ότι χρήζω ψυχολογικής υποστήριξης
και πως στην τελική αν θέλω να προσφέρω κάτι ουσιαστικά
σε αυτόν τον κόσμο, δεν έχω παρά να βουτηξώ στις
γραμμές του ηλεκτρικού,
ενώ γνωρίζεις πολύ καλά πως δεν χρησιμοποιώ ποτέ τα
μέσα!

(χαμογελάει με ικανοποίηση)

-Αποφεύγω την πολυκοσμία
και τις ευτελείς χειρονομίες που εγκυμονούν τον αλληλοσπαραγμό.
Όπως η αύξηση του μισθού.

Η φαντασία σου οργιάζει μπρος στο ενδεχόμενο του θανάτου μου, ελπίζω τώρα να μη μας προδώσει.

Ας υποθέσουμε πως αυξάνω τον μισθό σου ή (για την απλούστευση των πράξεων)

ας σκεφτούμε κάτι πιο ρεαλιστικό:

Ότι σου δίνω δύο μέρες ρεπό για να εκτελέσεις χρέη νοσοκόμου

στην άρρωστη κορούλα σου, που υποφέρει από γαστροντερίτιδα.

Αφού έχει ανεβάσει πυρετό 38,9 και αρνείται πεισματικά την ελάχιστη φαρμακευτική αγωγή, πέφτει σε λήθαργο, το παραλήρημα εντείνεται και μαζί του ο πυρετός, κατάχλωμη και αφυδατωμένη ξεψυχά τρεις μέρες μετά σε ένα επαρχιακό δημόσιο νοσοκομείο

-πού χρόνος και χρήμα για μια ιδιωτική κλινική στην πρωτεύουσα;

(χαχανίζει, ξεροκαταπίνει, τρώει λίγο ακόμα)

-Την επόμενη μέρα την κηδεύετε
παπαρίτσα τα βουτήματα στον ελληνικό,
λίγο κονιάκ,
εσύ ίσως λίγο περισσότερο κονιάκ.
Ε, μεθυσμένος και κατάκοπος πλέον

δεν έχεις να προσφέρεις τίποτα στην επιχείρησή μου.
Λυπάμαι.

Με αναγκάζεις να ζητήσω την παραίτησή σου,
αφού αναπληρώσεις φυσικά τις μέρες που έλειψες.
Ύστερα με στολίζεις μοστράροντας τα εξαιρετα γαλλικά σου

μα εγώ αντιλαμβάνομαι την ταραχή σου και σου υπενθυμίζω πως

θα ήταν αφελές από μέρους μου να σου εμπιστευτώ ένα πόστο στην επιχείρησή μου

τη στιγμή που δεν μπόρεσες να φροντίσεις καν τη μονακριβή...

Πριν ολοκληρώσω τη φράση μου, τα γαλλικά σου πληθαίνουν και συνοδεύονται πλέον από ιπτάμενα αντικείμενα να προς πάσα κατεύθυνση,

αλλά πάντοτε με στόχο το πρόσωπό μου.

Τελικά κρύβεις τα μούτρα σου στα χέρια σου και ξεσπάς σε κάτι ανώφελα δάκρυα και λυγμούς.

Έτσι βρίσκω λίγο χρόνο να ξετρυπώσω απ' την κρυψώνα μου, για να ζυγίσω την κατάσταση με ένα πιο καθαρό βλέμμα και να αντιληφθώ ότι η υστερική σου κατάσταση δεν μου αφήνει άλλο περιθώριο

απ' το να καλέσω την ασφάλεια του κτιρίου.

(βγαίνει, ξαναμπαίνει βαστώντας ένα πιάτο με κεράσια)

-διακρίνεις και μόνος σου τις καταστροφικές συνέπειες που επιφέρει το δικαίωμα στο ρεπό σε προσωπικό και φυσικά σε επαγγελματικό επίπεδο.
Πόσο μάλλον η αύξηση του μισθού.
Πρέπει να είναι ψυχικά διαταραγμένος ή αθεράπευτα ρομαντικός κάποιος για να πιστεύει ότι είναι εφικτό κάτι τέτοιο στις μέρες μας και πραγματικά επι-κίν-δυ-νος για να το διεκδικεί!

(Με μια απότομη κίνηση τραβάει την κολλητική ταινία από το στόμα της φιγούρας που είχε καθ' όλη τη διάρκεια μπροστά του)

- Κερασάκι;
- Όταν μου λύσεις τα χέρια και τα πόδια θα καταλάβεις πόσο επικίνδυνος είμαι παλιομαλάκα!

■ Βιζαβί

■ Ο Ραμπαγάς

Η σατιρική, αντιμοναρχική εφημερίδα που τάραξε τα νερά στα τέλη του 19ου αι.

ΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΛΑΟΣ

Φόρο στο φόρο, σ' έσπασαν
Λαέ, λαέ - χαμάλη!...
Κολλήθηκαν απάνω σου,
Σα βδέλλαις, οι μεγάλοι
Και σου βυζαίνουν το πουγγί,
Το αίμα σου βυζαίνουν,
Χορταίνουν με τη φτώχεια σου,
Με τ' άχτι σου χορταίνουν...
Δε σκιάζονται τα λόγια σου...
Σε ξέρουν... Αγριεύεις,
Η τρίχες σου σηκώνονται,
Τα φρύδια σου μαζεύεις,
Φωνάζεις, μεσ' στον πόνο σου:
«- Θα κάμω και θα δείξω!

«Θε να κρεμάσω τούτον δω
«Τον άλλο να πνίξω»...
Και πότε με πετρέλαιο,
Καυχιέσαι, θα τους κάνης...
Πότε με δυναμίτιδα
Το λάκκο τους θα σκάνης...
Μα, μεσ' στην ώρα που πρεπε
Να πέση δυναμίτις...
Σένα σε πάει ριπιτί...
Δουλεύει... παγκλαστίτις
Κι όσω στα λόγια χάνεσαι,
Στης κούφιας σου φοβέραις,
Σε σπάνουν με τους φόρους των
Του έθνους οι πατέρες!...
Πατέρες!... ω! τι όνομα!
Πατέρες είναι τούτοι,
Σαν στύβουν τη φτωχολογία,
Για να στραγγίξουν πλούτη;
Πατέρες είναι; κι είμαστε
Παιδιά των ή προγόνια,
Σαν μας ακούν στον πόνο μας
Με τόση καταφρόνια;...
Φόρο στο φόρο!... Δόστε του!

Τέτοιου λαού του πρέπει,
Απ' την καλύβα νηστικός,
Χορτάτους να σας βλέπη!...
Να τρώτε σεις την κόττα του,
Τ' αυγό του, το σφαχτό του,
Κι ατός, για παξιμάδι του,
Να τρώη... τ' απαυτό του!...
ένα κρασί του έμενε
Κι εκείνο το ρουφάτε!...
ένα τσιγάρο κάπνιζε
Κι εκείνο του τ' αρπάτε!...
Αϊ! τι του μένει του φτωχού,
Που όλους σας πλερώνει,
Που στρώνει το τραπέζι σας,
Χωρίς να το ζυγώνει...

Μόνε τα μαύρα του κουκκιά...
Μ' αυτά σας φοβερίζει...
Μα και μ' αυτά σ' αιώνια
Σαρακοστή γυρίζει!...

Νέες Εκδόσεις

Γιάννης Μαλλούχος, Το τραγούδι των Ωκεανίδων. Ο Μιχαήλ Μπακούνιν και η μουσική, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα: Αρκετοί γνωρίζουν ότι ο Μπακούνιν βρέθηκε στα οδοφράγματα της Δρέσδης το Μάη του 1849 δίπλα στο Ρίχαρντ Βάγκνερ. Η σχέση του όμως με τη μουσική ήταν πιο πλούσια και πιο βαθιά. Η «μικροϊστορία» των ανθρώπων και των έργων της μουσικής που ήρθαν σε επαφή με το Μπακούνιν και το πάθος του ίδιου για τη μουσική είναι το θέμα αυτής της μελέτης.

Frans Masereel, Το πάθος ενός ανθρώπου, εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου: Η πρώτη «ιστορία δίχως λέξεις» του Μασερέλ, αποτελούμενη από 25 ξυλογραφίες (1918).

Αλεξάντερ Μπέρκμαν, Ο Μπολσεβίκικος μύθος, εκδόσεις Πανοπτικών: Το συγκλονιστικό ημερολόγιο του Μπέρκμαν στα 2 χρόνια (1920-1921) που έζησε, εξόριστος από τις ΗΠΑ, στη Σοβιετική Ένωση. Μια μοναδική μαρτυρία για τα πρώτα χρόνια του μπολσεβίκικου καθεστώτος και της ρώσικης κοινωνίας.

Agustin Guillamon, Έτοιμοι για Επανάσταση. Οι Επιτροπές Άμυνας της CNT στην Βαρκελώνη 1933-38, εκδόσεις Ασύμμετρη Απειλή: Η CNT-FAI ήταν πάντα κάτι περισσότερο από μια εργατική οργάνωση. Βρισκόταν σε κάθε πτυχή της ζωής της εργατικής τάξης. Όταν αναφερόμαστε πως οι Επιτροπές Άμυνας ήταν οι «ένοπλες οργανώσεις της CNT», εννοούμε πως ήταν οι Επιτροπές Άμυνας της κάθε περιοχής της εργατικής τάξης στην οποία ανήκαν [...] και, όταν ήρθε η 19η Ιουλίου, μπορούσαν να ριχτούν στη δράση εναντίον του στρατού με τη βοήθεια των ανθρώπων της εργατικής τάξης.

Diego Abad de Santillan, Ένα ελευθεριακό πρόταγμα, ιστορία εξέλιξη και πράξη – το κοινωνικό και οικονομικό ζήτημα, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτοντες: Για πρώτη φορά στα ελληνικά, κείμενα μιας πολύ σημαντικής προσωπικότητας του ισπανικού αναρχισμού, του Ντιέγο Αμπάδ ντε Σαντιγιάν. Ο πρώτος τόμος περιλαμβάνει κείμενά του μέχρι το 1936, λίγο πριν την ελευθεριακή επανάσταση.

Abel Paz, Μέσα στην ομίχλη, εκδόσεις Ναυτίλος: Ο δρόμος της ελευθεριακής εξορίας τα σκληρά χρόνια μετά το τέλος του ισπανικού εμφύλιου πολέμου. Εκεί ξεκινάει η αφήγηση του Paz, τη χειρότερη στιγμή, καθώς χάνεται ανεπανόρθωτα ο ισπανικός πόλεμος, υπογράφεται το Γερμανοσοβιετικό Σύμφωνο, τα ναζιστικά στρατεύματα παρελαύνουν στην Ευρώπη. Η ώρα των τεράτων.

Βο Ν. Γκιάπ, Λαϊκός Πόλεμος – Λαϊκός Στρατός, εκδόσεις Προμαχώνας: Κείμενα, ομιλίες και άρθρα του στρατηγού Γκιάπ την περίοδο του πρώτου βιετναμέζικου αντάρτικου απέναντι στην Γαλλική επικυριαρχία (1945-1954).

Resistencia Libertaria: Αναρχική αντίσταση στη δικτατορία Βιντέλα στην Αργεντινή, εκδόσεις Ασύμμετρη Απειλή.

Antonio Negri, Franco Berardi “Bifo”, Mario Tronti, Εργάτες και κεφάλαιο, εκδόσεις Ελευθεριακή Κουλτούρα: Εμβληματικό κείμενο, αναδεικνύει τη σημασία των «από κάτω», των προλετάρων, ως το κινητήριο μοχλό για τις εξελίξεις στο καπιταλισμό, ενώ αποτέλεσε τη βάση πάνω στην οποία αρθρώθηκε το «άλλο» εργατικό κίνημα στην Ιταλία και το ρεύμα της εργατικής αυτονομίας.

Μάριο Μορέττι, Ερυθρές Ταξιαρχίες. Μια ιταλική υπόθεση, εκδόσεις Διάδοση: Βιβλίο-συνέντευξη που μάς βοηθά να κατανοήσουμε τι σημαίνει να αφιερώνεις τη ζωή σου στον ένοπλο αγώνα, να μάχεσαι και να βιώνεις την υποχώρηση, τη φυλακή και την απώλεια της συλλογικής ταυτότητας.

Ο “mad bomber” Σαμ Μέλβιλ. Από το αντάρτικο πόλης στη Ν. Υόρκη ως την εξέγερση της φυλακής Attica, εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου: Ο Σαμ Μέλβιλ ήταν ένας πολεμικός πρίγκιπας ανάμεσα σε φυλακισμένους μαχητές. Για τους μαύρους ήταν η απόδειξη ότι οι λευκοί επαναστάτες αξίζουν τον σεβασμό τους. Για τους λευκούς ήταν ασπίδα ενάντια στην ταϊσμένη με προνόμια δειλία τους.

R.A.F / B.R.P.C.C: Μια Μετωπική Πολιτική, μπουσουρά της Προλεταριακής Πρωτοβουλίας.

Lachlan Whalen, Γραφή και αντίσταση. Βόρεια Ιρλανδία: Απελευθερωτικός αγώνας και τα γραπτά της φυλακής, επανέκδοση από τις εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου: Στο βιβλίο αναλύονται γραπτά πολιτικών κρατουμένων από τη Βόρεια Ιρλανδία.

Δημήτρης Κουφοντίνας, 13 Απαντήσεις. Μια συζήτηση με τον Τάσο Παπά, εκδόσεις Μονοπάτι.

Paco-Ignacio Taibo II, Οι αναμνήσεις του Bizco και άλλες ποδοσφαιρικές ιστορίες,

εκδόσεις Δαίμων του Τυπογραφείου.

Νάνι Μπαλεστρίνι, Σαντοκάν, μια ιστορία της Καμμόρα, εκδόσεις Βιβλιοπέλαγος. Μια ρεαλιστική εικόνα της ζοφερής ζωής του ιταλικού νότου, καταγραφή των βιωμάτων του νεαρού αφηγητή. Βιώματα μιας διαρκούς περιδίνησης στην περιφέρεια του φαύλου κύκλου της βίας, της διαφθοράς και της ομερτά.

Wayne Price, Οι δύο κύριες τάσεις του αναρχισμού, εκδόσεις Σοφίτα: Ποιες είναι οι δύο κύριες τάσεις του Αναρχισμού; Ποιες είναι οι διαφορές μεταξύ Αναρχικών και Μαρξιστών; Μπορούμε να αλλάξουμε τον κόσμο χωρίς να πάρουμε την εξουσία; Ποιο είναι το πρόγραμμα της αναρχικής επανάστασης; Ποιο είναι το όραμα του επαναστατικού Αναρχισμού;

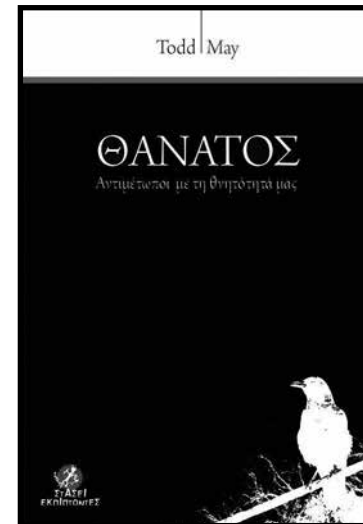
Τόμας Ιμπάνιεθ, Ο αναρχισμός σε κίνηση. Αναρχισμός, νεοαναρχισμός και μετααναρχισμός, εκδόσεις Ευτοπία: Το να επικροτούμε την αναβίωση του αναρχισμού, αλλά ταυτόχρονα να λυπούμαστε επειδή απομακρύνεται από τα παραδοσιακά του σχήματα συνιστά αντίφαση που εμφανίζεται ξεκάθαρα αν αντιληφθούμε το δεσμό που ενώνει αυτές τις δυο όψεις. Διότι ο αναρχισμός δεν θα είχε αναβιώσει ποτέ αν είχε ποτέ αν είχε παραμείνει ο ίδιος. Αν δεν ήταν από τη φύση του σε συνεχή αλλαγή, θα έσπαγε τον δεσμό που ο ίδιος συντηρεί ανάμεσα στην ιδέα και τη δράση. Δεν προϋπάρχει των πρακτικών που τον θεσπίζουν, ούτε όμως μπορεί να επιβιώσει και χωρίς αυτές που τον παράγουν καθημερινά. Αλλιώς θα ήταν ένα ιστορικό αξιοθέατο.

Σταύρος Καραγεωργάκης (επιμ.), Περιβαλλοντική φιλοσοφία και περιβαλλοντική εκπαίδευση, συλλογή κειμένων, εκδόσεις Ευτοπία.

Νίκος Καραγεώργος, Καθρέφτες. Δοκίμια φαινομενολογίας, εκδόσεις Ευτοπία: Ποια είναι η σχέση του Πλατωνικού «Μύθου του Σπηλαίου» με την Εγελιανή «Πονηρία του Λόγου», την “Camera Obscura” του Μαρξ, την «Πατρίδα των χρωματοδοχείων» του Νίτσε και το «κοινωνικό φαντασιακό» του Καστοριάδη;

Todd May, Θάνατος. Αντιμέτωποι με τη θνητότητά μας, εκδόσεις Στάσει Εκπίπτο-

ντες: Κατά κύριο λόγο, αγνοούμε τον θάνατο. Σχεδιάζουμε το μέλλον σαν να μην πρόκειται να συμβεί. Με μια έννοια, γνωρίζουμε πως θα πεθάνουμε, ότι ο θάνατός μας θα είναι το τέλος μας, ότι ο θάνατος δεν είναι ένα επίτευγμα ή ένας σκοπός, και ότι με κάποιο τρόπο είναι ταυτόχρονα αναπόφευκτος και αβέβαιος. Παρ’ όλα αυτά, τρέχουμε μακριά από αυτή τη γνώση σαν να μην έχει καμιά σχέση με μας.

Oskar Negt και Alexander Kluge, Η προλεταριακή δημόσια σφαίρα, εκδόσεις Αντίθεση: Η έκδοση εστιάζει στο ζήτημα της οργάνωσης του ταξικού ανταγωνιστικού κινήματος από τη σκοπιά της δημιουργίας της αναγκαίας μορφής μεσολάβησης ώστε οι κατακερματισμένες και αλυσιτελείς εμπειρίες αντίθεσης και αγώνα να συνδυαστούν σε μια θεωρητικά μεσολαβημένη συνείδηση, μέσα από την οποία θα μπορούσαμε να καταργήσουμε και να μετασχηματίσουμε τις υφιστάμενες κοινωνικές συνθήκες, να κινηθούμε προς την κατεύθυνση της κατάργησης του κεφαλαίου και όλων των αλλοτριωτικών του μεσολαβήσεων (χρήμα, μισθωτή εργασία, κράτος, ιδιότητα του πολίτη, θέαμα κ.ο.κ.).

ΜΟΛΟΤ, τεύχος 3: Σχετικά με την πώληση των «κόκκινων» δανείων και τη σημασία τους. Η ειδική μνημονιακή έκφραση της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης στην Ελλάδα και τα σύγχρονα επαναστατικά καθήκοντα κ.ά.

Κυκλοφορούν ατζέντες και ημερολόγια για το 2017 από το Ταμείο αλληλεγγύης φυλακισμένων και διωκόμενων αγωνιστών, την Ευτοπία και την Ελευθεριακή Συνδικαλιστική Ένωση.

Θεσσαλονίκη, ερωτική πόλη ή αλλιώς... Το μεγαλύτερο μπουρδέλο των βαλκανίων

Η Μπάρα της Θεσσαλονίκης. Ο σημερινός Βαρδάρης. Μια γειτονιά με λίγο διαφορετική ιστορία από ότι όλη η υπόλοιπη Θεσσαλονίκη, λίγο πιο ξεχωριστή. Είναι απο αυτές τις περιπτώσεις που δεν θα βρεις την ιστορία της γραμμένη σε μεγάλα βιβλία απο διαφόρων ειδών ερευνητές ή ιστορικούς. Αντιθέτως, θα την βρεις σε ελάχιστες γραπτές μαρτυρίες. Ένα κομμάτι ιστορίας που ξεκίνησε κάπου στα βάθη της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Μια γειτονιά που οι γυναίκες κάθε ηλικίας, και όταν λέμε κάθε ηλικίας... εννοούμε τραγικά κάθε ηλικίας, για να βγάλουν ένα κομμάτι ψωμί το λιγότερο που πουλάνε κάθε μέρα είναι το σώμα τους. Το περισσότερο, την ύπαρξή τους, την αξιοπρέπειά τους. Άμα οι δουλειές πάνε καλά μπορεί να φτάσουν και να την πουλήσουν μέχρι και 50 φορές μέσα στη μέρα.

Και κοίτα ένα περίεργο πράμα, οι δουλειές πάνε καλά όταν υπάρχει πόλεμος. Ο καπιταλισμός για να συνεχίσει την ύπαρξη του έχει εφεύρει διάφορους τρόπους και διάφορα όργανα, είτε για να κρατάει, είτε για να καταστέλλει τους υπηκόους του, και ο στρατός είναι ένα από αυτά. Πολύ συχνότερα από όσο θα μπορούσαμε να φανταστούμε, οι ανάγκες της εθνικής ευημερίας, εντός και εκτός συνόρων, προ-σάρμοσαν τον χαρακτήρα της κοινωνίας σε αυτά τα όργανα. Ένας απο τους τρόπους προσαρμογής είναι η μετατροπή των ήδη καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας σε εργαλεία των εκάστοτε οργάνων, στην

προκειμένη περίπτωση του στρατού. Εκτός από την προφανή τόνωση των διαφόρων άλλων αγορών που κερδοσκοπούν άμεσα από τον πόλεμο (όπως τα όπλα), ο στρατός, μαζί με τη βία και τα πατριαρχικά συστατικά της, επιστρέφουν κάθε φορά από το μέτωπο, για να σφραγίσουν την άνθηση της αγοράς των προς πώληση σωμάτων.

Έτσι, η πρώτη μεγάλη ακμή της Μπάρας έρχεται μαζί με την στρατιά της Ανατολής* που αποβιβάστηκε στη Θεσσαλονίκη σταδιακά την τριετία 1916-1918, κατά τη διάρκεια του Α' Π.Π. Φαντάροι όλων των εθνικοτήτων περνούσαν από εκεί και θέλοντας να ξεφύγουν για λίγο από την απελπισία που δημιουργεί ο πόλεμος εκμεταλλευόντουσαν την απελπισία που δημιουργεί η φτώχεια. Η δραστηριότητα των φαντάρων στη Μπάρα ήταν τόσο έντονη που στρατιωτικοί γιατροί είχαν αναλάβει τον εμβολιασμό των σεξεργατριών κατά της σύφιλης με τη δημοφιλή για την εποχή «ένεση 606». Τη συγκεκριμένη περίοδο, η Μπάρα καταγράφεται ως η περιοχή με τα περισσότερα μπουρδέλα στην Ευρώπη. Ως εκ τούτου, το εμπόριο σαρκός γίνεται ένα από τα πιο σημαντικά και μετρήσιμα κομμάτια της οικονομίας της πόλης.

Η δεύτερη ακμή της μπουρδελοπολιτείας, όπως φαίνεται να έχει μείνει σαν χαρακτηρισμός από τότε κιόλας λόγω του μεγέθους της, ποτέ άλλοτε όμως τόσο μεγάλη όσο η πρώτη, ήταν στον εμφύλιο πόλεμο (1946-1949). Τον κύριο όγκο των πελατών αποτελούν πάλι οι φαντάροι, για τους ίδιους λόγους, αλλά και μαυραγορίτες, που εκείνη την περίοδο βρίσκονται και αυτοί στην δική τους ακμή. Όπως επίσης και αγρότες που κατεβαίνουν στην πόλη να πουλήσουν τηνπραμάτια τους.

Κύριες φιγούρες που σκιαγραφούσαν το τοπίο της Μπάρας, πέρα απο τις γυναίκες εργαζόμενες (πόρνες), ήταν οι νταβατζήδες ή αλλιώς οι προστάτες, οι πελάτες, οι μαντάμες ή αλλιώς τσατσάδες, ακόμα και οι λεκανατζούδες** είχαν ένα σημαντικό ρόλο. Σε όλον αυτόν τον πατριαρχικό σημμένο μικρόκοσμο, οι γυναίκες σεξεργάτριες ήταν φυσικά αυτές που ζούσαν την εκμετάλλευση και την κακοποίηση. Ήταν καθημερινό φαινόμενο η βία και το ξύλο προς αυτές είτε απο τους νταβατζήδες τους, σε περίπτωση που κάποια τολμούσε να «σηκώσει μπαϊράκι», είτε απο κάποιον ζόρικο ή μεθυσμένο πελάτη, σε περίπτωση που του χαλούσε κάποιο χατίρι. Γυναίκες με μελανιές στο σώμα και ανοιγμένες μύτες δεν ήταν εικόνες που αποτελούσαν εξαίρεση, ήταν μέρος της καθημερινής «δουλειάς».

Για τις γυναίκες που δούλευαν στη Μπάρα αυτή η αναγκαστική συνουσία δεν ήταν ποτέ κάτι παραπάνω από ένα μέσο επιβίωσης. Ένα δύσκολο μέσο επιβίωσης. Όπως είναι και σήμερα άλλωστε. Ένα επάγγελμα που δεν έχει να κάνει με την έννοια του έρωτα ή τα παράγωγα της συγκεκριμένης

λέξης, όπως λανθασμένα συνηθίζεται να αναπαράγεται σε εκφράσεις όπως «ιέρειες του έρωτα», «πληρωμένος έρωτας» κλπ. Ένα «επάγγελμα» στημένο εξ' ολοκλήρου στην εμπορευματοποίηση του γυναικείου σώματος εξυπηρετεί τέλεια την διαιώνιση μιας νοσούσας κοινωνίας κομμένης και ραμμένης αιώνες τώρα πάνω σε πατριαρχικά πρότυπα.

Αυτή είναι η ιστορία της Μπάρας. Από αυτήν την ιστορία η Θεσσαλονίκη χαρακτηρίστηκε ως ερωτική πόλη. Είναι ξεκάθαρο πως αυτός ο γεμάτος αίγλη και ομορφιά όρος δεν έχει τις ρίζες του σε μεγάλους θρυλικούς έρωτες που έχουν ανάψει εδώ, ούτε είναι σίγουρο οτι θα βρεις το άλλο σου μισό άμα έρθεις!

Αυτός ο χαρακτηρισμός γεννήθηκε σε διόλου καλοφώτιστα και ρομαντικά στενάκια της πόλης, αντιθέτως στα πιο βρώμικα και σκοτεινά. Αυτός ο χαρακτηρισμός δεν γεννήθηκε από ζευγαράκια καθώς πρέπει πιασμένα χεράκι, τον γέννησαν γυναίκες που προσποιούνταν τον έρωτα και άντρες που είχαν κάνει εμπόρευμα τον έρωτα. Τα χρόνια των πολέμων πέρασαν οπότε έπαψε και η συγκεκριμένη «βιομηχανία» να επιφέρει κέρδη. Οι καπιταλιστές έπρεπε να

βρουν άλλη πηγή κερδών και εκμετάλλευσης, οπότε φρόντισαν να κρύψουν εντέχνως το μαύρο αυτό κομμάτι της ιστορίας, κάτω απο νεόχτιστα διαμερίσματα και πανάκριβα ξενοδοχεία. Στον βωμό της τουριστικής και εμπορικής ανάπτυξης της πόλης, η ιστορία της Μπάρας έπρεπε και αυτή να μασκαρευτεί στον πιασάρικο χαρακτηρισμό της «ερωτικής πόλης» αλλά χωρίς να ξέρει κανείς πως και γιατί, μιας που θα αποτελούσε δυσφήμιση το ότι κάποτε φιλοξενούσε μια μεγάλη μπουρδελοπολιτεία.

«Η απεικόνιση της εκμετάλλευσης με τις γυναίκες στα στενάκια της Μπάρας δεν θα μπορούσαν να μην αποτελέσουν έμπνευση για τουριστικές καρτ ποστάλ, και να πωλούνται σαν αναμνηστικά σουβενίρ για την πόλη της Θεσσαλονίκης!»

* Στρατιά αποτελούμενη από 334.000 άντρες διαφόρων εθνικοτήτων που αποβιβάστηκε στη Θεσσαλονίκη μετά το «σπάσιμο» της ουδέτερης στάσης της Ελλάδας στον Α' Π.Π., παίρνοντας το μέρος της Αντάντ απέναντι στις κεντρικές δυνάμεις.

** Η λεκανατζού ήταν γυναίκα ή άντρας ομοφυλόφιλος που πήγαινε στον πελάτη με μία λεκάνη νερό και τον έπλενε πριν συννευρεθεί με την πόρνη. Το επάγγελμα έληξε περίπου στη δεκαετία του 1950 όταν άρχισαν τα «σπίτια» να έχουν τρεχούμενο νερό.

✍/ Louielouie

Αμαρτωλώ

Στη Σμύρνη Λέλα, Ηρώ στη Σαλονίκη, στο Βόλο Κατινίτσα έναν καιρό...
Τώρα στα Βούρλα με φωνάζουν Νίκη...
Ο τόπος μου ποιος ήταν; Ποιοί οι δικόι μου;
Αν ξέρω, ανάθεμά με!
Σπίτι, πατρίδα μου έχω τα μπορντέλα...
Ως κι οι αθώοι χρόνοι οι παιδικόι μου
θολές σβησμένες ζωγραφιές
κι είναι αδειανό σεντούκι η θύμησή μου!
Το σήμερα χειρότερο απ' το χτες
και τ' αύριο απ' το σήμερα θε να 'ναι...
Φιλιά από στόματα άγνωστα, βρισιές
κι οι πολισμάνοι να με τραβολογάνε...
Γλέντια, καβγάδες ως να φέξει,
αρρώστιες, αμφιθέατρο του Συγγρού
κι ενέσεις 606.
Πνιγμένου καραβιού σάπιο σανίδι
όλη η ζωή μου του χαμού...
Μ' από την κόλασή μου στο φωνάζω:
εικόνα σου είμαι, κοινωνία, και σου μοιάζω.

✍/ Γαλάτεια Καζαντζάκη